

Lynda S. Robinson

FİRAVUNUN GÖZÜ

Türkçesi: Tolga İL

Martı Kitabevi
İSTANBUL/2000

Çoğu yazarın hayatında, ona ilham veren ve destekleyen biri vardır. Benimle birlikte tehlikelere göğüs geren, savaşı ve bana inanan biri olduğu için ne kadar şükretsem azdır. Wess Robinson, bu ithaf ve tüm yazdıklarım sana.

BÖLÜM

1

Firavun Tutankhamon'un
Hükümdarlığının Beşinci Yılı

Natron dan kaldırılmayı bekleyen yedi ceset vardı ve rahip Raneb, ilk önce kendi müşterisinin bandajlanmasını istiyordu. Bayan Shapu'nun dul kocası, eşinin en iyi şekilde mumyalanmasını sağlamak için Raneb'e bronz bir vazo vermişti. Raneb, bandajcılar, reçineye batırılmış ketenlerle bütün gün boyunca ölüleri sarmaladıktan sonra ne kadar dikkatsiz olduklarını biliyordu. İlk önce Bayan Shapu mumyalanacaktı. Su taşıyıcılara, ateşçilere, bandajcılara ve zambak karıştırıcılara yol gösteren Raneb, cesetleri kurutmaya yarayan natron tuzundan oluşan tepelerin arasında koşuşturuyordu. Uzaklarda, rahipler ve işçiler, natron ve sudan oluşan banyolarda yumuşatılmayı bekleyen yeni cesetlerin barınaklarına gitmekteydiler. Raneb, kurutma barakasına girdiğinde, ölülerin isimlerini, arındırma ve kurutma tarihlerini ve her birinden sorumlu rahiplerin bilgilerini içeren papirüs yaprağına baktı. Önünde, üzeri natronla kaplı iki sıra mermer mumyalama masası uzanıyordu. Masaların yüzeyi cesetlerden çıkan sıvıların iki uçtaki taştan kaplara boşalan hunilere akması için içbükey olarak yapılmıştı. Raneb, asistanlarının eşliğinde orta koridora doğru yöneldi. Kendi kendine mırıldanıyordu.

"Thuya, Penno'nun oğlu, Bayan Hathor." Raneb durdu ve masaların birine iştirilmiş olan etiketi inceledi. "Prens Seti." Başını sallayarak sıradaki masaya geçti. "İşte! Bayan Shapu, şeyin rahibesi... şeyin... hah tamam, tanrıça Isis'in rahibesi."

Papirüsü katlayan Raneb, arkadaki adamlara döndü. Birisi esniyordu.

"Kapat ağzını," dedi Raneb. "Anubis'in işine saygı göster. Seni de Bayan Shapu'nun yanına natrona yatırmamız gerekiyor galiba."

"Affedersiniz Rahip Raneb."

Raneb homurdanarak natron masasını işaret etti. "İşte bu masa." Kemerinden bir papirüs rulosu çıkardı.

"Hayır aptal, ben hazır olana kadar küreklemeye başlama. Bırak da duayı bulayım. İşte burada."

Raneb, ayağını sürüyen bandajcılardan birine kaşlarını çattı. Adam kıpırdanmayı kesti ve gözlerini yere çevirdi.

"Ölen ve tekrar dirilen Ölümsüz Efendimiz, tanrı Osiris, ölülerin hükümdarı..."

Raneb, duasını kesmeden Pashed isimli bandajcıya başıyla işaret verdi. Bandajcı, elindeki tahta kürekle natron masasına yaklaştı. Küreği tuza daldırdığında katı bir nesneye çarptı. Raneb kaşlarını kaldırdı ama duaya devam etti. Bayan Shapu'nun çok daha derine yerleştirildiğine emindi.

Pashed bu nesneyi hafifçe dürtükledi, omuzlarını silkti ve ortaya çıkan bacadan natronları kazımaya başladı. Soluk ve kalın bir baldır çıktı ortaya. Pashed duraklayınca Raneb de dua etmeyi unuttu. Natronda kırk gün yatan bir ceset neredeyse simsiyah olur, kollan ve bacakları kuru dal parçalarına dönerdi.

Papirüs rulosunu kapatan Raneb, avı elinden alınan bir çakal gibi homurdandı. "Isis'in çektiği acılar adına! Bayan Shapu'nun üzerine bu yabancıyı kim yerleştirdi? Siz ikiniz, aval aval bakmayın da şu davetsiz misafiri kaldırın oradan. Kokusu hanımefendininkine karışacak."

Raneb, natron masasının etrafını hırlamaya başladı. "Bu hatalardan ve dikkatsizlikten bıktım artık. Tören Müfettişi'ne anlatacağım bunu."

Pashed ve arkadaşları masanın başına üşüşüp küreklemeğe başladılar. Ayaklar göründü. Renk değiştiren natronun altından lekeli bir peştamal çıktı ortaya. Pashed, giysinin altından yükselen dışkı kokusundan yüzünü buruşturdu. Pashed'in yanındaki ateşçi, adamın başındaki kristalleri temizledi. Ateşçi, bir küfür savurarak masadan aniden uzaklaştı. Raneb bu hareket üzerine kaşlarını çatı ama ateşçinin, parmağıyla cesedin kafasını işaret ettiğini görünce yaklaştı.

Yabancıнын, natrondan tozlanan ve orta yaşın getirdiği ince kırışıklarla dolu boynu, vücudunun geri kalanı kadar soluktu. Ve boğazının ortasından, obsidyen bir mumyalama bıçağı sarkmaktaydı.

Meren bir çığlık duydu. Bileğinden koluna ve oradan da kalbine doğru bir ağırlı saplandı ve nefes nefese doğruldu yerinden. Davul gibi atan nabzı şakaklarını zonklatırken yatağı sıkıca kavradı ve yatağın arkasındaki tül perdeye baktı. Çıplak bacağını yavaşça göğsüne doğru çekti ve sıkıca sarıldı.

Kalbinin korkudan kurtulduğunu düşündüğü sırada aynı kâbusu yine görmüştü. Belki de ölü Firavunun ka'sı onu rahat bırakmıyordu. Yine aynı hücrede yalnızdı ve akli karışmıştı. Boş midesi düğümlemiş, vurulan kırbaçlar sırtını yaralarla doldurmuştu. Bütün bunların sebebi, babasının, Firavunun güneş tanrısına karşılık Mısır'ın eski tanrılarından vazgeçmeyi reddetmesiydi.

"Hayır," diyerek sınıksız kapattı gözlerini Meren, ama aynı hatıranın düşüncelerine egemen olmasını engellemek için geç kalmıştı.

Yine o hücredeydi ve onu öldürmeye geleceklerdi, ama artık umurunda değildi. On sekiz yaşındaydı ve ölüme hazırды çünkü çektiği işkence canına tak etmişti artık. Öteki dünyada Osiris ile buluşacaktı. Meren, toprak zeminde yüzüstü yatıyordu. Kuruyan kanlar çıplak sırtını kaplamıştı. Kendisine yaklaşan ve kollarının yanında duran kirli ayakları gözledi. Muhafızlar onu kaldırdığında, inlememek için dudağını ısırды. Ayakları üstünde sendeleyince muhafızlar koluna girdi ve meşalelerin ışığında, gölgelerin dans ettiğı başka bir hücreye sürüklediler onu.

Soğuk bir el yüzüne dokunduğunda Meren gözlerini açtı. Akhenaten, öfkeli siyah gözleriyle ona bakmaktaydı. Meren gülümsedi; Firavunun, kendisini ölürken seyretmeye bu kadar hevesli olmasına şaşırmıştı. Mısır'daki en köklü ve zengin ailelerden birinin mirasçısı olmasından dolayı ilk önce bir hücreye atılmıştı ve şimdi de yine bundan dolayı, yaşayan tamının huzurunda ölümle karşılaşacaktı.

"Babanı öldürdüğüm gibi seni de öldürmeliyim," dedi Firavun. Soğuk eli, Meren'in bir tutam saçıyla oynuyordu. "Ama Ay senin lehinde konuşuyor. Gerçeğı öğrenebilecek kadar genç olduğunu söylüyor. Majeste öyle düşünmüyor, ama Yegane Tanrı olan Babam, çocuklarımıza merhametli olmamızı emrediyor. Öyle değil mi Ay?"

"Evet, Ulu Efendimiz."

Meren, gözlerini kırptı ve başını çevirdi. Ay, başından beri yanında durmaktaydı. Meren, akıl hocasını görebilmek için gözlerini iyice açtı. Ay'ın dar suratı önce bulanıklaştı, ardından netleşti. Meren, nefesini tuttu. Ay, onun baktığı fark ederek gözlerinin içine baktı.

Firavun tekrar konuştu. "Bir kez daha soracağız Lord Meren. Babam Aten'i yegane gerçek tanrı olarak kabul ediyor musun?"

Meren, hocası Ay'ın gözlerine baktı ve başını hafifçe salladı. Ay, ka'sının lanetlenmesini istiyordu ondan. Babası, ölümsüz ruhunu riske atmaktansa ölmeyi tercih etmişti; o da daha azını yapabilir miydi? Ama Ay onun yaşamasını istiyordu. Meren bunu onun gözlerinde okuyabiliyordu. Ve tanrılar aşkına, Meren de yaşamak istiyordu.

Meren, çatlamış dudaklarını araladı ve çığlık atmaktan kısılmış sesiyle şöyle dedi: "Majestelerinin de dediğı gibi, Aten yegane gerçek tanrıdır."

Ay, başını salladı ama o kadar hafif bir hareketti ki, Meren bunu hayal etmiş bile olabilirdi.

"Söylemesi kolay geliyor sana," dedi Firavun. "Ama Babam Aten, senin ka'nı gerçeğı yöneltmek için bana bir yol gösterdi. Getirin onu."

Muhafızlar, onu Firavunun ardından hücrenin dibine sürükledi. Kızarmış bir mangalın ardında çömelmiş bir adamın önünde durdular. Meren'in gözleri, ateşin kızıl ve beyaz parlaklığıyla doldu. Daha itiraz bile edemeden sırtüstü yere fırlatıldı. Bu kez yaralı bedeni yere çarptığında çığlığına engel olamadı. Ağır ve terli bir vücut çöktü göğsüne. Meren, adamı üzerinden atmak için gerildi ama muhafız onun ağırlığının iki katıydı. Yüzünü mangala doğru çevirdi. Muhafızların sağ kolunu germelerine engel olmaya çalışırken, mangalın yanında duran Firavunun cüppesinin ince kıvrımlarını ve altın sandaletinin kenarını görüyordu. Direnmesine rağmen kolunu yerde sabitleyerek avucunu yukarı çevirdiler. Bir muhafız, pazısının üzerine çökünce kolu uyuştı. Mangalın ardındaki adam, kızgın bir demiri kaldırdı ve Meren'e yaklaştı.

Kolunu göremiyordu çünkü muhafız üzerine çömelmişti. Önce ıslak bir bezin bileğine sürüldüğünü hissetti, sonra da demirin havaya kaldırıldığını gördü. Bu, Aten'in güneş kursuydu. Çemberin merkezinden çıkan

ışınların ucunda tanrının elleri bulunmaktaydı. Parıldayan güneş kursu havada bir an durakladı ve muhafız, sıcak metali aniden Meren'in koluna indiriverdi.

Demirin vücuduna değmesi ile ilk acıyı hissetmesi arasında çok kısa bir zaman geçti. Meren, bu zaman içinde, ilk kez yanık et kokusunu duydu. Ve çığlık attı. Kavrulan eti de onunla birlikte çığlık atıyordu sanki. Muhafız, demiri bileğinde tutarken, bütün adaleleri kasılıyordu. Demir kaldırılınca, Meren'in bütün vücudundan ter boşandı. Bileğindeki acının vücuduna yayılmasıyla tir tir titremeye başladı.

Bilincini kısa bir süre için kaybetti ve gözlerini açtığı anda, onu tutan adam gitmişti. Onu dağlayan adam ise yanan etine bir merhem sürmekteydi. Ağrı azalıyordu. Onu Firavunun karşısında ayağa kaldırdılar.

Akhenaten'in kara ateşten gözleri, hiçbir demirin yakamayacağı kadar derinden dağladı onu. Firavun, Meren'in elini aldı, dağlanan bileğini görmek için çevirdi ve tanrısının kızıl sembolünü inceledi. Meren'in elini Ay'ın eline tutuşturdu.

"O artık senin. Ama unutma, oğlan hata yaparsa majesteleri bunu anlayacaktır. Doğru yoldan saparsa ölür." Ölür. Meren, on altı yılın ardından hâlâ dürtmüş gibi hatırladığı sesi duymamak için kulaklarını kapadı. Yana döndü, bacaklarını kaldırdı ve ayaklarını yerdeki soğuk taşların üzerine bastı. Ayağa kalktı, yatağı çevreleyen tül perdeleri araladı ve yüksek platformdan aşağı indi. Havuza açılan kapıdan odaya ay ışığı dökülmekteydi. Meren bahçeye çıkıp suyun kenarında diz çöktü. Ellerini daldırdı ve yüzüne su çarptı. Gözleri, bileğindeki beyaz yaraya takıldı ve görmemek için hemen kolunu çevirdi. Bazen bu eski yara hiçbir sebep olmaksızın kaşımirdi ve yaraya dokunmamak onun için bir işkenceye dönüşürdü. Ama sonuçta zorunlu olmadıkça ona asla dokunmazdı.

Odasına dönen Meren, doğruca tanrı Osiris'in heykelinin bulunduğu mihraba gitti. Diz çökerek, kendisini diğer tanrılardan koruması için Osiris'e dua etti. Sonra, turkuvaz ve fildişiyle süslü küçük bir kutuya döndü ve içinden aldığı üç deri topu birbiri ardına havaya atmaya başladı. Kürecikler bir havalanıp bir düşüyordu. Duyduğu tek şey, avuçlarına vuran derinin çıkardığı yumuşak sestir.

Rüyalarındaki iblislerden korunmak için sihirli muskalar denemişti. Bir keresinde, doktorunun uyku ilacını kullanmıştı. Bir kadının kollarında yorulmayı denemişti. Ama sonra oğlu ona bu deri topları vermiş ve Meren huzuru keşfetmişti. Bu küreciklerin havada kalmalarından başka bir şey istemiyordu.

Toplan daha da hızlı bir şekilde atarken, kalbi ellerinin hareketiyle ve küçük küreciklerin uçuşuyla doldu. Soluklan gittikçe yavaşladı ve yay gibi gerilen sinirleri gevşedi.

Sakinleştikten sonra, kapısının dışında çıplak ayakların hızla koşuşturduğunu duydu. Meren, toplan yakaladı ve yere koydu. Hareketsiz durarak sesin yönünü tespit etmeye çalıştı. Avluya açılan aralığa süzülerek sırtını duvara dayadı ve kapının kenarından yavaşça kaydı.

Bir palmiye'nin gölgesinde eğilerek yerden iki eliyle bir şey alan bir karaltı gördü. Yabancı, ayağa kalkıp geriye sendelediğinde Meren gülümsedi. Bir bal çömleğini, çıkık göbeğinin üstünde sıkıca kavrayan torunu, yaptığı işe konsantre olmuş bir halde, elini çömleğe daldırdı ve balı ağzına tıkıverdi.

Meren, yavaşça çocuğu çağırdı, "Remi."

Remi yukarı baktı, Meren'i gördü ve içtenlikle gülümsedi. Meren de güldü. Çocuğa doğru yürüdü, onu havaya kaldırdı ve kalçasına yasladı. Bal çömleği Meren'in midesini sıkıştırıyordu. Remi, çömleği Meren'in suratına doğru itti. Çömleği son anda kurtaran Meren, çocuğu da kendine çekti.

"Seni açgözlü arı seni, her zamanki gibi ilk önce sen kalkmışsın."

Evin uykudaki sessizliğine aldırış etmeyen Remi, yüksek sesle konuşmaya başladı. "Oyun oynamak istiyorum ama yayımla oklarımı bulamıyorum. Dadı onları saklamış."

"Sessiz ol! Uslu durursan yaptığım numaraları izleyebilirsin."

Meren, kucağında çocukla birlikte odasına döndü. Hokkabazlık yaparken onu en iyi Remi seyrederdi.

Firavunun dostu ve gizli istihbaratçılarından olan Lord Meren, halk içinde sıradan bir hokkabaz gibi numaralar yaparak saygınlığından vazgeçemezdi. Kysen, Meren'in soytanlıklarını izleyecek sabrı yitireli çok olmuştu ama Kysen'in oğlu, Meren'i seyretmeye bayılıyordu.

Bal çömleği ile birlikte Remi'yi yere bırakan Meren, küçük topları tekrar eline aldı. Toplan bir elinden diğerine fırlatırken şafağın ilk ışığı odaya süzülüyordu. Firavunun Suriyeli kölelerine karşı Hititlerin ne yaramazlıklar düşündüğünü veya zengin bir Babilli tüccarın ölümünün kaza mı yoksa cinayet mi olduğunu araştırırken bazen ara verir, endişelerini bir kenara koyup hokkabazlık yapardı. Düşüncelerini önündeki problemden uzaklaştırmanın, farklı bir bakış açısı edinmeye yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Kürecikleri atıp tutmanın getirdiği sükunete ihtiyaç duyuyordu; birazdan yıkanacak, giyinecek ve Firavunun huzuruna çıkmak üzere saraya gidecekti. Firavunun, Akhenaten tarafından konulan işareti görmemesi için bileğine altın bir bileklik takacaktı. Çünkü Firavun da en az Meren kadar tahammül edemiyordu bu manzaraya; çılgınlığın ve neredeyse patlak verecek bir iç savaşın ve ölümün hatırlatıcısıydı sanki.

Meren, bir an bal çömleğinin kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü ve elindeki bir topu düşürmesine rağmen çömleği yakaladı. Elinden sekti. Toplardan biri kafasına çarptı. Bir diğeri ayağına düştü ama bal çömleğini bırakmadı. Kahverengi yapışkan bal, ellerinden, parmaklarından aşağı akıyordu. Remi sevinç

kahkahaları atıyor, Meren ise üzerine akan baldan kurtulmak için adeta dans ediyordu. Çömleği doğrultan Meren, onu yere bıraktı ve elini dudaklarına sildi.

"Seni küçük şeytan, bunu ödeyeceksin. Benimle birlikte duş alacaksın." Remi, oturduğu yerden ayağa kalkarak kaçmaya başladı. Meren onu kapıda yakaladı. "Yakaladım seni. Dadın nerede senin? Onu giysi sandığına mı kapattın? Sığırların yanına mı kilitledin yoksa?" Remi, muzipçe sırtıtmakla yetindi.

Remi'yi kollarına alan Meren, avluya çıktı ve kadınların odalarına doğru yöneldi. Yemek salonunun yanından geçerken ön kapının yumruklandığını duydu. Sesin yemek odasından, kabul salonundan ve antreden geçerek ona ulaşabilmesi için çok güçlü olması gerekirdi. Hizmetkârlar koşuşturmaya başlamışlardı. Hizmetçi kızlardan birisi koşarak Remi'yi ondan aldı. Taşıyıcılığı yapan yaşlı adam telaşla yanına geldiğinde Meren, ellerini kaplayan baldan kurtulmak için banyoya gitmekteydi.

Eğilen yaşlı adam, ellerini Meren'in peştamalına sürdü. "Affedersiniz efendim, affedersiniz, affedersiniz." Meren durdu ve sabırla bekledi. Yaşlı Seti yanındayken sabrını kaybetmek işe yaramazdı. Onun paniğe kapılmasına sebep olurdu.

"Oğlum ve Remi'yle yemek yemeden önce kimseyi görmek istemediğimi biliyorsun," dedi Meren ve arkasını döndü.

"Affedersiniz efendim. Bu bir rahip, bir mumya rahibi." Seti, kötü güçlere karşı bir işaret yaparak sesini alçalttı. "Anubis'in Evi'nde işlenen bir cinayet için yardım istiyor, efendimiz."

Meren, Firavunun şahin gerdanlığına elini uzattı. Altın, turkuvaz ve malakit boncuklardan oluşan şeritler avuçlarına dolunca, bir adım geri çekilerek bakışlarını önüne eğdi. Ayaktaki Firavun, kollarını iki yana sarkıtmış duruyordu ve bakışları, soyunma odasının çift kanatlı kapısında sabitlenmişti. Dudaklarını birbirlerine o kadar sıkı bastırıyordu ki dolgunlukları neredeyse kaybolmuştu. Ellerinden biri, peştamalinin kemerinde bir yumruk oluyor, bir açılıyordu.

Firavun henüz kimseye konuşma izni vermediği için, odadaki en yüksek sesler, taşlara değen altının ve pileli ketenin sürtünme sesleriydi. Meren, bir kutudan gümüş ve altın kabartmalı bir pazibent çıkarıp vezir Ay'a verdi. Firavunun kolu ileri doğru sertçe uzandı; eli yumruk olmuştu. Ay, menteşeli pazibendi koluna taktı. Kol aşağı doğru sallandı. Aynı anda, Firavunun çenesindeki bir kas atıyordu. Meren, diğer bandı da Ay'a uzattı; Firavunun yüzüne bakıyordu. Tam bu sırada, kapıyı inceler gibi gözükten Tutankhamon'un bakışları, onun üstüne çevrildi. Meren, gözlerini kırptı ve Firavunun güneşli gülümsemesi doldurdu yüzünü.

"Lord Meren'in konuşma izni var," dedi Firavun.

Meren, vezire bakmamaya çalışıyordu. Başbakanının konuşmasına izin vermemek, Firavunun, üvey babası olan bu adamdan aldığı küçük intikamlardan birisiydi. Tanrının oğlu olduğu için, sadece on dört yaşındaki bir çocuğa çok fazla görev yükleyen Ay'a müstahaktı bunlar. Ay, bu sabah, Firavunun saraydan uzaklaşarak yelkenlisiyle Nil'de dolaşma girişimine engel olmuştu. Firavun bunun yerine sabahı törenlerle geçirmiş ve Amun rahiplerinin dalkavukluklarını dinlemişti.

"Hükümdarım, efendimiz, arzunuz nedir?"

Tutankhamon, parmağına bir yüzük geçirmesi için kolunu Ay'a uzattığında Meren'e gülümsedi. "Firavunun Gözü ve Kulağı olan insanlardan birisisin. Rapor edecek neler oldu?"

"Güneyde Nubiyeli haydutlar var, majesteleri. Ve, Efendi Soter'in köleleriyle birlikte kaçan prens de onları geri vermeye ikna edildi."

"Prens Hunefer, elinden gelse gecenin yıldızlarını bile çalar," dedi Tutankhamon. Elindeki yüzüklerden birini döndürüyordu.

"Ve bir cinayet işlendi, ilahî efendimiz."

Firavun, gözlerini yüzükten kaldırdı. Eliyle işaret verdi; hizmetkârlar ve rahipler, iki kanatlı kapının ardından gözden kayboldular.

"Anlat bana."

Meren bir an için tereddüt etti ve bu süre içinde suçluluğunu bastırmaya çalıştı. Yine bir katilin peşinden gitmesi emredilecekti ama kendisi de bu suçu işlemişti. Akhenaten'i öldüreceklerini bilmiyor olması önemli değildi. Bundan şüphelenmişti ama yine de Ay'ın kendisini Libya sınırına göndermesine izin vermişti. Vereceği haberin, Firavunun içindeki genci mi yoksa sıkıntılı hükümdarı mı ortaya çıkaracağını bilmek imkânsızdı.

"Anubis'in Evi'nde bir erkek cesedi bulunmuş," dedi Meren. "Bir mumyalama bıçağı ile boynundan bıçaklanmış. Anubis'in Tören Müfettişi benim yardımımı rica ediyor."

Firavunun gözleri irileşti. Bir dizini abanoz koltuğa dayadı. "Mumyalama mekânının kutsallığı kirlenmiş. Sence, ölülerin zavallı ruhları korku içinde kaçmış mıdır? Yeniden doğmaktan korkmuş olabilirler."

"Bilmiyorum majesteleri, ama bu uğursuzluk Anubis'in Evi'nin kutsallığını zedeledi, üstelik işin içinde bir de rahipler var. Suçluyu bulmak umuduyla, şüpheli insanları yakalayıp boşu boşuna dövmemek gerekir."

"Hayır," dedi Firavun. "Rahipleri dövmek akıllıca olmaz."

Tutankhamon döndü ve kendisini abanoz koltuğa bıraktı. "Sen bir katili daha arayacaksın ve ben, saatlerce taht odasında oturarak valilerin, bürokratların, rahiplerin ve o yılan Hitit elçisinin şikayetlerini dinleyeceğim." Meren, Firavunun önünde eğildi. Hüzünlü ifadesini takındı ve omuzlarını düşürdü. Bir zamanlar, Kysen'in omuzlarına da ağır bir görev yüklenmişti ve evlatlık oğlunun gerçek babası tarafından verilen zararı düzeltmek Meren'in yıllarını almıştı. Firavunun, ilahî bir lider olmanın yanında gençliğini de yaşayabilmesini sağlaması için Ay ile konuşmaya karar verdi.

"Firavunun huzuruna çıkmadan önce, oğlumu Anubis'in Evi'ne gönderdim. Bu iğrenç olayla ilgili haberleri hükümdarımıza iletirim mi?"

"Evet!" dedi Firavun, koltuğundan sıçrayarak. Bunun süratiyle koltuk zeminde kaydı. "Evet, her şeyi anlat bana. Kötülükleri benden saklamayacağına veya çıkar sağlamak için olayları gizlemeyeceğine inandığım için, en azından sana güvenebilirim. Acele etmelisin. Mumyalama bıçağının karıştığı bu olay, büyük ihtimalle bugünün en ilginç işi olacak."

Firavun, kolunu tutup onu kapıya doğru çektiğinde bu defa sıçrayan Meren oldu. Tutankhamon, kapıyı açıp Meren'in omzunu itti.

"Acele et. Bana ne söylediğini hatırlıyorum: Kötülüğün kokusu ve izleri silinmeden önce, kötülük yapılan yerin incelenmesi gerekir. Çabuk ol."

Meren, kraliyet salonundan çıktı. Kapı, gürültüyle kapandı ve o, kendisine garip bir böcekmiş gibi bakan şaşkın saraylıların üzerinde gezdirdi gözlerini. Firavun' ona dokunduğunda içini kaplayan dehşeti gizleyen Meren, bir sütunun ardında kaybolarak arabasına doğru yöneldi. Bu dokunuş bir saat içinde bütün saraya yayıldı. Gece çökmeden önce, bu lütf işaretinin haberi, Babil'e, Tire'ye, Suriye prenslerinin sarayına ve Hitit kralına doğru yola çıkmış olurdu.

Asiller, memurlar ve sarayın ileri gelenlerinin arasından yolunu açmaya çalışan Meren, görülmeyen maske dediği ifadeyi takınmıştı. Yanlış bir kişiye gülümsemenin veya yanlış zamanda kaşını kaldırmanın ölüm anlamına gelebileceği bir sarayda yıllarını geçirmiş birisi için, ka'sının, yani ruhunun, gerçek yüzünü gizlemek, bir peştamal giymek kadar doğal bir şeydi. Babası, eski Firavun tarafından öldürülmeden önce, kendisi bir nilüfer çiçeği kadar açıktı. Babasının Firavunun muhafızları tarafından götürüldüğü gün, bu çiçek sıkı bir düğüm gibi kapandı ve bir daha asla açılmadı. Bu düğümün içinde, babasının ölümünün, kendisine yapılan işkence ve aşağılamaların ve Akhenaten'in ölümü hakkındaki şüpheli gerçeğin yaralarını gizlemekteydi. Bu yaralarla birlikte yaşamak artık daha kolaydı. Bileğindeki dağlama ve görünürdeki diğer bütün yaralar iyileşeli çok olmuştu. Ama bu sabah olduğu gibi, geçmişteki anılar ara sıra ona ıstırap vermiyor değildi. Acaba, tanrılar bu olayları biliyor da yaklaşan uğursuzlukla ilgili olarak onu uyarmak için mi bu anılan gönderiyorlardı? Sanki adil olması için onu ikaz ediyorlardı. Dünyanın üzerine kurulu olduğu yaşamın temel doğruluğu ve uyumu olan Maat'ı aramasını istiyorlardı. Ama yapabilir miydi? Bir keresinde, kendi intikam hırsını ülkenin menfaati ile karıştırmış ve bir insanın ölmesine göz yummuştu.

Hayır, bu doğru değildi. Meren, Akhenaten'in öldürüleceğinden şüphelenmeden çok önce, diğerleri, İki Ülke'de yeterince çılgınlık yaşandığına karar vermişti bile. Onları durdurmaya çalışsaydı, onu da öldürürlerdi. Ay, Mısır'ın çıkarlarını her şeyden üstün tutardı.

Meren, birbiriyle çelişen ilkelerden kurtulmak istercesine başını salladı. Bu çok eski bir savaştı. Bazen kendini öteki dünyadaki Hüküm Salonu'ndayken hayal ederdi. Bir kefedeki Kalbi, diğerindeyse doğruluğun tüyü varken, o ebedi terazi ile karşı karşıya, tanrıların huzurunda olduğunu düşünürdü. Terazinin kefelere bir o tarafa bir bu tarafa salınır, kalbini taşıyan kefe kayıp kalbi yere düşene kadar çılgınca sallanırlardı. Kalbi ikiye yarılr ve içinden kurtlar dökülürdü, ve tanrılar onun canavarlar tarafından parçalanmasını emrederlerdi. Bir kirpinin zekâsına sahipsin Meren. Düşüncelerini, kasıtlı olarak saraya ve Firavuna çevirdi.

Hayatta kalabilmek için, görünmeyen maskeler giymeyi ve o andaki amaçlarına uygun aldatıcı görünümüler takınmayı öğrenmişti. Bu yeteneği ona babası ve vezir öğretmişti. Ve o da, bu beceriyi Firavuna aktarmak istiyordu. Çünkü, açık bir hükümdarlık, yıkım ile flört etmek anlamına gelirdi.

Meren, sessizce iç çekti. Firavun, çok geçmeden, bu açık iltimas gösterisinin neticelerinin farkına varacaktı. Meren, o temasla beraber, pek çok düşman ve sahte dost edindiğini biliyordu. Firavunun atalarından biri, sarayla ilgili bir şeyler yazmıştı. Oğluna, kendi kardeşine bile güvenmemesini, hiçbir arkadaşını tanımamasını ve yatarken kendi kalbini kendinin korumasını önermişti. Meren, bu tavsiyeyi asla unutmamıştı. Unutmadığı şeylerden biri de, kara günlerde Firavunun, sarayında bile hiç dostu olmadığıydı.

BÖLÜM

2

Meren ile asistanları olan kraliyet muhafızlarının Anubis'in Evi'ne varmaları, bir saatten az sürdü. Meren, batı kıyısındaki saraydan güney yolunun aşağısına giden yol boyunca, şüphelerini kasının mühürlü kutusuna

kaldırdı. Kendi kendine sitem etme lüksüne çok fazla kapılmıştı. Firavunun adaleti yerini bulmalı, kullan kötülüklerden korunmalı ve katiller izlenerek yakalanmalıydı. Meren, bunları yerine getirerek, kendi vicdanında sızlanan sırtlanları da yatıştırabilirdi.

Mumyacıların atölyesi, batı Thebes'deki saraydan, hükümetten ve cenaze tesislerinden uzağa yapılmıştı, çünkü törenlerde ortaya çıkan duman ve atıkların Firavunu ve kullarını rahatsız etmemesi gerekiyordu. Atlarının dizginlerini seyisine veren Meren, yüzünü buruşturdu. Adamlarından birisinin kötülüğe karşı korunma işareti yaptığını görmüştü. Kysen, mumyalama barakasında onu bekliyordu. Oğlu, her zaman olduğu gibi, bir av köpeği edasıyla dolaşıyordu ortalıkta. Baş rahibi görmezden gelen Kysen, talihsiz bir bandajcıyı soru yağmuruna tutuyordu. Her soruşturmada aynı şey yaşanırdı. Kysen, kölelerle, esnafla ve işçilerle sohbete daldı. Bir soylu veya rahiple tartışmaya girmeyi pek istemezdi. Meren, oğlunu bu tercihten vazgeçirmeye çalışmıştı, ama babası tarafından köle olarak satılmış olmasının anılarını silmek çok zordu. Firavunun bir dostu tarafından evlat edinilmiş olmak da bunu değiştirmiyordu.

Meren, olay mahallini incelerken rahibin selamını aldı. Mumyacılar, şiddet kullanılarak vücudundan ayrılmış bir ruhun varlığından pek korku duymaksızın işlerine devam ediyordu. Kurutma barakası, daha pahalı bir koruma işlemini karşılayabilen zengin vatandaşlar için ayrılan iki sıra mumyalama masasının bulunduğu uzun bir tünelden ibaretti. Örtülü binanın girişinde, üzerleri mumyalama aletleriyle dolu masalar uzanmaktaydı. Kaşıklar, bıçaklar, sondalar, iğneler ve iplerle dolu kutular ve tepsiler diziliydi. Diğerlerinden ayrı duran süslü bir masanın üzerinde, çakal tanrı Anubis'in resmi ve hiyerogliflerle bezeli bir tabut durmaktaydı. Tabutun kapağı aralık duruyordu.

Sefil ve ürkmüş görünen genç bir işçi, tabutun yanında çömelmişti. Meren, yaralı bir ceylanın kokusunu alan bir av köpeği gibi sezinlemişti işçinin korkusunu. Merakı harekete geçmişti ama merakına kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kysen iş başındaydı ve oğlunun bu genç işçiye bir kenara ayırmasının bir sebebi olmalıydı.

Rahibin resmî sözlerle dolu selamına kibarca cevap veren Meren, adamın ardından sol sıradaki dördüncü mumya masasına doğru yürüdü. Meren yaklaşıncı, Kysen, sorguladığı işçiye, başıyla işaret edip yanından gönderdi. Meren, bu işaretten gururlanmıştı. Kysen, bir asilin sıradan bir insana karşı onay vermesi anlamına gelen bu işareti ilk kez kullanıyordu ve bu, dünyadaki yeni konumunu kabullendiğini gösteriyordu.

Meren ve Kysen, natron masasının yanında buluştular. Hiç vakit kaybetmeden çalışmaya koyuldular. Bir zanaatkar ve en iyi çırağı gibi, birbirlerini tamamlayacak şekilde çalışıyor ve düşünüyorlardı. Kysen, Meren'in yapılmasını isteyeceği işleri bilirdi; Meren de Kysen'in yönlendirme veya tavsiyeye ihtiyaç duyacağı anları hissedirdi. Yan yana durarak, tuz kristallerinin arasında yatan cesedi süzdüler.

"Bıçağı bulduktan sonra cesede hiç dokunmamışlar," dedi Kysen. "Beklediğimden daha erken geldin."

"Firavun acele etmemi emretti."

Kysen nefesini tuttu ve yavaşça bıraktı. "Yaşayan tanrı her şeyin iyisini bilir."

"Yaşayan tanrı sıkılıyor." Kysen'in şaşkınlığı karşısında gülümsemek güçtü. "Bütün bir yılan yutmuşsun gibi sesler çıkarma. Bildiklerini anlat bana."

"Bu adamın adı Homrin. Vezirin makamında kayıtları Lutup vergileri yazan bir kâtip." Kysen, ürkmüş görünen işçinin olduğu yönü işaret etti başıyla. "Onu çıkarırlarken, cesedi şuradaki su taşıyıcı tanımış." Cesedin bileğindeki oymalı bronz bileziği işaret etti. "Daha sonra rahip, bilekliğin üzerinde ismini ve unvanını bulmuş. Mührü ve peruğu da var."

Kysen, natron masasına eğildi ve Hormin'in boynundan sarkan obsidyen bıçağa dokundu. "Bu, törensel bir mumyalama bıçağı. Bağırsakları kesmek için."

"Anlıyorum," dedi Meren. "Mumyacılar Hormin'i tanıyorlar mıymış peki?"

"Hayır, sadece su taşıyıcı onu daha önce gördüğünü itiraf etmiş. Cesetten ve şu kuş beyinli rahipten kurtulduktan sonra onunla konuşacağım."

Kysen, natron masasından ayrılıp barakanın yan tarafına doğru yürüdü ve Meren de onu izledi. Kysen, Anubis'in tabutunun bulunduğu masanın yanında durdu.

"Bıçak burada saklanmış," dedi. Tabuttan bir bıçak çıkardı. Mumyalama barakasının loş ortamında bile siyah camın kenarlarından ışık yansımaktaydı. Kysen, masanın etrafındaki zemini işaret etti. "Toprak kan ile ıslanmış. Ayak izlerinin altında lekeleri görebilirsin. Bir kısmı da masanın ayaklarına sıçramış. Bu kötülüğü yapan, karanlıkta bütün izleri yok edememiş. Bence Hormin burada öldürülmüş ve üzerini kapatacak kadar natronun bulunduğu en yakın masaya konulmuş."

"Çok iyi. Hormin'i yattığı yerden kaldıralım mı?"

Kysen, cesedin kaldırılmasına nezaret ederken, Meren, natron masasının başında durdu. Hormin, bir taşıma tahtasına kondu ve iki asistan, cesetteki kristalleri temizlemeye başladı. Kysen, Raneb'in okuduğu dua eşliğinde bıçağı cesetten çıkardı. Meren, rahibin bıçağı götürmesine engel oldu.

"Rahip, hekimim gördükten sonra cesedi alabilirsin ama bu bıçağı ben alacağım."

"Ama arınması gerek," dedi Raneb.

"Bu adamı kimin öldürdüğünü bulduktan sonra."

Rahip eğildi ve Meren, natron masasına döndü. İki adam, Bayan Shapu'nun kararmış kalıntılarının üzerindeki natronları temizliyordu. Kysen, masadan atladı ama Meren, kolunu uzatarak oğlunu durdurdu.

"Kıpırdama," dedi Meren. Eğildi, oğlunun ayağının yanından bir şey aldı ve nesneyi avucunda kaldırdı.

Raneb, yanlarına geldi ve Meren'in elindeki küçük taş parçasına baktı. "Bir ib muskası. Bizde bunlardan yüzlerce var. Bu kırmızı akikten oyulmuş. Bazıları lapis lazuliden ve altından yapılır. Bandajcılardan birisi düşürmüş olmalı."

Meren, avucunu muskanın üzerine kapattı. Bu tür tılsımlar, takan kişinin duygu ve zekâsını barındıran kalbi koruduklarından, hem yaşayanlar hem de ölümler için çok önemliydiler. Bu tılsım, bir kolyeye takılmak için yapılmamıştı. Belki de Raneb haklıydı ve Anubis'in Evi'ne ait olan taşlardan birisiydi bu da.

Meren, muskayı Kysen'e verdi. "Bunu Hormin'in eşyalarının yanına koy. Meraklanmayın rahip, geri getireceğiz. Kalbinizi ferah tutun. Nasıl olsa cesedi size veriyorum."

"Bu, rahatlamama yetmiyor efendimiz. Buradaki kötülükten kurtulmak için haftalarca dualar okuyup büyüler yapmamız gerekecek."

Dört adam, taşıma tahtasıyla cesedi kaldırdılar. Yanlarından geçerken Meren, elini kaldırarak onları durdurdu ve cesedi kokladı. Cesedin üzerine eğildi, adamın peştamalıının bir ucunu kaldırdı ve tekrar kokladı. Natron ve ölüm anında yayıllıveren dışkı kokulan arasında sönük ve tatlı bir koku duydu: parfüm. Ketenin üzerinde açık sarı lekeler vardı. Peştamalı bırakan Meren, Hormin'in sağ elindeki mühür yüzüğüne dokundu. Hormin'in idim simgeleyen hiyeroglifler vardı üzerinde. Meren doğruldu ve taşıyıcıların gitmesini işaret etti.

"Kysen, cesedin üzerindeki her şeyi çıkarmalarını sağla. Ben vezirin makamına ve oradan da Hormin'in evine gideceğim. Oradaki işlerim bitince seni görürüm."

Meren, oğlunun başıyla verdiği saygılı selamı aldı. Belki konuşmamışlardı ama her ikisi de günün sonunda yapacakları konuşmayı ipe çekiyordu. Bu sohbet sırasında, her bir olayın ve konuşmanın üzerinden geçecek, düzen ve doğruluk anlamına gelen Maat'ı ararken yapmacık ve içten görüntüler sergileyeceklerdi. Kysen'i, mutsuz görünen Raneb ve diğer rahiplerle bırakan Meren ve adamları, ölümlerin diyarından ayrılarak saray bölgesine geri döndüler.

Kutsal bir mekânda bir adam öldürüldüğünde, Firavunun Gözü ve Kulağı ilgilenirdi bu meseleyle. Öldürülen adam aynı zamanda Firavunun hizmetkârı olduğunda ise, işlenen bu suç, veliaht prensin, İki Diyarın Efendisi'nin gizler üstadı ve sırdaşının ve Thinite Nome'un Efendisi olan Firavunun Dostu Meren'in de dikkatini cezbederdi. İşlenen bu cinayet, Firavunun işlerine de bulaştığı için Meren ilk önce vezirin makamına gitti.

Meren, Hormin'in çalıştığı kayıt ve vergi dairesine bakmak-tansa, ilk önce papirüs yığınları ve koşuşturan kâtiplerle dolu olan bir odaya gitti. Yüksek bir platformun üzerindeki masanın başında, bilekleri şişmiş yaşlıca bir adam oturmaktaydı. Avucunun ve parmaklarının derisi yumuşaktı ve üzerinde kırmızı ve siyah mürekkep lekeleri vardı. Meren, yolunda kimsenin olup olmadığına bakmaksızın, yürüyüp koşuşturan kâtiplerin arasından geçerek masaya yaklaştı.

Meren, masanın etrafında dolaşan üç adamı yarıp geçtiğinde yaşlı adam bir papirüsün üzerinden kaldırdı gözlerini. Yaşlı adam, papirüsüne döndü ve Meren'e haykırdı, "Çabuk söyle evlat, ölümsüzlük nedir?"

Meren gülümsedi ve şöyle dedi: "Bir kitaptır, çünkü insanın vücudu toprak olsa da, bütün soyu yok olsa da, masalcıların ağzından dökülen kelimeleri hatırlatacaktır onu."

"Uygundur," dedi yaşlı adam. Papirüsünü kâtiplerinden birine verdi. "Gel buraya evlat ve söyle bakalım, seni, Firavunun Dostu'nu yaşlı öğretmenine getiren sebep nedir."

Kâtiplerden birinin elinde bir sandalye belirdi. Sandalyeyi efendisinin yanına koydu ama Meren sadece arkasına yaslandı. "Bilge Ahmose, bir sorunuz var."

"Çölde kum, Nil'de de su var. Sendeki ka, bir fahişenin denizcileri çektiği gibi çekiyor sorunları."

"Ben sorun aramıyorum."

"Baban da aynı sana benzerdi, zaten o yüzden öldürdü onu Kâfir. En azından bu Örnekten ders aldın."

Babasının adı geçince Meren, bakışlarını önüne çevirdi. Bir elini sandalyeden kaldırarak, parmaklarını belindeki bronz hançerin üzerinde gezdirdi. Metalin soğukluğu kasını rahatlatmış ve gözlerini bir kez daha kaldırdı.

Ahmose onu izliyordu. "Çok şey öğrendin."

"Ben artık çocuk değilim. Bilge Ahmose, memurlarınızdan biriyle ilgili olarak konuşmak istiyorum. Kayıt ve vergi kâtibi Hormin. Anubis'in Evi'nde öldürüldü."

"Biliyorum. Rahiplerden biri gelip anlattı bana."

Ahmose, ayağa kalkıp kürsüden aşağı indi. Meren de ona katıldı ve birlikte bir avluya yürüdüler. Ahmose, güneşten kaçmak için, havuzun yanındaki incir ağacının altında duran tabureye çöktü. Meren de onun ayaklarının dibine oturdu.

"Söyle bakalım evlat, neden katili arıyorsun? Hormin kavgacı bir adamdı; öfke ve kin ile semirmiş şişman kazın tekiydi. İnsanları böylesine kötü bir beladan kurtaran birisini aramanın gereği yok."

Meren başını salladı ve havuzdaki sarı bir balığı inceledi. "Bu cinayet, adalet ve doğruluğun ilahî düzeni olan Maat'a karşı işlenmiş bir günahdır. Bana Maat'ı sen öğrettin, şimdi de Firavunun krallığının ahengine karşı işlenmiş bir suça izin vermemi mi istiyorsun?"

"Hormin'in kendisi bir suçtu zaten," dedi Ahmose "Seni tanıırım Meren. Soruşturma yapmadan, aslanı çöle kadar izlemeden, kendi bastonunla bir şelale yaratmadan asla durmazsın. Ama bunu iyi düşün. Ne kadar fazla asiye diz çöktürsen de, ne kadar çok suçluyu çöle göndersen de, babana karşı yapılan haksızlığı asla düzeltemezsin."

Meren doğruldu ve Ahmose'un yüzüne baktı. "Kimi sorgulamam gerektiğini söyleyecek misin, yoksa kayıt ve vergi dairesindeki herkesle konuşmak için günler mi harcamam gerekecek?"

Ahmose, karaya bulanmış parmağıyla ka'nın hiyeroglifini çizdi havaya.

"Hormin'in derisi her zaman parıldardı," dedi Ahmose. "Sanki bir çuvalın içine doldurulmuş ve dışarı sızmış yağ gibiydi. Konuşurken küçük parmağıyla kulağını karıştırmayı adet haline getirmişti ve yeterince sık yıkanmazdı. Sadece bu yüzden bile öldürebilirdim o adamı. Gel buraya evlat, uzaklaşma. Bilmen gerekenleri anlatacağım. Küçük oğlu Djaper, onun çıraklığı yapar. Bir leopar kadar hızlıdır ve bir saraylı gibi dillidir. Babasına hiç çekmemiş."

"Oğlu nerede?"

Ahmose, yerden bir incir yaprağı aldı ve parmakları arasında buruşturdu. "Bu sabah geç geleceğini bildirdi. Nedenini söylemedi ama Anubis rahibi geldikten sonra anladım. Hormin ile çalışan diğer insanlara gelince; onunla her zaman didişen birisi var. Hatta bir keresinde kavgaya bile tutuşmuşlardı. Adı Bakwerner ve İki Ülkenin Efendisi'nin bölge kâtiplerinden sorumlu. Sözümü dinle evlat, Hormin hakkında şu anda bildiklerinden fazla bir şey bilmek istemezsin."

"Efendim, bu suçluyu bulacağım. Hormin dün bütün gün burada mıydı?"

"Zamanını boşa harcıyorsun." Ahmose, Meren'in kapalı Çehresinde göz gezdirdi. "Her zaman bir timsah kadar inatçıydın. Dün mü? Hormin'i Amun'un tapınağına görevli gönderdim. Aslına bakarsan görevden ziyade ondan kurtulmak istiyordum. Daha sonra bana dediklerine göre, o cariyenin peşinden mezarlıkların köyüne gitmek zorunda kalmış. Aptal adam. Cariyeler pahalıdır ve bela çıkarırlar."

Meren, başparmakları kemerine takılı halde Ahmose'un yanında duruyordu. "Mezarlıkların köyü." Sesinin titremediğini umuyordu. Efendisinin sözleri üzerine duyduğu endişeyi belli etmek hoş olmazdı. "Oradayken neler yaptığını bulacağım. Sağolun efendim."

"Önemli değil evlat. Hormin'in düşmanlarını sıraya sokmak zamanını alacak. Onlar artık Firavunun da düşmanları. Ya onların peşinden gideceksin ya da Hitit elçisiyle dalaşacaksın, anlıyorum. Ama bu önemsiz."

"Cinayet asla önemsiz değildir."

Ahmose homurdanırken, Meren kendisini hocasına haklı çıkarmaya çalışmaktan vazgeçti. Üç kızının sürekli yaptığı kavgalar bile, kendisinin artık pataklanıp yol gösterilecek bir çocuk olmadığını kabul edemeyen bu adam kadar rahatsız etmemişti ka'sını Ahmose'dan, yazı yazma sanatını ve sayıları kullanmayı öğrenmişti. Atalarının yazmalarıyla uğraşma takıntısını da yaşlı hocasından kapmıştı. Bir yargıcın yasaları ezbere okuması gibi, Meren'in bu metinlerden alıntılar yapması da Ahmose'un suçuydu.

"Otur evlat, Hormin hakkında daha başka şeyler de anlatayım."

İç çeken Meren, Ahmose'un, kendisine 'evlat' demeyi bırakmasını sağlama fikrinden vazgeçti ve buyrulduğu gibi oturdu.

Kayıt ve vergi dairesi, vezirin makamından çok uzakta olmayan ayrı bir binada bulunmaktaydı. Binanın önünde, kâtiplerden, müfettişlerden, tartıcılardan ve bunların genç yardımcılarının oluşan inceleme heyeti duruyordu. Hasat mevsimine yaklaşıyordu ve Firavunun kâtipleri, vergileri hesaplamak için ülkeyi dolaşıyorlardı.

Meren, güneşten kaçarak kayıt bürosunu çevreleyen sundurmanın serin gölgesine sığındı. Yerde oturmuş olan beş çocuk, pigmentleri öğütüyor, mürekkepleri karıştırıyor ve taze papirüs yapraklarının yüzeylerini düzleştiriyordu. Meren gelmeden önce, gülüyor ve aralarında şakalaşıyorlardı. Meren görününce, öğütme taşları daha hızlı dönmeye, düzleştirme taşları daha sert basılmaya başladı. Yardımcıları kapının önünde durdular.

Meren, içeride alışılmamış bir manzarayla karşılaştı. Tabandan tavana raflarla çevrili odanın ortasında bir grup adam toplanmıştı. Her birinin elinde toprak bir çömlek vardı ve içlerinden biri, bir testiden şarap koyuyordu. Meren, kapının içinde durdu ve şarap dolduran adamı dinledi.

"Hepimizin selamet için iyi tanrı Amun'a dua ettiğini biliyorum ama içimizden hangimizin yakarışı bu kadar çabuk cevaplandı?"

"Bilge Ahmose, Djaper'i asistanı olarak alacak mı sence?" diye sordu diğer bir adam. "Onu ne kadar kolladığını hepimiz gördük."

Diğer bir adam güldü ve neredeyse şarabını döküyordu. "Djaper'in daha önce kayrılmamasının tek sebebi, efendi Ahmose'un Hormin'i de yüceltmek zorunda kalmış olmasıydı. Kendine dikkat et Bakwerner; Djaper, bileğine bağlı olan leşten kurtuldu artık."

"Sen bir domuzsun Montu," dedi şarabı dolduran. Başını kaldırıncı Meren'i gördü ve çenesini kapattı. Diğerleri de onunla birlikte bakakaldılar. Birden her biri bir yöne dağıldı ve şarapçıyı Meren'le baş başa bıraktılar. Testiyi yere koyan adam yaklaştı, eğildi ve Meren'e adıyla hitap ederek selam mırıldandı.

"Bakwerner denen adamı göreceğim," dedi Meren.

"Benim, efendimiz..."

Meren, bir rafa doğru yöneldi ve Bakwerner de peşinden geldi. Raftan bir papirüs alıp açan Meren, kâğıdın üzerindeki el yazması hiyeroglifleri incelemeye koyuldu.

"Kâtip Hormin'in ölmesini neden isteyesin ki?" Meren, bataklıkta su kuşlarını ürkütmeye benzeyen becerisiyle gurur duyuyordu.

Bakwerner, kızardı ve kekeleydi. Sesi yerine gelince şöyle dedi, "Efendimiz, birisi size yalan söylemiş. Ona asla zarar vermedim. Kavga etmiştik ama Hormin herkesle kavga ederdi, öldürüldüğünü hepimiz duyduk ama bu sabah hiçbirimiz kayıtların başından ayrılmadı. Ben masumum; hepimiz masumuz."

"Üç gün önce Hormin'i boğmaya kalkmışsın," dedi Meri Papirüs rulosunu tekrar sardı ve Bakwerner'i incelemeye koyuldu. "Ben yargıç veya vali değilim. Talepleri veya mazeretleri dinlemem. Sopa ya da kamçının eşliğinde şarkı söylemek istemiyorsan dilin çözülsün iyi olur."

Bakwerner, dizlerinin üstüne çöktü ve mırıldanmaya başla di. "Merhamet edin yüce efendimiz. Ben masumum. Hormin'i yumrukladığımız doğru ama onun neler yaptığını bilmiyorsunuz. Üç gün önce, Busiris şehrinin vergi kayıtlarını Hormin'e ait olan bir rafa koymuştum. Sadece bir hataydı efendimiz, masum bir hata. Ama ben yokken Hormin kayıtları atmış. Busiris vergilerinin tamamı gitti. Onlara bakmadığını ve kendi rafına ait olmadıkları için attığını söyledi."

"Sen de onu öldürdün."

"Hayır! Hayır, efendimiz. Aslında öfkelenmişim. Bunu bilerek yapmıştı, çünkü beni kıskanıyordu. Benim daha iyi bir kâtip olduğumu biliyordu. Hayır efendimiz, kavga ettikten sonra, beni etkileyen iblisten kurtuldum ve bir daha da asla dokunmadın! Hormin'e."

"Madem onu öldürmedin, cinayeti işleyebilecek olanlarla ilgili bildiklerini anlat o zaman."

Bakwerner, topukları üzerine çöktü. Bakışları, Meren'in peştamalından yanındaki zemine kaydı. "Efendimiz, Hormin'in ölmesini, kendi ailesinden fazla arzulayan kimse olamaz. Hormin'in karısına ve çocuklarına bakın."

"Öyle mi?"

"Hormin, sıradan halktan biriydi. Bölge kâtiplerinden birinin dikkatini çeken bir kasabın oğluydu. Onun gibi sıradan bir insan için çok yükseklere gelmişti, ama yine de soyunun devamı için yeni bir kadın almaktansa karısı ile yaşamayı tercih etti. Hormin, kansını çok sade yaşatırdı, pahalı mücevherler veya hediyeler aldığı pek görülmezdi. Varlığını oğullarına da koklattı Zaten hepsi yetişkindi." Bakwerner yutkundu ve sesini itti "Ve kendi oğlunu bile kıskanırdı. Djaper, bir timsahın balıkla beslendiği gibi bilgiyle beslenirdi; çocuk daha yirmi yaşında, ama şimdiden, Hormin'in kırk yaşındayken bildiklerinden fazlasını biliyor."

Meren, Bakwerner'in arkasında kalana kadar adamın etrafında yürüdü. Adamın yerde oturarak onun konuşmasını beklemesini istiyordu. Bakwerner, üst dudağındaki ter damlalarını sildi.

"Gece boyunca neredeydin Bakwerner?"

Kâtip neredeyse başını çevirecekti ama kendisine zamanında hakim oldu. "Evdeydim efendimiz."

Meren, sessizce, kayıt ve vergi dairesinden uzaklaştı. Bakwerner, rafların önünde, yerde oturakalmıştı.

Meren, dışarı çıkınca, korumaları ve gölgesi olma görevini üstlenmiş iki muhafızıyla birlikte ölü kâtipin evine doğru yöneldi. Yürümekten hoşlanırdı. Hizmetkârlar veya saraylılar tarafından rahatsız edilmeksizin düşünme fırsatı bulurdu.

Ahmose, Bakwerner'in dayaktan çok korktuğunu söylemişti. Meren, suçlu olduğundan şüphelendiği insanları çok ender döverdi, ama bu tür yöntemler şehir polisi ile Firavunun diğer görevlileri arasında olağandı. Kendisi de bu yöntemlerin kurbanı olduğu için, kamçıyla yapılan sorgulamalarda, istenen cevapların hemen sıralanacağını bilirdi; bunlar gerçekler değil, acıdan kurtulmak için kişinin söylediği yalanlar olurdu. Papirüs bataklığındaki yuvalarından birkaç kuş daha ürküttükten sonra gerekirse kamçı kullanılabildi. Bilge Ahmose'un da onu ikna etmeye çalıştığı gibi esas sorun, Hormin'i tanıyıp da onu öldürmek istemeyecek birisini bulmaktı.

Onun görevi, Hormin'in ölmesini, Anubis'in Evi'nde günah işlemeyi göze alacak kadar şiddetle isteyen kim olduğunu ortaya çıkarmaktı.

Meren, Hormin'in yaşadığı sokağa daha girmeden ağlamaları ve feryattan duyabiliyordu. Kâtibin ölüm haberi ailesine ulaşmış ve evin girişini koruyan locada sanatlarını icra etmeleri için profesyonel ağıtçılar tutulmuştu bile. Bir tanesi saçlarını yoluyordu. Diğer göğsünü dövüyor ve inliyordu. Üçüncüsü ise o kadar tiz bir sesle haykırıyordu ki Meren kulaklarını kapattı. İki asistanı da aynı şeyi yaptılar.

Daha iyi performanslar da görmüştü. Ağıtçıları kim tuttuysa, ekstraları alacak kadar çok para ödememişti anlaşılan. Vücutlarını tırmıklamıyor veya üstlerine toz toprak atmıyorlardı. Meren, kadınların yanından aceleyle geçip evin kapıcısıyla karşılaştı. Adam defalarca eğildi ama Meren, eve girmesine engel olmasına fırsat vermeden kapıcının kendisini aileye götürmesini emretti.

İçeri girdiklerinde ağıtçıların feryatları azaldı. Kapıcı, Meren'i sütunlu bir holden geçirerek merdivenlerden çıkardı. Daha merdivenlerin yansına gelmemiştir ki, duyduğu haykırma ile yukarı baktı. Bu bir keder feryadı değil, öfkeyle bir kaç oktav birden tırmanan bir sestir. Sesler, rahatsız bir kazın ötüşü gibi, birbirleriyle savaşıyorlardı sanki. Meren ikinci kata çıktığında bir kadının bağırıldığını duydu. Sağlıklı ciğerlerden çıkan güçlü bir sestir bu, gürültüsüyle dünyayı dolduruyordu.

"Soygun! Seni eli uzun sinsir hırsız seni. Fahişe!"

Bir erkek sesi katıldı bağırılara. "Geniş gerdanlığı o almış."

Meren, kapıcının yanından süzülerek sesin geldiği odaya girdi. Kâğıtlar, açık kutu ve sandıklar, sandalyeler ve masalarla dolu olan odanın ortasında dört kişi durmaktaydı. Meren, kapıdan girince bekledi. Kadınlardan biri küfür ediyordu. Masanın üzerinden bir şey alıp iki adama doğru fırlattı. Adamlar hızla! eğilince, nesne üzerlerinden geçti ve Meren'in ayaklarının önünde parçalandı. Fayanstan yapılmış bir baharat çömleğiydi.

Çömlek patlamış, içinden saçılan kırmızı toz, Meren'in altın sandaletlerine ve ayaklarına bulaşmıştı.

Çömleği fırlatan kadın tiz bir çığlık attı ve bir sandalyenin arkasına eğildi. Meren, bakışlarını sandaletlerinden kaldırarak kadına baktı. Gençti, uzun kollarındaki, bacaklarındaki kaslar gerilmişti ve bir serçenin gagasına benzeyen kısa ve keskin bir burnu vardı.

Herkesi ürküttüğünün farkında olan Meren, bakışlarını kavgacıların üzerinde gezdirdi. Yaşlı kadın, şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. Cildi bir köylününki gibi koyu kahverengiydi ama bir hanımefendinin nasırsız ellerine sahipti. Kadının önünde duran adam da onun kadar uzun boyluydu ve diğerleri genç kadına bağırlarken o hiç ses çıkarmamıştı. Onun yanında, daha kısa boylu bir adam daha vardı, aslında çocuk sayılırdı. Topukları üzerinde dengede durmaya çalışıyor, eliyle bileklerinden birini ovuşturuyordu. Parmaklarıyla bileğini ileri geri bükerken, bir yandan da Meren'e bakıyordu.

Kim olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Mekânlara haber vermeden girerek rahatsız etmek ve dengeyi bozmak, onun sevdiği taktiklerden biriydi. Bileklerine kadar inen kırmızı ve altın işlemeli peştamalı örten şeffaf cüppeyi süzdüklerini biliyordu. Uzun saray perukası ve kakmalı hançerinin yanı sıra, arkasında duran iki adam da korku uyandırıyor. Çünkü, sadece önemli insanlar ince keten giyerler, savaşçı bıçağı taşırlar ve muhafızlara emir verirlerdi.

"Ben Meren'im." Bu adı duyduklarında, kuzey rüzgârında salınan papirüs kamışları gibi dalgalandılar.

Dördünün de başı öne eğildi ve Meren de onların selamını aldı. "Kutsal mumyalama mekânında ciddi bir günah işlenmiş. Ben, kâtip Hormin'i öldüren suçluyu yakalamak üzere gönderildim."

Ayağını yerdeki baharat tepciğinden kaldıran Meren, çömlek parçaları arasında dolaşarak, aslan ayağına benzer ayaklan olan sedir ağacından bir sandalye aldı.

"Evde hırsızlık mı oldu?" diye sordu Meren.

Dördü de başıyla onayladı.

"Dün gece mi?"

Başlar yine onaylamak için sallandı.

Meren, eğilmiş olan başlara sırasıyla baktı ve bu kalabalığı dağıtmaya karar verdi. Her biriyle yalnız olarak konuşursa, sessiz kalmaları imkânsız olurdu.

"Evi inceleyip ailenin her ferdini sorgulayacağım." Meren, yaşlı kadına başıyla işaret etti. "Sen hanım, Hormin'in karısı mısın?"

"Evet, efendimiz."

Meren yukarı çıkarken bağırarak kadının sesiydi bu.

"Aileni yemek salonuna götür ve benim çağırmanı bekle." Deneyimleri, Firavunun Gözü ve Kulağı tarafından sorgulanmayı beklemenin yarattığı korkunun, dilleri çözdiğünü göstermişti.

Adamlarından biri aileye eşlik edip onlarla birlikte gitti. Onlar çıkınca Meren kapıcıyı çağırdı ve o da baş hizmetkârı getirdi. Meren, bu rehber ve diğer yardımcısıyla birlikte, Hormin'in evini gezmeye başladı.

Zengin bir kâtibin eviydi; imparatorluğun başkentinde bunun gibi çok ev vardı. Bodrum katında, dokuma, ekmek pişirme ve diğer işler için atölyeler bulunuyordu. Üst katta bir kabul salonu ile yemek odası, ve bunların üzerinde de ailenin yatak odaları ile tuvalet vardı. Çatıda ise mutfak yer alıyordu.

Meren'e göre sıradan bir evdi. Beyaz sıvalı duvarları; parlak kırmızı, mavi, sarı ve yeşil renkte nilüfer yaprakları ve geometrik desenlerle süslü tavanları bulunan ev, basit eşyalarla döşenmişti. Yataklar, masalar, tabureler ve sandalyeler, iyi ama ucuz ahşaptan yapılmış, minderler de sazdan örülmüştü.

Evdeki turunu tamamlayan Meren, kâtibin yatak odasından içeri bir göz attı. Yatak, odanın en ucunda duruyordu; duvarların etrafına giysi sandıkları ve bir tane tuvalet masası yerleştirilmişti. Adamlarından biri, Hormin'in peştamallarının bulunduğu bir! kutunun yanında eğildi, her birini kaldırdı ve yere serdi.

Meren döndü ve Hormin'in ailesiyle ilk karşılaştığı odaya: yöneldi. Burası adamın özel bürosuydu. Buradaki eşyalar, abanoz ve fildişi kakmalı sedir ağacından yapılmıştı. Hormin'in sandalye ve masası yaldızla boyanmıştı ve yanında, her biri pahalı ahşaptan yapılmış üç kutu ve dört sandık bulunmaktaydı. Bir tanesinin üzerinde, fildişi ve abanoz kakma desenler vardı.; Masalarda mermer kandiller duruyordu ve aynı taştan oyulmuş başka bir sandık daha vardı.

Bütün kutuların üzerinde Hormin'in adı yazılıydı. Meren, mermer sandığın kapağının üzerindeki obsidyen kulpa dokundu, kapağı kaldırdı ve kenara koydu. Sandığın içinde, on dört cam şişe ve minik cam kavanozlar vardı. Meren, şişelerden birini açıp içindeki parfümü kokladı. Bir kavanozu açtı ve parmağının ucuyla içindeki merheme dokundu. Kremdi; kokusundan anlaşıldığı kadarıyla, yabancı baharat ve reçinelerden yapılmış pahalı bir kremdi bu. Ama, Hormin'in peştamallarının üzerinde bulunduğu kremin aynısı değildi.

Kremi yerine koyan Meren, kapıcıyı çağırdı ve Hormin'in karısını getirmesini emretti. Hormin'in koltuğuna kurularak yanındaki masada duran yaldızlı bir kalemiği eline aldı. Kapağını kaldırdı, kamış kalemli şöyle bir karıştırdı ve yerine koydu. Kapıcı, Hormin'in karısı Selket'in geldiğini haber verdiğinde, kalemiği elinde çevirmekteydi.

Kocasıyla aynı yaşta olmalıydı çünkü Selket'in vücudunda orta yaşın izleri vardı. Gözlerinin altında torbacıklar oluşmuştu. Kollarının üst kısımları, boş arpa çuvaları gibi sarkmıştı ve şimdi, çölde bırakılmış odun gibi çatlayıp kurumuştu. Meren, daha kadınla konuşmadan gençliğini güneşin ve sıcaklığın altında çalışarak geçirdiğini anlamıştı. Meren'in karşısında dururken, bakışları yerlere saçılmış papirüs yapraklarında sabitlenmişti. Meren oturması için izin verdi ve kadın bir tabureye çöktü. "Kocanızın ölümünden ötürü başsağlığı dileklerinizi kabul din lütfen, bayan. Buraya onun katilini aramaya geldim."

Selket'in yüzünde, karşısındaki duvar kadar boş bir ifade ardı Meren'in sözleri üzerine bu duvar çatladı ve içinden nefret püskürdü.

"O yaptı. Servetini almak ve namussuzluklarını gizlemek için öldürdü onu. Önüne çıkan bütün yakışıklı erkekleri yatağına alır bilirsiniz işte. Kocam da onu keşfetmiş olmalı." Selket, kollarıyla dağınık odayı gösterdi Meren'e. "Kim bilir, belki de bürosunda hırsızlık yaparken yakalandığı için öldürmüştür onu."

"Kim?"

"Beltis, efendimiz. Baharat çömleği ile sizi yaralamaya çalışan yaratık. O benim kocamın cariyesidir... yani cariyesiydi."

Meren'in, dinleme hünerini kazanmasının sebebi buydu işte. Bilge Ptahhotep'in uyarısını hatırladı. Akıllı bir adamın, kızgınlık anında söylenenleri dinlememesi gerektiğini söylerdi. Ama kendisi, öfkeli insanları dinleyerek gerçeğin çoğunlukla ortaya çıkarılabileceğini görmüştü çoğu zaman.

Meren, kalemiği tekrar masaya koydu ve Selket'e döndü. "Kocanı öldürenin o kız olduğunu mu iddia ediyorsun? Peki Kraliyet yargıçlarının huzuruna çıkıp ifade verir misin?"

Selket konuşmaya başlayacaktı ama sonra sustu. Dudakları mühürlenmiş gibiydi, başını salladı. Meren, kaşını kaldırdı ama bir yorumda bulunmadı. Kadın, yalancı şahitlik yaparak cezalandırılmak istemiyordu, ama suskunluğu, söylediklerinin yalan olduğu anlamına gelmeye bilirdi. Ne de olsa yalan yere yemin ettiği için dövülebilir, üç gün tamamen aç bırakılabilir, hatta öldürülebilirdi. Kadın bundan korkuyor olmalıydı.

"Kocan son gününde neler yapmıştı?" diye sordu Meren.

"Her zamanki gibiydi," dedi Selket. "Kalktı. O kadının yatağından tabii. Kahvaltısını da orada etti. Sonra, ben kocama hizmet ederken, o içeri girdi ve incik boncuk istedi." Selket, cariyenin adını her anısında sanki ağzında gübre varmış gibi tıslıyordu. "Her zaman mücevheri olmadığından yakınır, yeterince giysisi, peruğu ya da parfümü olmadığından şikayet eder zaten."

Meren, Selket'i dinlerken, kendisinin de anlaşılmasa bir şekilde tedirgin olduğunu fark etti. İlk önce rahatsızlığını anlayamadı ama sonra, karşısındaki kadının öfkeden rahatlığa kaydığını ve sonra tekrar aniden kızgınlığa döndüğünü fark etti. Beltis'den bahsederken gözleri kuduz bir sırtlanınkine benziyordu, ama biraz önce Hormin'den söz ederken sesinde tatlı bir melodi vardı sanki.

"Kocan yemeğini yedikten sonra kayıt ve vergi dairesine gitmiş," dedi Meren. "Ayrılmadan önce kimseyle konuşmadı mı?"

Selket, öfkesinin gücüyle çok hızlı soluk alıp veriyordu. Aniden gülümsedi. "Sadece benimle konuştu, evimiz ve oğullarınız hakkında. Ondak uzak duruyorlardı çünkü onlara hâlâ biraz kızgındı. Hormin, çiftçilikten hoşlanmadığı için, büyük oğlum İmsety eski çiftliği istiyordu. Djaper, İmsety'yi destekliyordu ama Hormin çiftlikten vazgeçmiyordu. Hormin'in maaşıyla varlıklı bir hayat sürüyorduk. İmsety, babasına da uygun bir

pay verecekti ama Hormin bu fikre çok öfkeleniyordu." Selket elini salladı. "Anneler ne dilerse dilesin, babalar ve oğullar hep çekişirler."

Meren kalktı, Selket'e yerinde kalmasını işaret etti. Eğildi ve yerden, evin hesaplarını içeren bir kâğıt parçası aldı.

"Devam edin bayan."

"Kocam kayıt ve vergi dairesine gitti ve öğle vakti geri döndü. Yemek yedi ve o kadına gitti ama yine kavga ettiler. Onun odasında olmalarına rağmen kocama bağırdığım duyabiliyordum. Hormin'in ona bir dizi bilezik vermesini istiyordu ama Hormin vermiyordu."

Selket güldü ve Meren, haykıran bu yüksek ses karşısında irkildi.

"Onu tokatladığını duydum, sonra çıktı ve akşama kadar dönmedi. O ayrıldıktan sonra Beltis de kaçtı."

Meren, başını yana eğdi. Peruğunun kalın telleri omzuna dökülmüştü. Başıyla devam etmesini işaret etti.

Selket, burnunu çekti. "Hep kaçır zaten. Batı kıyısındaki zarcılar köyünde yaşayan ailesinin yanına. Hormin de her zaman alıp getirir onu. Maalesef dün de öyle yaptı. Geri döndüklerinde birlikte yemek yedik." Selket durakladı ve kara ellerine baktı. "Kocam akşamı onun yanında geçirdi. Neler yaptıklarını da bilmiyorum. Bu sabah kalktığımda, Djaper onu aramaya çıkana kadar evden ayrıldığının farkına bile varmamıştım. Kocamı ararken bürosunun harap olduğunu ve yağmalandığını gördük. Daha sonra Anubis'in Evi'nden bir rahip geldi ve onun öldüğünü söyledi."

Selket dudaklarını sıkıyordu. Gözünün kenarından bir damla yaşın süzüldüğünü görmek Meren'i şaşırtmıştı. Bazı kadınları asla anlayamayacaktı. Hormin için yas tutuyordu; adamı çok daha önce ebediyet makamına yollamak için şeytana uyabilirdi.

"Ya oğulların?" dedi Meren. "Babalarıyla münakaşa ettiklerini söylemiştin."

Gözyaşları birden kesildi ve Selket başını salladı. "Sadece birazcık. Onlar sorumluluk sahibi çocuklardır.

İmsety, şehir dışındaki çiftliğe bakar. Sadece çiftliğin kendi adına verilmesini istemek için gelmişti. Hasadı izlemek için yakında dönecek. Djaper, babasının yolundan gidiyor. Kayıt ve vergi dairesinde Hormin'in yerini alacağım umuyorum."

Meren, elindeki papirüs yapraklarını karıştırdı. Tekrar yerine oturdu ve kâğıtları masanın üzerine koydu.

Yardımcılarından biri, ailenin ifadelerini teyit etmek için hizmetkârları sorgulayacaktı. Herkesin, bütün gece uyuduğunu iddia edeceğini biliyordu çünkü imtiyazlı insanlar haricindekiler için uzun ve sıcak bir iş günü olmuştu. Gün, şafakla başlamış ve gece çökünce sona ermişti.

Parmaklarını hafifçe koltuğun kollarına vuran Meren, Sel-ke'tin kaşları arasındaki kırışıklıklara baktı. Kadın, kocası için bir kâhyadan farksızdı. Bir demircinin potasında erimiş bakır gibi kabarıyordu kızgınlığı. İki kadın da Hormin için üzülyordu; bir leş için didişen çakallar gibiydiler. Hormin, cariyesi Beltis'e düşküncü, ama karısını da bir kenara bırakmamıştı. Neden?

"Kocan bir kasabın oğluydu ama şerefli bir kâtip makamına erişmişti. Gurur duyuyor olmalısın," dedi Meren. Selket'in kaba hatları gevşedi. Meren bu bakışlarda gözleri gururla parlayan genç bir kadın gördü.

"Çok çalışırdı ve onu. iyi yerlere getirebilecek yetkililerini huzurundayken çok dikkatli davranırdı. Kayıt ve vergi dairesini de görevlendirildiğinde bir ziyafet vermiştik." Selket'in yüzündeki gülümseme söndü ve kaşları çatıldı. "Bunun ardından mevsimler geçti ama o terfi edemedi. Hormin, yeteneksiz dalkavukların ondan daha yükseğe çıktıklarını gördü. Birkaç hafta önce, S Bakwerner'in terfi edeceğini öğrenmişti."

Meren, kontrolünü kaybetmeye pek alışık olmamasına rağmen, Selket, sesini aniden yükseltip yumruğunu morartacak kadar sert bir şekilde avucuna vurduğunda irkildi.

Ellerini sıkıca kavuşturan Selket, Meren'e doğru eğildi. "Efendimiz, Hormin mutsuz bir adamdı. Bakwerner'in onu kıskandığını çünkü Hormin'in ondan daha iyi bir kâtip olduğunu bildiğini söylemişti bana." Konuştukça, Selket'in sesi daha da yükseliyordu. "Kocamın tercih edilmemesi hiç de adil değildi. Uzun zaman beklemişti. Eğer hakkını verselerdi, asla Beltis'i aldatmazdı. Yükten başka bir şey değil ki o kadın!"

"Yük mü?" diye sordu Meren. Selket hafifçe başını salladı, kiminle konuştuğunu hatırlamaya çalışır gibiydi. Sesini alçalttı.

"O tembel bir kadın, efendimiz. Hiç iş yapmaz. Yemeğe yardım etmez. Bütün yaptığı kendisiyle ilgilenmektir. Banyo yapar, saçını düzeltir, orasına burasına losyonlar, kremler sürer, Sonra da gider avluda gölge bir yerde uzanır ya da kendine incik boncuk almak için pazara gider." Selket sesini iyice alçalttı. "Ve diğer erkekler için bacaklarını açar. O bir iblistir; küçük oğluyla ilgilenmez bile. Hormin, çocuğa bakması için bir köle kız satın aldı."

Meren kalktı ve kâtiplerin koruyucusu olan tanrı Toth'un heykelinin bulunduğu bir köşeye gitti. Selket'in devam etmesini beklerken, heykelin vücudunu ve balıkçıl kafasını incelemeye koyuldu Kadın sessiz kalınca dönüp ona baktı. Dudağını kemiriyor ve onu gözliyordu. Söylemeleri gerekenden fazla şeyler anlatan kişilerin yüzlerinde bu ifadeyi daha önce de görmüştü.

Meren, odada yeniden tur atmaya başlarken, "Beltis senin verine mi geçmek istiyordu?" diye sordu.

Mücevher kutusundan dökülenlere basmamaya çalışarak, sandığın kapağı üzerinde gezdirdi parmaklarını.

"Ama efendimiz," dedi Selket. Yüzünü ekşitmiş bir maymun gibi gülümsüyordu. "Beltis hiçbir zaman benim kadar iyi tanıyamadı Hormin'i. Eğer tanısaydı, beni asla boşamayacağını bilirdi. Evlilik sözleşmemize göre, eğer ayrılırsak oldukça yüklü bir tazminat alacaktım. Hormin ve ben, çalışmanın ve muhtaç olmanın ne olduğunu iyi biliriz. Elimizdekilerden asla vazgeçmeyiz."

Selket'in memnun ifadesini süzen Meren, başını salladı. "Bir şey daha var. Buraya geldiğimde bir hırsızlık yüzünden kavgaya ediyordunuz. Birisinin odanızdan bir şeyler aldığını söylüyordun. Neler kayboldu?" .

"Emin değilim. Hormin kimsenin buraya yalnız girmesine izin vermezdi ve kıymetli eşyalarının nerede olduğunu sadece kendisi bilirdi. Djaper, babasını şu sandığa geniş bir gerdanlık koyarken gördüğünü söylüyor." Selket, abanoz ve fildişinden yapılmış bir kutuyu işaret etti. "Üzerinde altın, lapis lazuli ve kırmızı yeşimden taşlar olduğunu söyledi. Ben hiç görmedim ama Djaper genellikle burada babasıyla birlikte çalışırdı ve o yeni bir parçaydı. Bu gerdanlığı o kadına söz vermişti."

Selket odaya şöyle bir bakındı. "Buralarda bir envanter olmalı. Djaper, kayıp bakır külçelerinin de olduğunu söylüyor. Muhtemelen onları da o kadın çalmıştır."

Meren dönerek Selket'in yüzüne baktı. Böyle pahalı parçaları kaybetmek onu kızdırmıştı tabii, ama Hormin'in altın ve değerli taşlardan yapılmış bir gerdanlığa sahip olması ona tuhaf gelmiyor ve öyle bir şeyi neden kendisine vermiş olmadığı konusunda pek düşünmüş gibi gözükmüyordu. Kocasının cimriliklerine alışkınmış gibi görünüyordu. Belki de öyleydi. Her halükârda, Selket'in, kayıp gerdanlık gibi harika bir mücevhere göz dikmediğine inanamamıştı.

Kadım göndermek üzereydi ki, duydukları bir çığlık Selket'i yerinden sıçrattı. Selket ayağa bile kalkmadan, Meren odadan çıkmış ve merdivenlerin başına gelmişti bile. Meren tam yemek odasının köşesini dönmüştü ki, kafasının üzerinden uçan seramik bir kandil, karşıdaki duvarda patladı.

Kandil sehpasını sıyrarak geçen Meren odaya girdiğinde, Beltis, yanındaki kaideden bir şarap testisi almış, genç kayınbiraderine fırlatıyordu. Djaper, yere yatmış, kasıklarını tutarak kıvranan İmsety'nin üzerine eğilmişti. Meren ona seslenince Djaper eğildi. Djaper'in omzundan seken testi, yere düştü. Testi parçalandı ve inleyen İmsety'nin üzerine şarap sıçradı.

Meren, Beltis'e doğru koştu ve masadan taş bir vazo almadan önce ona engel oldu. Vazoyu kenara iterek kadını belinden yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Beltis bir çığlık attı. Kadının geriye doğru attığı tekmeler Meren'in incik kemiğine geldi.

Meren, kaburgalarına yediği dirsek darbesinin etkisiyle homurdandı, "Kahretsin."

"Bok böceği!" diye bağırdı Beltis, Djaper'e. "Senin ka'na lanet olsun, pis oğlanı."

Djaper, Beltis'e doğru hamle yaptı. Meren, Djaper'in yumruğunu sıkıştığını ve kolunu geriye çektiğini gördü.

Meren yana çekilince Djaper, Beltis'i ıskaladı ve Meren'in açıkta olan kolunu yumrukladı. Bir erkek, böyle sıkı bir yumruğu ancak başka bir erkeğe atardı. Kolu Meren'in koluna değince, Djaper hemen geri çekildi.

Meren'in kollarında kısıvrak yakalanmış olan Beltis, hâlâ kayınbiraderlerine küfürler yağdırmaktaydı.

Meren'in son sabrı da taşınca, kadını kalçasına yasladı. Kadın Meren'in baldırını ısırma kalkışınca, iki eliyle kadını dengeledi ve yere yıktı.

Beltis, bir inlemeyle birlikte kıcının üstüne düştükten sonra ilk kez yukarı baktı. Nefes nefese bir vaziyette peruğunu çıkarırken gözü Meren'e kaydı. Birden nefesi kesildi. Gözkapakları iyice açıldı ve sanki yok oldular. Beltis inledi ve Meren'e doğru emeklemeye başladı. ' Dalkavukluğa dayanacak hali olmayan Meren, tek bir sözle durdu cariyeyi. Etrafına bakındı ve Djaper ile İmsety'nin yanında muhafızlarından birini gördü. Adam yere oturmuş, gözünün üzerindeki bir kesikle ilgileniyordu. Odanın kapısında dikilen hizmetkârlar kararsız ve meraklıydılar.

Dağınıklığa göz gezdiren Meren, eliyle kapıcıyı çağırdı. "Kadım odasına götür ve dışarı çıkarma."

"Efendimiz, onun ka'sı iblisler tarafından işgal edilmiş," dedi Djaper.

Meren, cüppesinin kat yerlerim düzeltti. "Neler oldu?"

"Ailesinin evine dönmesini söyledim ona. Onu burada istemiyoruz."

Meren, Hormin'in küçük oğlunun yüzünü incelemeye koyuldu. Temiz tıraşlı ve küçük hatları olan bu surat, bir erkeğin vücudundaydı ama büyüme çağındaki bir çocuğun yüzüydü aslında. Djaper bakışlarını kaçırmadı.

Meren, bir oğlan çocuğunun saf masumiyetini gördüğünden emindi.

"İkiniz de odalarınıza gidebilirsiniz."

Adamlar onun önünde eğildiler ve Meren, evin hizmetkârları ile yalnız kaldı. Bir hizmetçi, soğuk su ve bira ikram etti. Bir diğeri, kolundaki kesikler için nemli havlular ve merhem getirdi. Yaralar derin değildi ama sızlıyordu. Kesiklerle kendisi ilgilendi, bir kase bira içti ve Beltis adındaki kadının bulunduğu odaya yöneldi. Kadın onu bekliyordu. Meren, kadının, kavgadan ve ona el kaldırdığı için yaşadığı şoktan bu kadar çabuk toparlanmasına Şaşırmıştı. Üzerinde yeni bir giysi vardı. Şeffaf tüllerden ve göğüslerinin altında iliklenen kıvrımlardan oluşan pahalı bir elbiseydi.

Meren, odaya girdi ve bir koltuğa oturdu. Beltis ona doğru, yürüdü. Kadının, çıplak göğüslerini ve dudaklarını yağlamış gözlerine yeni boya sürmüş olduğunu fark etti. Ellerini yanlarına koymuştu ama, kollarını içeri doğru bastırıldığı için göğüsleri ileri fırlamıştı ve hareket ettikçe göğüs uçları adeta dans ediyordu.

Meren, neredeyse gülecekti. Beltis, ona yaklaşip dizlerini kapanmasa, kollarını bacaklarına dolamasa gülerdi de. Kadın, umutsuz pişmanlık sözleri sarf etmeye başladı. Kaygan cila Meren'in bacaklarına geliyor ve elleri, adamın ayak bileklerine sıkıca sarılıyordu. Elleri, adamın baldırına doğru yükseldi. Parmakları kasıklarına doğru yönelince Meren onu yakaladı.

"Uzak dur benden."

Beltis topluklarının üzerine oturup ve ellerini kucağında birleştirdi. Meren, kollarını hâlâ göğüslerine yakın tuttuğunu fark etti. Göğsü inip kalkıyor ve bakışlarını Meren'in bacaklarından alamıyormuş gibi görünüyordu. Hayır, gözleri oynuyordu. Tanrılar adına. Kadın, Meren'in kasıklarına bakıyordu.

Bir kadın tarafından şaşırtılmayalı çok olmuştu. Ama bu seferki onu şaşırtmıştı. Meren'in cüppesinin altından görünen baldırının yanık tenini izlerken, kadının dili dudaklarının üzerindeki gezinmeye başladı. Beltis birdenbire eğildi. Meren, ayağını! üzerinde nemli dudakları hissetti. Kadın ona fısıldarken, sıcak nefesi derisini gıcıkliyordu.

"Affedin beni, yüce efendim. O zalim adamlar beni çılgına çevirdiler ve şimdi de bir aslanın erkekliği çarptı beni, bu ne güzellik böyle."

"Kalk ayağa," dedi Meren. Beltis başını kaldırdı. Dudakları aralıktı. Bu dudaklardaki açık arzusunun daha önce çok kez ödüllendirilmiş olduğunu düşündü. "Kalk dedim sana. Cömert efen dinin ölümünden sonra senin de dışarıda yas tutanlar gibi ağlamam gerekmez mi?"

Beltis oturdu ve bir kâtibin bir talebeye baktığı gibi süzdü Meren'i. "Yüce efendim, özgürce yapılmış bir sözleşmeye sadık kalarak efendime hizmet ettim. Eğer onunla konuşabilseydiniz. onu ve memnun ettiğimi anlatırdı size. Ama efendim nankör bir kadın ve onun uğursuz oğullarıyla lanetlenmişti. Onlar ailesi, ama üzülmüyorlar. Etten ve şaraptan vazgeçiyorlar mı? Diaper ve İmsety, saç ve sakallarını uzatıyorlar mı? Selket her yıkıyor ve yüzünü boyuyor. Ve onların hiçbirisi, ardından ağlamak için Hormin'in mezar odasına gitmedi bile."

"Ben gözyaşlarıyla ilgilenmiyorum. Hormin'in, öldürüldüğü gece neler yaptığı ilgilendiriyor beni. Selket, geceyi seninle geçirdiğini söylüyor."

"Doğru," dedi Beltis, sırtarak. "Bir boğanın inekleri arzuladığı kadar deli olurdu Hormin bana. Ona çok büyük zevkler yaşattırdım, ellerimle ve..."

Meren kasıtlı bir şekilde yavaş konuştu ve her bir kelimenin üzerine bastı. "Hormin senin yatağından ne zaman ayrıldı?"

"Bilmiyorum, efendimiz." Beltis içini çekti ve omuzlarını kaldırdı. "Oynadığımız oyunlardan yorgun düştüğüm için deliksiz uyudum. Güneş doğduktan sonra uyandım; efendim gitmişti."

"Nereye gidebileceğini sana söylemedi mi?"

Başını sallayan Beltis, bakışlarını önüne düşürdü. "Ben sadece bir cariyeyim."

"Evet." Meren ayağa kalktı ve sandalyenin arkasına geçti. "Yani, gece boyunca hiçbir şey duymadın; efendinin bürosu senin odandan pek uzakta olmadığı halde."

Beltis başını hızla yukarı kaldırdı. "Hiçbir şey duymam gerekmiyordu. Efendimi onlardan birinin soyduğunu biliyorum. Onun eşyalarını çalıyorlardı ve efendim onları yakalamıştı." Cariye gözlerini kıstı. "Efendimle kavgaderlerdi. İki oğlu, çiftliği tamamını ele geçirmek istiyordu. Birbirlerine bağrıştıklarını duymuştum."

"Mahrem bir konuşmayı sen nasıl duyabildin?" Kapıdan dinledim, yüce efendimiz. Oğlumu korumak zordayım ve bugün olanlardan sonra bunun sebebini siz de görebilirsiniz. Şimdi de bütün kötülükleri benim üstüme atmak istiyorlar. Selket, İmsety ve Djaper, üçü de benden nefret ediyor. Onun ölümünden benim suçlu bulunmamı istiyorlar. Eğer Hormin yaşasaydı, bana servetinden daha büyük bir pay verir oğlumu nüfusuna geçirirdi."

"Üçüne karşı konuşuyordun. Ama bütün gece uyuduğa söylüyorsun." Meren, sandalyenin arkasındaki oymalara parmaklarıyla dokundu ve bekledi.

Beltis, dudaklarını büzdü. "Emrimdeki köle kız, Hormin ve iki oğlunun akşam yemeğinden sonra çıktığını ve neredeyse sabaha kadar dönmediklerini söylüyor. Eğer zavallı efendim Anbis'in Evi'nde öldürüldüyse, onlar yapmış olabilir."

"Bütün hizmetkârlar sorgulanacak," dedi Meren. "Her birinizin dün gece nerede olduğunu bulacağım. Hepinizin." Beltis hiç istifini bozmayınca Meren devam etti. "Sizi Hormin'in bürosunda bulduğumda bir kolyenin çalındığını feryat ediyordun."

"Evet efendim. Ya Djaper, ya İmsety, ya da Selket; içlerinden biri aldı onu. Efendimin bana hediyeler vermesinden nefret ederlerdi. O kalın gerdanlık hem çok güzeldi hem de çok pahalı. Altın, lapis lazuli ve kırmızı yeşimden yapılmıştı." Beltis alt dudağını ısırdı ve kaşlarını çatı. "Efendim o kolyeyi bana söz vermişti ama gitti."

Meren hiçbir şey söylemedi. Adamları, ailenin iddialarını doğrulamak için Hormin'in eşyalarının envanterini çıkaracak ve ev halkını sorgulayacaktı. Beltis'in tekrar üzerine atlamama! için koltuğu uzaklaştırdı ve oturdu. Beltis'ten daha kültürlü, zeki ve güzel kadınların tadını çıkarmış olan Meren, hırpalanmak istemiyordu. "Efendinle kavga edermişsin," dedi. "Öldüğü gün onunla tartışıp batı kıyısındaki mezarlıklar köyüne kaçmışsın."

Yumuşak bir kahkaha çarptı Meren'in yüzüne ve Beltis başını omzuna dayadı. "Aşıklar arasındaki bir tartışmaydı, efendimiz. Çok tartıştık ve her seferinde efendim onu affetmem için yalvarırdı. Bana ihtiyacı vardı. Bir gece olsun benden ayrı olmak zorunda kalsa, damızlık bir öküz gibi azardı."

"Hormin'in şehvetiyle ilgili hikâyeler anlatma bana. Neden tartışmıştınız?"

"Yeni gerdanlığıma uygun bilezikler istiyordum ama o yaptırmıyordu " Beltis başını arkaya attı. "Ben çok güzel bir kadını ve mücevherlerle pahalı giysileri hak ediyorum. Hormin beni çok kızdırmıştı. O kadar açgözlü olmasaydı bana yirmi tane bilezik verirdi. Kızdığım için kaçtım. Zaten, bensiz birkaç gece geçirdikten sonra çok daha cömert olur... yani olurdu."

Meren, Hormin'in sadece azgın değil aynı zamanda aptal olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Efendimiz, babam mezarlıklar köyünde heykeltıraştır. Çok uzak olmadığı için gitmem kolay olur. Dün Hormin beni tokatladıktan sonra oraya gittim ve gelip beni alması için bekledim. Geldi ve barıştık. Ayrılmadan önce kendi mezarını görmeye bile götürdü beni. Soyluların mezarlığının ucunda. Sonra eve geldik."

"Birlikte olduğunuz zaman boyunca Hormin, Anubis'in Evi'ne gideceğinden ya da onu tehdit eden birilerinden bahsetmedi mi?"

"Hayır, yüce efendim." Beltis sesini yükseltti. "Ama eminim Selket beni suçlamıştır. Kendisi yaşlı ve çirkin olduğu için benim güzel olmamdan nefret ediyor. Çocukları da öyle. İmsety aptaldır ve Djaper de benden nefret eder."

Başından geçenleri anlattıkça cariyenin kini daha da kaban -yordu. "Onların hepsi size benim hakkımda yalanlar söyleyeceklerdir ama ben doğruyu anlatacağım. Djaper benden nefret eder çünkü benimle yatmak istediğinde onu reddetmiştim. Benim oğlum, Djaper'i Hormin'in kalbindeki yerinden etti. Vasiyetinde onların yerini almamam için öldürdüler efendimi."

"Yeter."

Meren koltuktan kalktı. Beltis'in elini tuttu ve kalkmasına yardım etti. Kadın kalkar kalkmaz elini bıraktı ve kapıya doğru gitti. Kapıyı açarken tekrar konuştu.

"Hormin seninleyken üzerine parfüm döktü mü?"

Beltis kaşını kaldırdı. "Hayır, efendimiz."

Meren yatak odasından dışarı çıktı. Arkasını dönüp Beltis'e baktı ve kadının yine göğüslerini öne çıkararak durduğunu gördü. Kararlılık, karakterinin önemli bir parçası gibi gözükiyordu. Meren, parıldayan göğüs uçlarını seyretti ve gözlerini yavaşça Beltis'in yüzüne kaydırdı.

"Hormin'in karısı ve oğullarının cinayetten suçlu olduklarını söylüyorsun. Senden nefret ettiklerinden tekrar tekrar yakındın. Madem senden bu kadar çok nefret ediyorlardı, neden Hormin'in yerine senin o güzel boynuna bir bıçak saplayarak natrona gömmediler?"

BÖLÜM

4

Kysen birkaç saat geçince Anubis'in Evi'ndeki pis kokuya alışmıştı ama rahip Raneb'in tiz sesine alışabilmesi için ebediyete kadar zaman geçmesi gerekirdi. Raneb, çelimsiz kollarını birbirine vurup Hormin'in yaşamından veya ölümünden habersiz zavallı bir çırağa haykırıırken, Kysen irkilmemeye gayret ediyordu. Rahip bir kolunu kaldırdığında, Kysen nefesini tuttu. Arkasını dönüp ve natron masalarından birini inceliyormuş gibi yaptı. Havadaki pis kokunun içinde kaybolunca tekrar çocukluğuna döndü; kendisini öldüreceğinden emin olduğu darbelerden sersemlemiş ve yere eğilmişti.

Ama sıkılan bu yumruk ve savrulan bu kol Raneb'e aitti ve o hiç kimseyi incitmezdi. Kurutma barakasındaki adamların yanına döndüğünde sakinleşmişti. Ateşçilerden en yüksek rahibe kadar herkes, ya Kysen ya da adamlarından birisi tarafından sorgulanmıştı. Daha fazla konuşmak bir yarar getirmeyecekti.

"Rahip Raneb."

Raneb tam bağırarakken kapattı ağzını.

"Kıymetli yardımlarınız için çok teşekkür ederiz. Firavunun adaleti, sizin gibi bir üstattan büyük yardım gördü."

Dalkavukluk yapmayı ve kulağa Ölüler Kitabı'ndan çıkmış etkili ve kutsal ilahiler gibi gelen aptalca laflar etmeyi öğrenmesi yıllarını almıştı. Meren öğretmişti ona. Babası, dalkavukluk yapılan kişinin, esas amacını görmemesi gerektiğini Eylediğinde, buna inanmakta çok büyük güçlük çekmişti. Kysene göre, bu işin sonu gayet açıktı.

Kendine verdiği önemle göğsünü kabartan rahip, Lord Meren'in oğlunun söylediği sözleri herkesin duyduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Topukları üzerinde ileri geri sallanırken, ellerini göbeği üzerinde kavuşturdu ve yapabileceği başka bir şey olup olmadığını sordu.

"Şu an için fazla bir şey yok." Kysen, üzgünce başını salladı. "Kalmayı ne kadar istesem de, görev beni çağırıyor. Ama, su taşıyıcısıyla bir kez daha konuşmak isterim."

Hizmetkâr getirildi ve diğerleri gönderildi. Raneb'den kurtulmak güçtü ama Kysen bunu bir şekilde başararak büyük efendisinin huzurundaki bu köylünün korkularını yatıştırmaya koyuldu. Muhafızın göğsündeki bronz zırh, savaşçının bileklikleri ve belindeki silahlarla ilgili pek bir şey yapamazdı. Önündeki çocuk, tapınaklarda, saraylarda ve İki Ülke'nin malikânelerinde hizmetkârlık yapan yoksullardan biriydi. Kysen'den korkardı çünkü kendisi sıradan bir insandı, yurtsuzdu ve kendisinden başka kimse için bir önem taşımıyordu.

"Otur oğlum. Bumun toprağa değerken konuşamam seninle."

Çocuk, belini hafifçe doğrulttu, ama bakışları münasip bir şekilde yere dönüktü. Kysen'den çok küçük değildi. Alnından çenesine geniş bir yüzü vardı. Kısa boyluydu; çok az yemekten ve çok fazla çalışmaktan dolayı zayıftı. Kysen onu son kez gördüğünden bu yana alt dudağını kemirip durmuştu. Bu şaşırtıcı değildi çünkü bu su taşıyıcı, Anubis'in Evi'nde, Hormin'i tanıyan tek kişiydi.

"Adın Sedi mi?"

Sedi'nin burnu yine toprağa gömüldü.

"Bunu bir daha yapma!"

Sedi'nin bedeni doğrulup titrediğinde, Kysen, dilinin ucuna gelen küfrü zor yuttu. "Ra'nın erkekliği adına, bir hücreye götürülüp dayak yiyeceğini anlattılar sana, değil mi? Böyle korkularını çekip atabilirsin yüreğinden. Ben masum çocukları dövmem."

Sedi'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı ve Kysen ona sırtıttı. Çocukluğundaki argoyu kullanmaya başladı.

"Put yemiş bülbüle döndün aslanım."

"Aaa."

Kysen, Sedi'nin yanında dizinin üzerine çöktü. "Aaa? Sevgilisi tarafından nehir kıyısındaki sazlıkların arasına atılmış çamaşırcı bir kız gibi sesler çıkarıyorsun. Konuşmamdan geçmişimi anlamışsındır herhalde." Kysen sağ elini kaldırdı ve avucunu gösterdi. "Sence bu yaraları, kılıç sallamak gibi hafif bir iş yüzünden mi edindim? Dudağını ısırmayı da bırak. Kaniyor."

"Evet efendimiz."

"Benimle rahatlıkla konuşabilirsin. Sana izin veriyorum Sedi."

"Ben bir şey yapmadım! Cesedin etrafında bir kalabalık vardı ve ben de bakmaya geldim. Benim suçum değil. Ben bir şey yapmadım."

Kysen, Sedi'nin omzuna elini koyunca çocuk sızdırdı.

"Sana rahat konuş dedim ama birazcık mantıklı ol. Raneb gibi görünmeye başladın."

Sedi önce boğulur gibi bir ses çıkardı ve kendisini tutama-yarak gülüverdi. Kysen, çocuğun omzunda duran eli sayesinde gergin kasların gevşediğini hissetti.

"Kardeşim, bildiklerini anlatmak için öne çıkmanın ne kadar cesaret istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Büyüklerin işlerine bulaşmamak gerektiğini herkes bilir. Büyüklerin önünde konuşurken, tapınağın önündeki bir kamış gibisindir, öyle değil mi?"

"Evet efendimiz." Sedi dudaklarını yaladı ve yutkundu. "Ama Raneb bana iyi davrandı ve Anubis'in Evi'nde kötülüğün yeşermesine izin veremezdim."

Kysen eğilerek Sedi'nin yanına oturdu. "Öyleyse, Hormin'i nasıl tanıdığını bilmemin önemli olduğunu da anlıyor olmalısın."

"Onu herhalde üç kez görmüşümdür."

"Burada mı?"

"Hayır efendimiz, Firavunun mezarlıklar köyünde."

Kysen, kollarında ve bacaklarındaki kanın çekildiğini hissetti. Oturuyor olduğuna sevinmişti. "Anlat bana."

"Geçen Kuraklık ta iş aramak için Thebes'e geldik ve mezarlıkların köyünde bir iş bulduk. Babam, ressam Useramun'un hizmetkârıdır. Raneb, bayram günlerinde onu ziyaret etmeme izin verirdi. Hormin'i orada gördüm. Mezarını süslemeleri için Büyük Ev'in hizmetkârlarına para veriyordu sanırım. Bilirsiniz, her gün Firavun için yaptıkları işler bitince ekstra işler yaparlar."

"Biliyorum," dedi Kysen. "Demek köyde kısa bir süre kaldın. Hormin oraya ne kadar sık giderdi?"

"Bilmiyorum, Efendi Kysen. Onu kısa bir süre ve tesadüfen gördüm."

"Ne yapıyordu?"

"Bir keresinde baş kâtibe, bir keresinde ise kayıt memuruna bağıyordu. Diğer bir seferde ise, nehirdeki iskeleye giden yolda yürüyordu."

"Hormin çok mu bağırdı?"

Sedi başını salladı.

"Ama köyde başka neler yaptığını bilmiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, Efendi Kysen. Ben sadece bir su taşıyıcıyım. Ben mütevazı bir suçunun oğluyum, ben..." , Kysen, Sedi'nin dudağını ısırtmasını izliyordu. "Dürüstlüğün başına bela getirmez."

"Mezarcıların köyünde kimsenin Hormin'den hoşlandığını sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Emin değilim, efendimiz." Sedi gözlerini kıstı ve kızgın öyle sıcağına baktı. "Böyle düşünüyorum, çünkü Hormin'i ne zaman görsem, herkes başka bir yerlerde yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Pek hoş bir insan olmasa gerek."

Kysen gülümsedi. "Birisi onu hiç hoş bulmuyormuş anlaşılan. Aferin Sedi."

Ayağa kalkan Kysen, Sedi'nin de kalkmasını işaret etti. Çocuğun omzunun üzerinden, adamlarının yaklaştığını gördü. Anubis'in Evi'ndeki araştırmayı bitirmişlerdi. Sedi'ye baktı ve onun da endişe içinde kendisini izlediğini fark etti. Kysen, hiç anlamadığı olaylar karşısında çaresiz kalmanın ne demek olduğunu bilirdi. Adamları ne konuştuğunu duyacak kadar yaklaşımadan önce, Kysen, çocuğun kulağına şunları fısıldadı: "Başka bir şeyler daha hatırlarsan, babamın Şahin Caddesi'ndeki evine gel Ve iyi dinle kardeşim. Eğer yardıma ihtiyacın olursa veya bu kötülükten ötürü yerinden olursan, bana gel."

Sedi yine dizlerinin üstüne çökünce Kysen bu kez itiraz etmedi. Adamları yanlarına gelince, astının saygısını kabul eden bir efendiye uygun tavrı takındı. Kysen, yanında yerde duran su taşıyıcıya bakmaksızın, kurutma barakasından çıktı ve arabasına bindi.

Saray bölgesine yaklaşırken, mezarcıların köyünde de bir araştırma yapması gerekebileceğini aklından çıkarmaya çalıştı. On yıl önce, gerçek babası tarafından buraya sürüklenip getirildiğinden beri oraya gitmemişti. Mezarcıların köyü, Firavun hükümetinin bürolarının kuzeybatısındaydı ve fazla uzakta değildi ama Kysen, o yöne baksa bile, köyü görmemeyi becerebiliyordu. Babası onu Meren'e sattığı gün, iyi tanrı Amun ona yeni bir hayat bahsetmişti. Eski yaşamı, piramitlerdeki kadim ırk kadar ölüydü.

Nesillerdir lordun ailesine barınak olan yüksek duvarlı eve yaklaştıkça, Kysen'in neşesi yerine geldi. Remi, öğle uykusundan uyanmış olabilirdi. Adamlarım uşağın yanında bırakan Kysen, antrenin karanlığında güneşin fırın gibi sıcağından kurtuldu. Havanın ısısındaki fark o kadar büyüktü ki ürperdi. Bir hizmetçi, içecek soğuk su ve yüzünü, ellerini ve ayaklarını silmesi için ıslak bezler getirdi.

Kysen, sandaletini giymek için eğildiğinde, metal tekerleklerin tıkırtısını duydu. Minyatür bronz bir araba, zemindeki karolar üzerinde hızla ilerliyordu. Kysen, sandaletini kaptı ve ayaklarına çarpmadan önce arabanın üzerinden atladı.

"Baba, öldürdüm seni!"

Küçücük ayakları yana açılan ve bir okçuyu taklit edencesine vücudunu yana döndüren Remi, küt uçlu bir oku Kysen'in ayaklarının dibine fırlattı. Kysen inledi, göğsünü tuttu ve sırtüstü yere yuvarlandı. Remi yüksek sesle haykırarak ve babasının' üstüne atladı. Göğsünün üzerine üç yaşında bir kum torbası düşünce Kysen homurdandı.

"Şekerleme istiyorum, Baba. Dadım bana şekerleme vermiyor. Sen ver bana."

"Veremem," dedi Kysen, gözlerini kapayarak. "Ben ölüyüm."

Remi, ağzından çıkan her sözün ardından babasının göğsünde sığıyordu. "Hayır, değilsin. Seni diriltiyorum, şimdi şekerleme ver."

Avludan gelen ve bir sırtlanın çığlığını andıran tiz bir ses Remi'yi çağırdığında, Kysen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Homurdandı.

"Annenin ziyarete geldiğini neden söylemedin?"

Remi babasından kurtularak oyuncak arabasına doğru fırladı.

"Unuttum."

"Kysen, ne yapıyorsun?"

Yüzüstü yuvarlanan Kysen, alnını soğuk zemin üzerine koydu. "Ben öldüm. Remi beni öldürdü."

"Saçmalama. Yerde yuvarlanmayı da kes."

Kysen başını çevirip kapının eşiğindeki kadına baktı. Büyücü rahipleri tarafından hazırlanan şarap ve iksir karışımına bağımlıydı ama hâlâ güzeldi, şimdiye kadar bir kadında gördüğü en iri gözlere ve en geniş dudaklara sahipti. Her zamanki gibi, altın ve akik yakalı süslü bir saray elbisesi giymiş ve uzun bir peruk takmıştı. Hoşlanmadığı bu manzaradan dolayı yağlı dudakları bükülmüştü.

"Bir ay doldu mu Taweret?"

"Dolduğunu biliyorsun. Remi ile ben oynuyorduk."

"Sen mi? Remi ile oynuyor muydun?" Kysen, dirsekleri üzerinde doğrulup ve eski karısına baktı. Remi ise arkasında arabasıyla daireler çiziyordu.

"Ben Dadımı vururken annem de seyretti."

"Annemi de oyuna dahil etmeliydin Remi. Onu da vursana."

Remi, arabasını itmeyi bırakıp okla yayını aramaya başladı.

"Beni vurmayacak," dedi Taweret. Ellerini önünde birleştirdi, omuzlarını dikleştirdi ve topukları üzerinde döndü.

Kysen, iç geçirip, gitmek için ayağa kalktı. Eski karısı, talihsizliğini hatırlamak ve boşanmanın iyi bir fikir olduğunu görmek için yaramaz oğlunu ve onun alçak babasını görmeye gelmişti. Kysen de onun karşısında dayanabildiği kadar dayanacak ve sonra, doktorun Hormin'in cesedini incelediği atölyeye kaçacaktı. Taweret'i hiçbir zaman gerçekten sevmediği için iyi tanrıya bir kez daha şükranlarını sundu.

Taweret avludaki palmyelerin altındaki bir sedire uzanmıştı Hizmetkârlarından ikisi, kendisini devekuşu tüyünden yelpazelerle serinletiyordu. Kysen'in gelişini izlerken, o yanındayken asla kaybolmayan tenkitçi ihtiyat vardı suratında.

Kysen havuzun kenarına oturmak için eğildi. Avucuna aldığı suyu içti. Bu kaba davranışı, alaycı bir bakışla ödüllendirilmişti. Havuzda yıkanmak için zırhını ve peştamalını çıkarmayı düşündü ama Taweret'in ziyaretinin uzamasını istemiyordu.

"Sadece köylüler elleriyle su içer."

Kysen, avucundaki suyun dizinden bileklerine akmasına müsaade etti. "Bazıları köylü doğar. Bazılarının ise tanrılar tarafından biracı, kuyumcu veya mimar olması takdir edilir. Tanrıların senin ne olmanı takdir ettiğini biliyor musun Taweret? İstirap çeken bir insan. Benimle bu yüzden evlendin. Böylelikle ıstırap çekebilecektin. Şiddetli acı ve ona katlanmanın erdemi... Değdi mi bari?" Kysen, karısının dik bakışlarına gülümsedi. "Tabii ki hayır, yoksa benden boşanmazdın."

"Ben henemmet'im ..."

"Biliyorum. Annenin babasının annesinin annesi, bir harem kadını ile Firavunun soyundandı. Bana göre çok ince bir ilahî nesil bu. Ama bir zamanlar, sırf bu yüzden senin önünde diz çökmeye can atardım. Ama sonra dizlerim yara oldu ve tapınacak yeterince tanrı ve tanrıça olduğuna karar verdim. Yaşayan bir tanrı yeterliydi benim için."

Taweret sedirden indi sıçrayarak. Yastıklar etrafa uçtu Yerden bir yastık aldı ve dışarı çıkarken Kysen'e fırlattı.

"Seni boşamakta haklıydım! Sen bir köpeğin midesini bile daha alçaksın. Bütün arkadaşlarım böyle söylüyor. Hem de hepsi, duyuyor musun?" Taweret uzaklaştıkça sesi daha da yükseldi ve sokağa yaklaştığında sesi kesildi. Yelpazeciler de arkasından koşuşturdular.

Kysen, bir kapının çarptığını duydu ve Remi görüldü. Bir sicimin ucundaki arabasını sürüklüyordu ardından.

"Gitti," dedi gülümseyerek. "Artık şekerlememi alabilir miyim?"

Taweret'ten bu kadar kolay kurtulduğu için kendisiyle gurur duyan Kysen, yerden bir yastık aldı ve sedire doğru gitti.

"İki tane bile alabilirsin. Dadına, benim izin verdiğimi söyle." Remi hızla uzaklaşırken Kysen devam etti. "Ve geçen seferi ona beş tane alabilmen için izin verdiğim yalanını söylediğinde neler olduğunu da sakın unutma."

Yastıkları elleriyle kabartan Kysen, sırtüstü yattı ve başının altına bir yastık koydu. Palmiye yapraklarının arasından gökyüzüne baktı. Hizmetkârlar birazdan yemek getirirlerdi. Yemeğe hazır olduğunu hemen anlıyorlardı; bunu nasıl becerdiklerini bilemiyordu.

Babasının adamlarından olan doktor, şu ana kadar Hormin'in cesedini almış olmalıydı. Adamın ölümüne, büyüünün yol açıp açmadığını bulmak için büyük itina göstermek gerekirdi. Kysen, şiddet kullanıldığına dair bir izin bulunacağını sanmıyordu. Çocukluğundan beri babasına yardım ediyordu ve Meren'in en başından beri ona anlattıkları doğruydı. Büyü yapanlar, doğa üstü güçlerin yanı sıra, devamlı surette sıradan silahları zehirler ve diğer şiddet araçlarını da kullanırlardı. Birileri Hormin'in cesedi yanında dua etmeye başlayınca doktorun ne söylemek zorunda kalacağını düşünüyordu. Kulağına bir şey çarptı ve Kysen bağırdı. Aceleyle ayağa kalktığı anda karşısında oğlunun dadısını buldu.

"Sizden rica ediyorum," dedi Mutemwia, "kutsal isimler Hormin'i alıp götüren katili bulun - Khalkhak, Khalko-Khiam Khar, Khroum, Zbar, Beri, Zbarkom - ve o korkunç Tmler adına - Balltek, Apep, Seba."

Kysen kulağını ovuşturdu ve kıza küfretti. Kız, elindeki küçük tahta çekiçle uzandı ve diğer kulağına da vurdu. İnleyen Kysen geriledi.

"Hormin'i alıp götüren katili bulun. Bu çekiçle kulağınıza vurduğum sürece, katilin gözleri çarpılsın ve ona ihanet edene kadar alevlensin."

Dadı çekici yine kaldırdı ama Kysen onun elinden kapıp aldı.

"Ra'nın erkekliliği adına! Çıldırın mı sen?" Kysen küçük çekici havuza attı ve kızın üzerine doğru yürüdü. Kulakları sızıyordu ve başı da ağrımaya başlamıştı. "Hathor sana çok fazla güzellik vermiş ama akıl ihsan etmemiş."

Dadı Mutemwia, ellerini göğsünde kavuşturdu ve Kysen'e kaşlarını çatı. "Sizi korumak ve o günahkârı bulmak için yaptığım bir büyüydü efendimiz. 'Horus'un Gözü' muskanızı takıyor musunuz?"

"Oğlumun dadısı tarafından dövüldüm. Lanet olsun Mutemwia. Ailenin nesillerdir Meren'e hizmet ediyor olması umurumda bile değil, kulaklarıma vuramazsın." Kysen, incinen kulaklarını ovuyordu. "Deriyi çizmiş misin?"

Mutemwia başını salladı. Ellerini birbirine vurunca hizmetkârlar yemek getirdiler. "Bu fakir hizmetkârınız affınızı diliyor. Onun gözü sizin iyiliğinizden başka bir şey görmez."

Kysen, kıza şüpheli bir bakış fırlattı. Mutemwia alçakgönüllü davrandığında, Kysen tedirgin olurdu.

"Bu evin doktor ve rahibi Nebamun'dur. Onun işini senin yapmana gerek yok."

"Büyüyü ondan aldım," dedi Mutemwia, sedirin önüne bir masa hazırlarken. Hizmetçileri gönderdi ve tabaklara kızarmış ceylan eti koymaya başladı. "Bayan Taweret buradayken, kudret sözlerinin provasını yaptım."

"Hah!"

Mutemwia, Kysen'i duymazdan gelip ve bir kadehe şarap doldurdu. Avluya girdiğinden beri bakışları hep sakindi.

"Kıskanıyorsun," dedi Kysen.

"Naçizane bir dadı, yaşayan tanrının torunlarından birini kıskanmaya cesaret edemeyecek kadar aşağılık bir insandır."

Kysen yine kaşlarını çattı ve koluyla sedirdeki yastıklar, yere savurarak oturdu. Bir ceylan butundan bir ısırık aldı. Eti çiğnerken kıza bakıyordu. Eğilen Mutemwia, bir tepsi alıp mutfak yönünde gözden kayboldu. Kysen o kadar sert çiğniyordu ki neredeyse yanağını ısıracaktı. Kız ortadan kaybolunca, öfkesi gülümsemeye dönüştü. Bu gece intikamını alacaktı.

BÖLÜM

5

Meren, Hormin'in evinde Djaper'e ayrılan odaya yaklaştı. Kapalı kapının önünde bir muhafız duruyordu.

Meren, bir süre önce cariyenin canına kasteden Djaper'i sorgulamak için Beltis'in yanından ayrılmıştı. Yatak odasına girmeden önce muhafızın yanında durdu.

"İçeride ne yapıyor, Iry-nufer?"

"Okuyor, efendim."

"Okuyor mu?"

Iry-nufer başını salladı. Meren kollarını kavuşturdu ve sandaletlerinin ucunu incelemeye koyuldu. Djaper, bu kötü zamanda bile, okuyabilecek kadar rahat hissediyordu kendisini.

"Nöbet ayarlandı mı?" diye sordu Meren.

"Evet efendimiz."

"Bir kişi yeterli olur. Ama göz önünde olmasını istemiyorum. Eğer gerekirse sokağın karşısında bir çatı bulun."

Meren, kapıyı hafifçe aralayarak Djaper'in odasına baktı. Genç adam, bir sedirin üzerinde bağdaş kurmuştu ve ellerinde bir papirüs rulosu vardı. Dişleri arasına kamış bir kalem sıkıştırmış, kaşlarını çatarak önündeki kâğıda bakıyordu. Meren, odaya süzüldü. Meren yaklaşıncı Djaper ona baktı ve elindeki bir ucunu bırakınca, papirüs tekrar rulo halini aldı. Ağzından çıkardığı kalemi, yanında yerde duran kâtip paletine bıraktı ve çömeldi. Papirüs rulosu, peştamalinin kıvrımları arasında, arkada duruyordu.

Meren, sedirin yanından geçerken Djaper'e başıyla selam verdi ve raflarla dolu bir duvarın önünde durdu. Rafların çoğu papirüs rulolarıyla, eski mektuplarla, yeni çekilmiş mürekkep mühür çamuruyla ve bir kâtinin diğer alet edevatıyla doluydu.

Meren sedire dönüp oturdu. Djaper, uygun saygı göstermiş olarak gözleri yere bakar bir şekilde ayakta duruyordu. Mere elini uzatınca Djaper birden irkildi. Yavaşça ruloyu uzattı ve Meren kâğıdı incelerken sessizce bekledi.

"Bu bir hasat tahmini. Babanın çiftliğiyle sadece ağabeyinin ilgilendiğini sanıyordum."

Djaper'in gözleri büyüdü. Genç adam gülümsedi. "Evet Lord Meren. İmsety ekimi yapar, toprağı sürer, sürüleri güder ama bazen kayıt tutamayacak kadar meşgul olur. Şu aralar da öyle; hasat neredeyse başlayacak."

"Babanın ölümü hakkında neler biliyorsun?"

Gözlerini ellerinden ayırmayan Djaper, papirüsü daha sıkı bir şekilde rulo yaptı. "Hiçbir şey efendimiz."

"Onunla kavgı etmişsin."

"Efendimiz, İmsety'nin çiftliği istemesiyle ilgili küçük bir münakaşadan bahsediyor." Djaper içini çekti ve papirüs rulosunu yere bıraktı. "Doğrudur. Babam, mallarından asla vazgeçmek istemezdi, ama İmsety çiftliğe önem veren tek kişidir. Babam çiftlikten gelen kazancın büyük kısmına el koyardı. İmsety'ye, kendisini ancak geçindirecek bir para kalırdı ve ikimiz de ayrı bir ev kuracak paraya sahip değiliz. Babam zaten çiftçilikten

nefret ederdi ve İmsety ona istediği payı verecekti. Bu yüzden iki gün önce ağabeyim için konuştum. İmsety çiftçiliği iyi bilir, ama iş kendi adına konuşmaya geldiğinde, bir maymundan farkı yoktur."

Meren başını salladı ve eliyle Djaper'in resmî duruşunu bırakarak rahatlayabileceğim işaret etti. Genç adam, ellerini kucağında kavuşturarak topukları üzerine oturdu.

"Döktüğüm bütün diller boşa gitti. Söylediğim gibi, babam öfkelenmişti. İmsety'ye, Hasat'a kadar beklemesini ve bu fikre alışması için babama zaman vermesini tavsiye ettim. Ama artık..."

"Artık sana ve kardeşine miras kalacak."

"Elbette efendimiz. Bir adamın oğulları, ebedi evinin sorumluluğunu üstlenir. Onun ka'sının yiyecek ve içeceğe kavuşması için ruhuna dualar okunmasını sağlayacak olan biziz. Uygun yol budur. Sorumluluk sahibi her evlat aynısını yapar."

Meren, arkasına yaslandı ve dirseğini yastıkların üzerine dayadı. "Peki Beltis'ten ne haber?"

Djaper'in yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. "Affınızı diliyorum. O kadın, zavallı İmsety'ye saldırdı ve onu tekrar incitmesine izin veremezdim. Bakın efendimiz; ben küçük ve zayıfken İmsety bana bakmıştı. Onun peşine takılmama müsamaha gösterirdi. Tıraş olmayı ve hançer fırlatmayı bana o öğretti O kadın, geldiği günden beri zaten bizden bir şeyler çalıp duruyor. Geçen gece dikkatsiz davranmış ve hırsızlığını saklama zahmetine girmemiş."

"Ama dün gece onu görmedin."

"Hayır, efendimiz. Bütün gün kayıt ve vergi dairesinde çalıştım, İmsety'yi almak için eve geldim ve bütün akşamı dostlarımızla birlikte geçirdik." Djaper, bir sır verircesine öne eğildi. "Aslında babamdan kaçıyordum. Bana kızgındı ve tekrar kavga etmek istemiyordum. Dün sabah, ondan önce evden çıktım ve zamanımın çoğunu arşiv odasında, diğer iki çırakla birlikte geçirdim. Babam, neyse ki, efendi Ahmose'un bir işi için Amun tapınağına gitti ve sonra da Beltis'in peşinden koşmak zorunda kaldı. Dün gece İmsety ile beraber gece yansına kadar dışarıda kalmaya karar vermiştim. Babamın, bir süre bizi görmese sakinleşeceğini biliyordum."

"Ve dün gece babanı hiç görmedin, öyle mi?" "Hayır, efendimiz. Bir arkadaşla birlikte yemek yedik; Penamun'un oğlu Nu. Daha sonra da hep birlikte, Horus'un Gözü isimli tavernaya gittik, bira içmek ve kadın bulmak için. Güzel bir geceydi."

Meren kalkınca Djaper de ayağa fırladı. Meren, odanın içinde dolaşırken, sessizliğin uzamasına müsaade etti. Djaper, Meren'in huzurunda çok rahat davranıyordu, ama belki de doğruyu söylemiyordu. Bazı insanlar, güçlükleri kendilerine güvenerek aşmalarını sağlayan doğal bir soğukkanlılığa ve açıklığa sahipti. Ay, bunlardan biriydi. Kendisi de. Nubyeli haydutlardan oluşan bir güruhu gülümseyerek karşılayabilirdi; tabii ailesi güvende olduğu sürece.

Meren, Djaper'e baktı. Hormin'in oğlunun yerinden kalktığını ve çalışma raflarına yaslanmakta olduğunu gördü. Bir bacağı bükülmüştü ve bir ayağını diğerinin üzerine koymuştu. Yine bileğiyle oynuyordu. Meren dişlerini sıktı. Bu hareket onun canını sıkıyordu; altın bilekliğin altında bileğinde yer eden dağlama izini ovuşturmak geliyordu içinden.

"Hormin kavgacı bir adam olarak tanınıyordu. Kayıt ve vergi dairesinde kendisini dinleyen herkese, oğullarının ne kadar tembel ve aptal olduklarından yakınılmış. Seni başkalarının önünde cezalandırdığı olur muydu?"

Djaper, Meren'in bu söyledikleri sırasında, rahat tavrını bırakıp doğrulmuştu. Yüzü kızardı ve bakışlarını önüne çevirdi.

"Babam herkesi eleştirirdi." Bu sözler hafif ve sakın bir şekilde çıkmıştı ağzından, ama Djaper'in yüzünün rengi çekilmiş, adeta kâğıt gibi beyazlamıştı.

"Eminim en çok seni eleştirirdi, çünkü sen bayağı zeki görünüyorsun. Bir sinek, açık bir yarayı nasıl çekici buluyorsa, senin akıllı yüreğin de Hormin için o kadar cazipti."

"Benimle gurur duyardı," dedi Djaper.

"Sana böyle mi söyledirdi? Amirlerinin ve diğer çırakların önünde seni küçük düşürdüğü için ondan nefret etmez miydin?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, Djaper'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Doğrudan Meren'in gözlerinin içine bakıyordu; bakışlarındaki gülümseme, gözlerine parlaklık veriyordu.

"Efendimiz çok zeki, ama bir babanın çocuklarına hem kızıp hem de sevebileceğini unutuyor. Benim babam da böyleydi işte."

"Anlıyorum. Öyleyse, bu sabah bulunamadığında endişelenmişsindir."

"İlk başta endişelenmedim. Biz Beltis'le birlikte olduğunu zannettik; Beltis de bizimle olduğunu sanmış.

Güneş doğana kadar evde olmadığının farkına varmadık. Bürosundaki hırsızlığı fark ettiğimde onu aramaya başladım. Sonra da rahip geldi ve onun öldüğünü söyledi."

"Kayıp eşyalarının listesini istiyorum," dedi Meren. Düzgün papirüs sayfalarıyla dolu bir masanın etrafından yavaşça dolaşıyordu. Masanın yanında durdu ve en üstteki sayfaya baktı. Hare Eyaleti'nin vergi kayıtlarıydı.

"Geceleri de çalıştığına göre, Firavunun hizmetinde oldukça gayretlisin."

"Önemli bir şey değil, efendimiz. Bu sayfa zarar görmüştü, ve ben de Babam için kopyasını çıkarıyordum. Tamamlandı ve yarın müfettişe götürülmesi gerekiyor."

Meren sayfayı kaldırdı ve yüzyıllardır bir kâtipten diğerine geçen bilge sözler derlemesine baktı. Papirüsü yerine bıraktı.

"Babanın ölümüyle ilgili bir şey söylemedin. İlk başta, hem babanın ölümünden hem de hırsızlıktan dolayı Beltis'i suçlamaya hazır gibiydin."

"Affedin beni Lord Meren ama babamın ölümünden dolayı asla Beltis'i suçlamadım." Djaper kaşını kaldırdı.

"Ama şöyle bir düşününce... Beltis belki de..."

"Kız gibi telaşlananlardan hoşlanmam," dedi Meren. "Açık konuş."

Djaper'in iri gözleri yine öne eğildi ve yüzü kızardı. "Beltis aşın istekleri olan bir kadındır. Onu memnun etmem için benim yatağıma da gelmişti - bağışlayın efendimiz, böyle bir şeyden bahsetmek pek hoş değil. Ama belki de Lord Meren'in kendisi de cariyenin mizacını keşfetmiştir."

Meren sadece Djaper'e bakmakla yetindi.

Cevap alamayacağını anlayınca, "olabilir," dedi Djaper. "Beltis, hem babamın mallarını hem de daha genç bir erkeği aynı anda elde etmek istemiş olabilir. Mallan elde etmeden sadece beni isteyeceğini düşünecek kadar aptal değilim tabii."

Djaper gülünce, Meren de gülümsemekten kendini alamadı.

Genç adam kendisine gülüyordu ve böylesine bir tevazu da takdire değerdi. Meren, Djaper'e arkasını döndü.

"Babanın naaşı için uygun muamelelere yakında başlayabilirsin." Başıyla selam vererek Djaper'in yanından ayrıldı. Kapıyı ardından kapattı ve sonra tekrar açtı. Kafasını odaya soktuğunda, Djaper'in takatsiz bir şekilde koltuğa çöktüğünü gördü. "Babanın, Yaşam Evi'ndeki vasiyetnamesinin kopyasını incelemek istiyorum."

Djaper, zarif bir şekilde yere diz çöktü ve boynunu eğdi, "Evet efendimiz, biliyorum."

"Buna şaşırmadım."

Meren, kapıyı çarparak kapattı ve çenesini ovuştururken kapıya göz gezdirdi. İki kardeşin faaliyetlerini kontrol etmeleri için adamlarını göndermesi gerekcekti, ama Djaper'in yalan söylediğini zannetmiyordu.

Gerçek olmadığı kanıtlanabilecek şeyler hakkında yalan söylemezdi. Hayır, Djaper, gerçekten beceremeyeceği takdirde yalan söylemeyecek kadar akıllıydı. Ama Meren genç adamın görüldüğü kadar sakın olmadığına kanaat getirmişti. Hormin gibi bir babası varken, nasıl sakın olabilirdi ki? Kendisinden daha az zeki olan bir kişi tarafından devamlı olarak aşağılanmanın getirdiği öfkenin ateşiyle kası kuruyup bükülmüş olmalıydı.

Ağır baharatlı parfümün kokusu, Meren'in düşüncelerini rahatsız etti. Kokladı ve Iry-nufer'e baktı. Konuşma fırsatı bekleyen adam, Meren'i izlemekteydi.

"Cariye burada mıydı?" dedi Meren.

"Evet, efendimiz. Burada bekleyip durdu, ama beni görünce ayrıldı."

"Başka kimse var mıydı?"

"Hayır efendimiz."

"Gel öyleyse."

Meren, İmsety'nin odasına yöneldi. Son bir araştırmadan sonra eve gidebilirdi. Kysen, Anubis'in Evi'ndekilerin sorgulanmasıyla ilgili haberler vermek için onu bekliyor olabilirdi. Hormin'in öldürülmesi, ailesiyle değil, bilakis, rahiplerin veya mumyalama işçilerinin birisiyle ilgili de olabilirdi. Yaşlı Tören Rahibi bu olasılık yüzünden sinir nöbetine tutulmuş ve ilk önce Meren'e başvurmuştu.

İmsety de korunuyordu. Meren, Iry-nufer'den ve kapıdaki diğer adamdan ayrıldıktan sonra, metalin taş sürtünme sesini duydu. Iry-nufer de duymuştu. Muhafız, Meren'i yalayarak geçti ve vücudunu, efendisi ile İmsety arasına koydu. Palasını çekti ve İmsety'ye bağırdı. Meren kenara çekildi ve Hormin'in büyük oğlunun, elinde bir bileği taşı ve bıçakla yere çömelmiş olduğunu gördü. Ağzı açık bir şekilde Iry-nufer'e bakıyordu.

Iry-nufer palasını kaldırdı. "At o bıçağı dedim sana."

Bıçak yere düştü ama Iry-nufer tatmin olmamıştı.

"Alnını yere koy. Kollarını aç."

Kurbanı yüzükoyun yere yatınca Iry-nufer bıçağı aldı. Başıyla kapıyı işaret eden Meren'e baktı ve İmsety'nin olduğu tarafa doğru bir tehdit savurarak dışarı çıktı.

"Kalkabilirsin," dedi Meren.

İmsety, oturur vaziyette doğruldu ve kekeleyerek özür diledi.

"Nereden buldun o bıçağı?"

"Şu çömleğin içinde çok var, efendim." İmsety, yatağının yanında duran bir çömleği gösterdi. "Evin bıçakları, onları ben bilirim. Bu iş... ellerim." İmsety sustu; Meren bekledi ama adam, söyleyebileceğini söylemiş gibi görünüyordu.

"Ellerinle çalışmayı seviyor musun?" diye sordu Meren.

"Evet efendimiz. Babam, bu ev, kavga." İmsety içini çekti ve geniş omuzları yukarı kalktı.

Meren yine boşuna bekledi. "Çalışınca üzüntü ve öfkemi unutuyorsun."

"Evet efendimiz."

"Anlat bana İmsety. Senin ağzından çıkmayan sözleri başka birisi mi söylemek zorunda, yoksa benden korktuğun için mi konuşmuyorsun?"

"Kafamda çok düşünce var efendimiz, ama dilim çok hantal."

Ne kadar taşlı bir tarlayı sürmek kadar zor olsa da, Meren son günün hikâyesini İmsety'den söküp almayı başardı. Djaper'in hikâyesinin hemen hemen aynıydı, ama İmsety, gününü annesiyle birlikte geçirmişti. İmsety, babasının ölümünden ziyade yaklaşan hasatla ilgileniyor gibi gözüküyordu ve ne zaman eve gidebileceğini sorup duruyordu.

"Ben katili bulunca," diye cevapladı Meren, üçüncü kez.

"Katil Beltis. Babamı o öldürdü."

"Yani önce onu nehir kıyısına sürükledi, sonra bir sala fırlattı ve ardından da Anubis'in Evi'ne kadar arkasından mı çekti?"

İmsety onaylar şekilde başını salladı. "Onu çalarken yakaladı."

"Hormin'in, Beltis'i hazinesini çalarken yakalaması halinde Thebes'in bayram günü kalabalığı gibi bir gürültü çıkartmayacağına inanmamı mı istiyorsun?"

"Kâtiplerden biri."

Meren'in başı ağrımaya başlıyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bakwerner."

"Babanın cinayetiyle ilgili bir şey biliyor musun İmsety?"

"Bakwerner babamdan nefret eder."

"Bakwerner'le ben ilgilenirim, sen değil." Meren tam bu sırada, dişlerini gıcırdattığını fark etti. "Hormin'in, Djaper'e olduğu kadar sana da kaba davranıp davranmadığını öğrenmek istiyorum. Öyle olmalı, yoksa korumak için bu kadar çaba sarf ettiğin çiftliği sana vermeyi reddetmezdi."

İmsety omuzlarını silktiler ve bakışlarını Meren'e dikti.

"Bir şeyler söyleyen iyi olur."

"Ben babamı asla dinlemedim."

Meren yine boş yere bekledi. İmsety'nin kendisine boş boş baktığı ve hançeriyle oynamamaya çalıştığı birkaç dakikanın ardından, Meren konuştu.

"Onu hiç dinlemedin mi? Bu da ne demek, kahrolası?"

"Çıplak bir çocuk olduğum günden bu yana, babamın öfkeli sözlerini hiç dinlemedim."

"Konuşmaya devam et," dedi Meren.

"Çirkin sözlerdi onlar, babam, onlar önemsizdi. Önemli olan toprak. Ve Djaper. Babam değil."

"Ya annen."

"Annem Djaper'i seviyor."

Meren üç tane geveze kızı olduğu için hiç bu kadar şükretmişti. Gözlerini kapadı ve sabır vermeleri için pek çok tanrı-dualar etti. İmsety ile konuşmak, diğerlerinin iki katı zamanı-alıyordu. Kysen'i evlat edinmeden önce, kızlarının neden erkek doğmadığını tanrılara sorduğu anlar olmuştu. Ama şu anda, doğum tanrıçasına bir kurban verebilirdi.

Meren gözlerini açtığında İmsety'yi kendisine bakarken buldu. Genç adamın yüzü, bir tapınak duvarına boyanmış resim kadar ifadesizdi. Ama, İmsety'nin gözlerindeki titrek bir ışık, Meren'in yüreğindeki av köpeklerinin havlamasına yol açıyordu. Timsahlar çoğu zaman güneşin altında yatardı, hareketsiz ve sakin. Bedenlerinde hiç bir yaşam belirtisi olmazdı; yaşadıklarını, ancak ve ancak, göz kapakları kısa bir süre için açılıp o vahşi, bilindik açlığı ortaya çıkardığı anlarda anlayabilirdi insan.

"Senin de Djaper'in de babanızın o gece evden ayrıldığını görmediğinizi söyledin."

İmsety, Meren'e bakmayı sürdürdü ve gözlerini ondan kaçırmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. "Hayır efendimiz. Onu hiç görmedim."

Bu dosdoğru tavır, Djaper'in açık yürekliliğine uyuyordu. Ama bir yandan tehlike işareti de sayılabilirdi.

Çünkü Meren'in deneyimlerine göre, kalpleri hile ile dolu olan en iyi yalancılar, aldattıkları insanların gözlerine büyük bir tereddütsüzlükle bakarlarken, masum olanlar, genellikle günah ile olan deneyim eksiklikleri sebebiyle bunu başaramazlardı. Sesleri titrer, bocalarlar ve gözlerini önlerine düşürürlerdi. Bir insanın sadece yüzüne ve alışkanlıklarına bakarak dürüstlüğüne çözmek için ruhları yargılayan ve yürekleri tartan Anubis olmak gerekirdi.

"Babanın katilinin sana da zarar vereceğinden korkmuyor musun İmsety?"

"Hayır, Lord Meren. Neden zarar versin ki?"

"Bu soruyu ben de soruyorum kendi kendime," dedi Meren. "Ve cevabını bulacağım. Eğer korkmaya başlarsan, adaletin sonsuza dek sürdüğünü ve failiyle birlikte mezara yürüdüğünü anlatan eski yazıtları hatırla."

BÖLÜM

6

Kysen, kulaklarına daha fazla zarar gelmeden evden kaçtı. Ev ile kışla ve ahırlar arasında kalan bölgenin kenarındaki uzun ve alçak bir binaya doğru yöneldi. Babası, bu binanın içinde, Firavunun Gözü ve Kulağı olarak görevlerini yerine getirebilmek için bir karargâh kurmuştu. Burada, doktor-rahip Nebamun için çalışma odaları ve Meren'e verilen davaların kayıtlarını tutan kâtipler bulunuyordu. Lord Meren ile oğlu için de iki oda yer almaktaydı.

Nebamun, Kysen yanına geldiğinde cesedi incelemeyi bitirmişti. Kütüphanede astrolojik tabloları inceliyor ve okudukça da tıraşlı kafasını düşünceli bir biçimde ovuşturuyordu. Kysen kapının eşiğine eğildi.

"Bıçak yarısından ölmüş, öyle değil mi?"

Nebamun, üst üste attığı bacaklarının üzerine yaydığı papirüsten kaldırdı bakışlarını. "Kesinlikle. Zehir belirtisi yoktu, zaten çok fazla kan vardı. Ama Hormin'in doğduğu günün yazıtlarına bir bak. Mutlu bir hayat haber veriyorlar."

"Ölümüyle ilgili bir şey söylüyorlar mı?"

"Hayır." Nebamun papirüsü katladı ve başını salladı. Adamlar, kurutma barakasında büyü yapıldığına dair hiçbir iz olmadığını söylüyorlar ve ben de cesedin üzerinde böyle bir ize rastlamadım. Tırnaklarını yermiş, dolayısıyla büyü yapmak için onları toplayabilecek kimse olduğunu sanmıyorum. Tabii saçlar a her zaman kullanılabilir. Lord Meren'in Hormin'in evinde neler bulacağını görelim bakalım."

"Bir mumyalama bıçağı ile bıçaklanmaktan daha güçlü J büyü düşünemiyorum," dedi Kysen. "Arındırma ve diğer işler için cesedi mumyacılar geri gönderecek misin?"

Evet, ama sen de biliyorsun ki bu kadar kutsal bir mekânı şiddet kullanılarak öldürüldüğü için ka'sı kayıp bir şekilde dolaşabilir. Ruhunu vücuduna geri getirmek için güçlü büyüler gerekecek."

Kysen cevap vermedi. Devamlı surette kötülüklerle karşılaşmayı kabul ettiği gibi, huzursuz ruhlarla uğraşmaya da alışmıştı Firavunun istihbaratçısının oğlu olmanın bedeliydi bu. Ama bazen, kötülüklerle uğraştığında kendisini kirlenmiş hissediyordu Bir keresinde, Babilli bir tacir aklını kaçırmış ve bir tavernadaki bütün kadınların ırzına geçerek hepsini öldürmüştü. Tacir yakalandığında, babasının görevini bırakmasını bile dilemişti.

Kendi gözlemlerini kütüphanedeki kâtiplerden birine dikte eden Kysen, Hormin'in eşyalarını ve öldüğü yerden getirilen nesneleri içeren kutuları incelemek için babasının bürosuna gitti. Kapıda, Meren'in sesini duyduğunda, bu kutulardan birini kaldırarak bir masanın üzerine koyuyordu.

"Yeraltının iblisleri adına; aile değil, yılan yuvasıydı sanki."

Kysen babasına baktı ve sırttı. Meren, kızgın olduğunda bile, babası olacak kadar yaşlı gözüküyordu. Otuz dört yaşında hâlâ bir muhafızın görünümüne sahipti ve yumuşak siyah saçlarına aklar düşmemişti. Kysen'in arkadaşları, saraydaki bütün kızların Meren'in dikkatini çekebilmek için birbirleriyle yarıştıklarını, onun için bir daha evlenemeyeceğini söylüyor, dalga geçiyorlardı onunla.

"Hormin'in ailesi keyfini mi kaçırdı?" diye sordu Kysen.

Meren, Kysen'e kaşlarını çattı ve odaya girdi. En sevdiği abanoz sandalyesine çöktü, kendini bıraktı ve yine küfretti. Meren, parmaklarını sandalyenin koluna vururken Kysen de onu izliyordu. Yüz hatları gevşedi ve sonra tekrar endişeli bir hal aldı.

"Gözlerini bana diktin," dedi Kysen.

"Hmmm."

Kysen dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve önündeki kutunun kapağını açıyormuş gibi yaptı. Meren konuşmaya başlayınca durdu.

"Mezarcılar köyünü biliyorsun."

"Su taşıyıcı anlattı bana."

"Seni tanıdı mı?" diye sordu Meren.

"Köye yeni gelmiş," dedi Kysen. Odayı tarayan gözleri, papirüs yığınları ve bir su testisi üzerinde gezindi.

"Babası, ressam Useramun'un hizmetindeymiş. Useramun'u hatırlıyorum. Yürürken kalçalarını oynatırdı ve mezar duvarlarındaki sıvalar resimleri için yeterince pürüzsüz değilse yaygarayı koparırdı."

"Büyük Ev'in hizmetkârlarına dokunan her kötülük Firavun için önemlidir. Muhtemelen onlar karışmamışlardır ama bundan emin olmam gerek."

Masanın etrafında dolaşan Kysen, babasının yanına bir tabure çekti. "Yarın sabah başkâtibin gelmesini sağlayabiliriz."

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun."

"Köye mi gitmek istiyorsun?" Babası kaşını kaldırdığında Kysen'in yüzü kızardı. Meren, binlerce kelime kullanmaktansa, o anlamlı kaşlarını kaldırarak Kysen'in kendisini aptal gibi hissetmesini sağlayabiliyordu.

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Kysen. "Bunu ben yapamam Ky. Oraya gidersem, bunun haberi birkaç dakika içinde bütün Thebes'e yayılır. Sarayın yarısı, ya meraktan ya da mezarlarındaki çalışmalara müdahale etmemi engellemek için atacağım her adımı izlemeye başlar. Zaten, kâtiplerden ve zanaatkarlardan ne kadar bilgi alabileceğimi sanıyorsun ki?"

"Çok az," dedi Kysen. "Ama bana anlatmak zorunda değilsin. Biliyorum. Onların dilini konuşan kişi benim. Onları tanıyan kişi de benim - en azından bir zamanlar tanıyordum. On yıl oluyor." "Belki de tekrar gitmen senin yararına olur." Kysen o kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ki taburesi devrildi. Tabureyi görmezden gelerek öfkeyle babasına baktı, arkasını döndü ve her iki avucunu da masaya dayadı.

"O köy benim için öteki dünyanın ateş çukurlarından farksız," dedi Kysen. "ka'mı yenilemek bu kadar zaman aldık, sonra sen benim oraya geri dönmemi istiyorsun. Oradaki durumunu biliyorsun. Babam beni Thebes'in sokaklarında satmaya çalışırken görmüştün beni; kırbaç izleri ve çürükler o kadar kararmıştı ki, ay ışığında görünmez oluyordum."

Yerinden kalkan Meren, Kysen'in yanına gitti. Babası, elini elinin üzerine koyunca Kysen irkildi.

"Öz babanı o günden beri hiç görmedin. Ky, onunla yüzleşmek kalbinde büyüyen bir korku oldu ve sen görmezden geldikçe bu korku büyüyecek. Nefret, ka'nın içinde kanlı yaralar açar."

"Tanrılar adına," dedi Kysen, babasının elini iterek. "Ondan nefret etmemem mi gerekiyor? Kardeşlerime hiç dokunmayıp sırf beni dövmesinin benim suçum olmadığını söyleyen sen değil miydin? Masum olduğuma beni inandırman üç yıl almıştı ama sana söylüyorum, eğer oraya şimdi geri dönersem, kalbimdeki çirkinliği tekrar görmeme neden olacaktır."

"Kalbinde çirkinlik yok. Çirkinlik, Pawero'nun yüreğinde. Onunla yüzleş, Ky. Artık sekiz yaşında çaresiz bir çocuk değilsin. En büyük korkunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Köye geri dön. Suçunu kabul ettirebilmen için Pawero ile yüzleşmen gerek."

"Ve babam olacak o canavarı cezalandırırken, köyde de casusluk yapacağım."

"Sorumluluk sahibi bir evlat gibi," dedi Meren.

"Sorumluluk sahibi dediğin bu evlat, senin en büyük kızının yatağını ateşe verdiği günü iyi hatırlıyor."

"Bunun ardından üç ay boyunca Ölüler Kitabı'nın bölümlerini kopyalamak zorunda kaldığını da hatırlıyor mu?" Kysen masaya yaslanıyordu. Homurdandı ve düşmüş tabureyi almak için yere eğildi. İşini bitirince, babasının yanına geldiğini fark etti. Yüzündeki o tanıdık ifadeyle onu süzüyordu; merhametli ama kararlı. Meren, onun için neyin iyi olduğuna karar vermişti ve Kysen'in söyleyeceği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

"Ne zaman gidiyorum?"

"Yarın sabah," dedi Meren. "Rahibe haber göndererek su taşıyıcının bir süre eve gitmesine izin vermemesini isteyeceğim. Hangi işin üzerinde olduğunu belli etmeden herkesi sorgulaman birkaç gün alabilir."

"Ya kim olduğumu biliyorlarsa - yani senin oğlun olduğumu?"

"Bilmiyorlar," dedi Meren.

"Ne demek istiyorsun?"

Abanoz sandalyeye tekrar oturan Meren suratını buruşturdu "Sana anlatmayı düşünmüyordum ama babanın ve kardeşlerinin yaptıklarını izliyorum. Ve ona, seni kimin satın aldığını açıklamamasını söylemiştim. Şu anda senin kim olduğuna hiç kimse bilmiyor."

Kysen, Meren'in yanından uzaklaştı ve sırtını bir duvara dayadı. Kollarını kavuşturarak, kendisine çok şey borçlu olduğu adamı süzmeye başladı.

"Onu öldürebilirim."

"Öldürmeyeceksin," dedi Meren sakince.

Yumruklarını sıkarak Kysen, kendini devam etmeye zorladı. "Bazen Remi sabrımı taşırmaya başladığında, bazen neredeyse - bazen istiyorum ki - bana bir şeyler oluyor. Kötü bir ruh kamı ele geçiriyor ve neredeyse ona karşı elimi kaldırıp..." Kysen, başı öne eğik vaziyette kınanmayı bekledi.

"Ama vurmuyorsun. Remi'ye asla vurmادين ve vurmuyacaksın. Bu tür cezalar anlayacak kadar büyüene dek vurmuyacaksın ve o zaman da adil ve müşfik olacaksın çünkü bu senin tabiatında var."

Kysen başını kaldırdığında babasının gülümseyen bakışıyla karşılaştı. "Beni incittiği için ben de Pawero'yu incitmek istiyorum."

"Belki de mezarlıkların köyüne gittiğinde, iyi tanrının, adalini senin lehinde kullanmış olduğunu görürsün."

Meren kalktı, Kysen'i kapıya kadar geçirdi. "Bu haksız suçtan kurtulmanın zamanı geldi ve..."

Meren'in yüzündeki ifade, yaşadığı şokla birden silindi. Bakışları, Kysen'in göremediği bir şeye odaklanmıştı, ağzı açıldı ve nefes alırken dudakları arasından giren hava ılık gibi bir çıkardı.

"Beni dinle," dedi Meren. "O suçtan kurtulmanı emrediyorum çünkü..."

"Baba?"

"Beni yalnız bırak Ky."

"Ama..."

"Derhal."

Kysen sessizce çıkıp gitti ve Meren'i, paylaşamayacağı düşünceleriyle baş başa bıraktı.

Thebes rıhtımındaki pazarın sıra sıra tezgâhlarını kaplayan giysiler, öğle güneşinin altında, havuzda parıltıyan balıkların pulları gibi parlak renkler saçıyordu. Tezgâhın birinde, ayaklarından tahta çerçevelere bağlanmış taze su kuşları sallanıyordu. Tüyleri yolunmuş iki kıkuyruğun arasından bir adamın terli burnu gözüktü. Burnun sahibi, sallanan kuşların arkasında kalıyordu. Sadece burnu ile gözleri görünüyordu, kalabalık sokağa bakışlar fırlatıyordu.

Muhafız, kayıt ve vergi dairesinden çıktığından beri onu takip ediyordu. Bakwerner'in ağzı kurumuştu ve çatlak dudaklarını yalıyordu. Burnundaki bir ter damlasını silen Bakwerner, o kayıtları Hormin'in rafına bıraktığından bu yana kötülüklerin peşini bırakmadığının farkına vardı. O günden bu yana yaptığı hiçbir şey, geçen günün ve gecenin bahtsız olaylarını savuşturamamıştı.

Muhafızın takibinden kurtulmalıydı. Lord Meren söylediklerinden fazlasını biliyordu. Yoksa neden masum bir kâtipi takip ettirsin? İşte! Onu takip eden adam buydu. Bakwerner, ördeklerin arkasına büzüldü. Tezgâhın sahibi ona temkinli bir bakış atınca, güvercinlerle dolu bir sepeti inceliyormuş gibi yaptı. Tekrar baktığında, muhafızın sırtı dönüktü. Bakwerner sepeti bıraktı, fındık ve kavunlarla dolu bu tezgâhın yanından sıyrılarak geçti ve koşmaya başladı.

Kuru gübreyle dolu bir arabanın yanından geçip bir çiçekçiye sıyrarak dar bir sokağın gölgelerine daldı ve şehre doğru yöneldi. Gördüğü her uzun boylu adam, bronz zırhlı her kişi, Bakwerner'i ya sıçratıyor ya da bir kapı eşiğine saklanmasına yol açıyordu. Her yersiz endişenin ardından korkusu daha da artıyor, korktukça daha da fazla terliyordu. Peruğunun altından akmaya başlayan ter damlacıkları önce yüzüne sonra da omuzlarına akıyordu. Peştamalı sırsıklam olmuştu.

Yüzündeki teri silmeye zamanı olmadığı için, Hormin'in evini önce tuzlu ve bulanık bir ter tabakasının ardından gördü. Evin görüntüsü, içindeki son dayanma gücünün de çekilmesine yol açmıştı. Sokağı hızla geçerek kabul salonuna daldı. Hizmetkârlarla konuştuktan sonra kendisini Hormin'in karısının yanında buldu.

"Burada ne işin var? Ne istiyorsun?"

"Şşş! İzleniyor olabiliriz hanımefendi."

Hormin'in karısı kaşlarını çatı. "Yani birisi seni takip mi ediyor?"

"Meren'in adamı."

"Suçlu olduğunu sanıyorlar." Kadın kahverengi dudaklarını açtı ve tiz bir çığlık attı.

Bakwerner başını eğerek kulaklarını tıkadı. "Lütfen! Yapmayın. Oğullarınızı görmek istiyorum. Neredeler?"

Hormin'in karısı ona pek alırdış etmedi. Bağırmayı sürdürüyordu ama bu sefer İmsety'yi çağırmak içindi.

Bakwerner, kadını susturmak için ellerini yüzünün önünde ümitsizce salladı.

"Dokunma bana solucan." Selket, bir köşede duran su testisine doğru atıldı ve havaya kaldırarak Bakwerner'e fırlattı.

Testi üzerine gelirken Bakwerner kenara sıçradı. Testi, arkasındaki duvarda patladı ve hem onun hem de Selket'in üzerine su sıçradı. Hormin'in karısı, çığlıkla karışık bir homurdanma sesi çıkardı. Hizmetçi kızlar başlarını kapıdan içeri uzattılar.

Bakwerner'in arkasından ayak sesleri geliyordu. Çok geçmeden omuzlarından yakalandı ve kenara fırlatıldı. Üzerinde bir dev belirmişti. İmsety.

"Suçlu o ve şimdi de bizi öldürmeye gelmiş," diye bağırdı Hormin'in karısı.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Bakwerner. "Beni dilemezseniz üzülen siz olursunuz."

İmsety, Bakwerner'i itekledi. "Defol!"

"Bildiğim şeyler var ve siz üzüleceksiniz. Senin kardeşini ele alalım. Çok zeki olduğunu sanıyor, Toth'un gözdesi olduğunu zannediyor. Ama efendimin lütfünü benim üzerimden alamayacak. Getir onu buraya, çünkü bildiklerim var."

İmsety de annesi gibi dinlemiyordu. Bakwerner'inkinin iki katı büyüklüğündeki yumruğunu sıkıp kâtipin midesine geçirdi. Bakwerner iki büklüm olup inlemeye başlayınca İmsety, adamın kalçalarına da bir tekme indirerek iyice sersemletti. Koca dev, yumruğunu tekrar kaldırdı ama Bakwerner bu sefer kaçabildi. İmsety onun arkasından gelmeye karar vermeden önce, adam sendeleyerek sokağa çıkmayı başarmıştı.

Sadece vücudunu tek parça halinde tutmak isteyen Bakwerner, Thebes'in caddelerinde, ara sokaklarında koşmaya başladı. Tekrar iskeleye geldi ve nehrin karşısına geçen tekneye bindi. Tekne suların üzerinde süzölmeye başlayınca, Bakwerner peruğunu düzeltti ve diğer yolcuların yüzlerinde göz gezdirdi. Orada burada, birilerini kendisine bakarken yakaladığını sanıyordu ama hepsi de yabancıydılar ve onunla ilgileri

yoktu. Yine de, batı yakasına ayak bastığında ürperdi. Bunun sebebi terli yüzünü yalayıp geçen esintiydi belki de. Bakwerner, ani bir hareketle arkasına dönerek, birilerinin kendisine bakıp bakmadığını kontrol etti.

Yolcular yanından geçiyordu ve onu önemseyen kimse yoktu.

Elleri titreyen ve tüyleri diken diken olan Bakwerner tekrar kayıt ve vergi dairesine gitti. Bütün kıdemli kâtipler evlerine gitmişlerdi. Vaktin ne kadar geç olduğunu fark etmemişti, ama güneş, yani Ra'nın kayığı, nehrin kenarındaki tapmakların ve dikilitaşların üzerine altın ve gümüş ışınlarını seriyordu. Uzayan gölgeler, büronun duvarlarında dans eden çarpık iblisler oluştuyordu.

Bakwerner, çıraklar ve genç öğrenciler odaları düzenleyip, kayıtları mürekkep pigmentlerini ve kamış kalemleri kaldırırlarken meşgul görünmeye çalışıyordu. İlk cırcırböceğinin sesiyle birlikte hepsi gittiler ve Bakwerner, sonra ne yapacağım düşünmek için yalnız kaldı. Locada dikilirken alt dudağını ısıırıyordu Djaper denen o küçük akreple konuşması lazımdı. Bir dansözün cazibesine sahip bir çocuk yüzünden yerini kaybetmeye niyeti yoktu. Şeflik görevi için onun düşünülüyor olmasının tek sebebi, kimsenin Hormin'i istemiyor olmasıydı. Ama herkes Diaper'i seviyordu ve genç adam biraz fazla akıllıydı. Önceleri Diaper'in yükselebilmesi için Hormin'in terfi etmesi gerekiyordu Ama artık Hormin gitmişti ve Djaper'in durdurulması gerekiyordu. Ama bunu nasıl başaracaktı?

Bakwerner bunları düşünürken, vezirin makamında çalışan adamlar ve çocuklardan oluşan bir kalabalık, locanın yanından geçti. Öğrenciler, ellerinde yazı malzemelerinden oluşan tomarlarıyla, yavaş yürüyen yetişkinlerin aralarından kendilerine yol açıyorlardı. Aralarda çıplak vücutlu birkaç afacan, dilenecek hassas bir hedef bulmak için pusuya yatmıştı. Bunlardan biri locanın önüne fırladı ve Bakwerner'in önünde beliriverdi.

"Defol başımdan," dedi Bakwerner.

"Bir mesaj getirdim." Çocuğun ayak parmaklarından bir tanesi, sokağın pis toprağı eşeliyordu. Oğlan, sanki doğru sözleri arıyormuş gibi bakışlarını gökyüzüne yöneltti. "Arkada, görmek istediğiniz biri var. Çömlek yığınlarının arkasında."

"Kim? Bekle!"

Oğlan, işçi kalabalığının arasında kayboldu. Bakwerner, Çocuğun ardından bakakaldı ve sonra önünde azalan ve akıp giden insanları gözledi. Hiç kimse ona aldırış etmiyordu.

Djaper. Bekleyen kişi Djaper olmalıydı. Genç aptal sonunda konuşmaları gerektiğini anlamıştı. Bakwerner, bürodan geçerek kayıt dağıtımının yapıldığı arka avluya çıktı. Avlunun en arkasında, geçici vergi kayıtlarını derlemek ve muaf tapınak arazileri ile vatandaşları listelemek için kullanılan kireçtaşından ince tabakalar, bir yığın halinde duruyordu. Yılın başından beri iki adam boyunu aşmıştı yüksekliği.

Bakwerner yığına yaklaştı ama kimseyi göremeyince tereddüt etti.

"Kim var orada?"

Cevap gelmedi. Esmeye başlayan rüzgâr, peştamalı bacaklarına yapıştırırken, sokakta oynayan afacanların bağırıtlarını duydu. Uzaklardaki koyunların seslerini duyabiliyordu.

"Djaper, seni küçük yılan, senden korkmuyorum."

Bakwerner bekleyip dinledi. Kireçtaşı yığınının köşesinde bir gölgenin ucu belirdi ve sonra çıkıntılar arasında eriyip kayboldu. Tabakalardan biri yerinden oynayıp tepenin ortasına düştüğünde, taşın taşla sürtünme sesini duydu.

Bakwerner, gölgenin peşinden tepeciğın arkasına koştu. Yere düşen plakadan başka bir şey bulamayınca hızı kesildi. Sonra gölge yine ortaya çıktı ve arkasından süzülerek yaklaştı.

"Hah! Aptalca oyunlarından birisi mi..."

Ağır bir nesne başında patladı. Duyduğu şiddetli acıyla diz çöktü ve avuçlarını toprağı dayadı. Dönüp baktığında, kendisine doğrultulmuş kireçtaşı parçasının keskin ucunu gördü. Taş parçası suratına vurmadan önce Bakwerner'in çılgık atmaya fırsatı olmadı.

Meren, Hormin'in evindeki izlenimlerini dikte ettirirken, geçmişle ilgili düşünceler aklından çıkmıştı. Kysen'i gönderdikten sonra, Hormin'le bağlantılı kişilerle yaptığı bütün konuşmaları bir kâtime yazdırdı. Hafızası yerindeydi ve şüpheli kişilerin yanında bir kâtime olayları kaydettirmenin, genellikle bu kişilerin paniğe kapılmasına yol açtığını görmüştü.

Kysen'in ve adamlarının aldığı notları okuyordu ki, burnuna aniden pis bir koku geldi. Çalışma masasının altından geliyordu. Meren, masanın altındaki kutuyu açtığında Hormin'in lekeli peştamalı gördü. Bir köşesinden kaldırarak masanın üzerine yaydı. Dışkı, pislik ve natron birleşince, koku en sonunda kutunun dışına da taşmıştı. Meren bir bıçak aldı, parfüm lekesinin bulunduğu bölgeden küçük bir parça kesti ve peştamalı tekrar kutuya koydu. Kutuyu odadan dışarı çıkaran Meren, keten kumaş parçasını incelemek için geri döndü.

Tanımlayamadığı o baharatlı koku, sarı lekelerden gelmekteydi. İki Ülke'nin toprakları üzerinde pek çok parfüm bulunabiliyordu ve bu yüzden kokunun ona aşına gelmemesi şaşırtıcı değildi. Ama garip bir kokuydu bu ve muhtemelen pahalıydı da. Kumaş parçasını bir parfümcüye göndermesi gerekcekti ama Hormin'in hazine odasındaki şişelerin hiçbirinde böyle bir koku bulunmadığından emindi.

Diğer bir kutuda, obsidyen mumyalama bıçağını buldu. Bıçağın yaldızlı ahşap sapında, mumyacıların koruyucusu olan çakal tanrı Anubis'in resmi vardı ve şu sözler yer alıyordu: "Mumyalama odasında yaşar Anuhis. Sizi düzene sokar. Sargılarınızı bağlar."

Meren bıçağı masanın üzerine koydu ve kendisi için kısa bir korunma büyüsü okudu. Bu kutsal aleti kim kullandıysa ya tanrılardan korkmuyordu, ya da o kadar büyük bir öfkeye kapılmıştı ki gözü hiçbir şey görmemişti. Büyük ihtimalle ikincisiydi, ancak ilk seçenek de olabilirdi. Örneğin ölü soyucuları korkularını yenmeliydiler ve geçmişte mezarların soyulduğu pek çok olay olmuştu. Suçlular ya tanrıların hükümlerini önceden tahmin edemiyorlardı, ya da öteki dünyada kalılarının canavarlar tarafından yenileceği akıbetinden habersizdiler; çünkü günahkârların başına ölümden sonra gelecek olan buydu.

Lanet olsun! Bu cinayet, çoğu cinayetten daha fazla kötülükle icra edilmişti. Kutsal bir mekânda meydana gelmişti; kullanılan silah kutsaldı; kurban, Firavunun hizmetkârlarından biriydi ve çakal tavırlarıyla kendi ölümünü kendi davet etmişti. Ailesi ondan nefret ediyordu veya ölmesini isteyecek sebepleri vardı. İş arkadaşı kâtip Bakwerner de ondan nefret ediyordu. Hormin'in düşmanları o kadar çoktu ki, Meren, mezarlıkların ya da Kysen'in sözünü ettiği zavallı su taşıyıcının da buna dahil olup olmadığından emin değildi. Hormin, Bakwerner gibi bir kraliyet kâtibinin işini baltalayabiliyorsa, sıradan bir zanaatkara veya bir su taşıyıcısına neler yapabiliirdi kim bilir?

Meren, Hormin'in mühür yüzüğünü, bilekliği ve kalp muskasını kutudan çıkarmak üzereyken bir kapı gıcirtısıyla arkasına döndü. Elleri papirüs ruloları ve kireçtaşı tabakalarıyla dolu olan Kysen, izin ister gibi babasına baktı. Meren girmesini işaret etti.

"Bugünün raporları," dedi Kysen. "Ve şarap."

Mutemwia onun ardından bir tepsiyle geldi ve onlar sandalyelerine yerleşince bir şarap sürahisi bırakarak ayrıldı.

"Hormin'in eşyalarına bakıyordum," dedi Meren, mühür yüzüğünü eline alarak. Üzerinde, Hormin'in adı kazılı olan düz bir taş vardı. Bileklikte, adamın adının yanı sıra unvanı da bulunuyordu ve işçiliği fena değildi.

Kysen, başıyla Hormin'in eşyalarını gösterdi. "Hormin'in mevkisinde bir kâtip için sıradan eşyalar. Giysileri de iyi kaliteymiş ama en iyisi olduğu söylenemez."

"Biliyorum. Ama sen hazine odasını görmedin. Bu adam her şeyi biriktiriyormuş Ky, işte bu yüzden, eşyalarının bize verebileceği hiçbir işareti gözden kaçırmamalıyız." Meren, elleriyle şarap kadehini sardı ve iç çekti. "Bilemiyorum. Yanlış olan bir şeyler var ama ne olduğuna karar veremiyorum. Numaralan-mı yapmam lazım."

"Oh hayır," dedi Kysen. "Ben buradayken olmaz." Eğildi ve yerden bir avuç kâğıt alarak babasına fırlattı.

"Bunlar seni oylar."

Her ikisi de sessizlik içinde okudular.

"Şehir polisi, çocuklara fuhuş yaptırdığı için bir taverna sahibinin tutuklandığını bildiriyor," dedi Kysen.

Meren'in ağzı sıkıca kapandı ama bakışları elindeki kayıtlardaydı. "Yargıçlar onu parçalar." Parmağıyla kâğıtlara vuruyordu hafifçe. "Bir vergi memuru, köylünün birini döverek öldürmüş. Tarlasındaki sınır taşlarının yerlerini değiştirdiği için adamı cezalandırıyor ve adamın sırtına vuracağı yerde başını vurmuş. Ve Muhteşem Amunhotep tapmağı cenaze rahiplerden biri de, kendi kullanımı için hazineden tahıl almakla suçlanıyor."

"Aptal," dedi Kysen.

"Ne?"

"Cenaze rahibi aptalın teki. Hükümdar olan Firavunun babasından kimse bir şey çalmaz gidersen ve unutulmuş olan daha eski bir kralın veya prensin cenaze tapmağından çalarsın."

"Doğru. Her neyse, mezarlıktan gelen diğer haberde de, bir işçinin daha düşerek öldüğü yazılı. Soyluların mezarlığından Firavunlar Vadisi'ne gidiyormuş. Sanırım bu senenin üçüncü kazası oluyor bu."

Kysen bir papirüs rulosunu salladı. "Vezir, prens Urpalla'nın Hititlerle savaşmak için daha fazla paralı asker tutmak üzere, Firavunun altınlarından daha fazla istediğini bildirmiş." Meren homurdanıp, Kraliyet mührünü taşıyan bir papirüsü yere atınca Kysen sustu.

"Sorun nedir?"

"Öteki dünyanın iblisleri alsın bu kadım," dedi Meren. "Firavunun üvey kız kardeşlerinden Prenses Nephthys hamileymiş ve bebeğin babasının ismini söylemeyi reddediyormuş."

Meren, bu son felaketin açacağı belaları düşününce neredeyse ürperdi. Mısır tahtına oturacak kişi kadınların tarafından gelirdi. Nephthys, Kral Amunhotep'le, Kraliyete mensup önemsiz bir kadının kızıydı, ama ondan daha az asil kana sahip kadınlar da oğullarının tahta çıkması gerektiğini iddia etmişlerdi zamanında.

"O kâğıdı yakayım mı?" diye sordu Kysen, prensesle ilgili raporu göstererek. Evde dahi, Firavundan gelen yazıların etrafta durmasına izin veremezlerdi. Kâğıdı Meren'den alarak mermer bir kandilin alevine tuttu. Kıvrılan son papirüs parçasını da yere attığında, Iry-nufer odaya girip selam verdi. Uykusuzluktan gözleri kızarmıştı ve kibar selamlamalarla nefesini tüketmiyordu.

"Efendim, Hormin'in hizmetkârlarından biri, cinayet akşamı alaca karanlıkta Bakwerner'i görmüş. Kadın eve dönerken Bakwerner'i evin yanındaki sokakta sinsi sinsi dolaşırken gör. muş ama adam kadını görünce uzaklaşmış."

"Uzaklaştığından emin miymiş?" diye sordu Meren.

"Evet, ama sonra eve gitmiş, yani geri gelmiş olabilir. Ama hepsi bu kadar değil. Biz ayrıldıktan sonra Bakwerner, Hormin'in ailesini ziyaret etmiş. Onu izlemesi için görevlendirdiğimiz adamı atlatmış, sürünerek ilerlemiş ve kimsenin kendisini izlemediğinden emin olana kadar kapı eşiklerine saklanarak yol almış. Eminim bizlerden birini arıyordu." Iry-nufer, Kysen'e kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Onu gördüğümde, hizmetçi kızlardan birini çağırıp, adamın neler söylediğini dinlemesini istedim."

"Bu insanların nasıl bağırarak düşünlürse, bu çok zor bir görev olamaz," dedi Meren.

"Efendimiz çok zeki," dedi Iry-nufer. "Önce Hormin'in karısıyla konuşmaya başlamış. Hizmetçi her şeyi duyamamış ama adamın yalvardığını sanıyor. Daha sonra yaşlı kadın çılgın atmış ve büyük oğlu gelerek Bakwerner'e bağırarak, eve gelmesinin sebebinin cinayet suçunu ailenin üzerine atmak olduğunu söylemiş. Gürültüyü ben de duydum ve eve doğru koştum. Bakwerner haykırıyordu çünkü İmsety onu dövüyordu. Bakwerner, bir kaz tarafından kovalanan bir böcek gibi kaçtı evden."

Meren sandalyesinin arkasına yaslanarak tavana baktı. "Küçük oğlu neredeydi peki?"

"Küçük oğlu mu?"

"Djaper." Meren oturdu ve Iry-nufer'e baktı. "Djaper neredeydi?"

"Hiç görünmedi. Böyle gürültülere alışkın herhalde. Kimsenin kimseyi öldürmeyeceğini görünce ben de ayrıldım."

"Ağabeyi Bakwerner'le kavga ederken Djaper'in nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bu olayla ilgili olarak seninle sonra konuşurum Iry-nufer," dedi Meren.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Kysen.

"Hayır efendimiz. Bakwerner için görevlendirdiğimiz adam geldi ve onu kayıt ve vergi dairesine kadar takip etti. Vakit geç oldu; yerime bakacak birisi gelince ben de rapor vermeye geldim."

Iry-nufer eğilerek çıktı. Meren, yanmış papirüs parçalarının küllerini sandaletinin altında ezen Kysen'i izledi. İkisi de bir şey söylemedi. Bu tür haberlerin ardından genellikle böyle uzun sessizlikler olurdu. Meren yarın mahkemedeki sorunlar ve cinayet soruşturması ile meşgul olacaktı. Kysen ise güneş doğduğunda mezarlıkların köyüne gidecekti çünkü Meren'i memnun etmek istiyordu.

Kapı aniden açıldı ve Meren'in eli hançerine gitti. Iry-nufer, muhafızların çıraklarından birisiyle büroya girdi. Çocuk nefes nefese kalmıştı ve kapıya yaslanıyordu.

"Efendimiz," dedi Iry-nufer. "Bakwerner ile ilgili."

Meren ve Kysen birbirlerine baktılar. Meren'in sesinde sabırsızlık seziliyordu.

"Öldü, değil mi?"

"Birisi bir kireçtaşı parçasıyla başını ezmış."

"Peki ya katil?" diye sordu Meren.

Çocuk nefesini tuttu ve cevapladı. "Gitmişti; kayıt ve vergi dairesinin arkasındaki kireçtaşı yığınının ardındaki duvarın üstünden kaçmıştı. Reia, binanın köşesinden onu izliyormuş ama kireçtaşı yığınının ardında gözden kaybolmuş ve bir daha görünmemiş. Reia bir şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğinde, iş işten geçmiş."

"Çok iyi," dedi Meren. "Hemen geliyoruz."

Kysen onun ardına düştü ve Meren onun yönüne doğru baktı.

"Bu kötülüğün yayılacağını hissediyordum," dedi Kysen. "Anubis'in Evi'ndeki cinayeti kim işlediye şu anda çok korkmuş durumda."

"Ya da bin tane Libyalı hayduttan daha cüretkâr. Bakwerner bir şeyler gördü tabii ki. Onu buraya sürükleyip tehdit edebilirdim ama paniğe kapılmasını bekliyordum."

"Haklıydın. Paniğe kapıldı," Kysen babasının çatık kaşlarını fark etti. "Amun'un yüksek rahibi bile neler olacağını önceden haber veremezdi."

"Dua edelim de yine işbaşı yapmadan önce bu günahken yakalayalım," dedi Meren. Ön kapıya geldiklerinde başını salladı. "Bir hayvan, insan kanının tadını aldığı anda neler olur bilirsin; bir insan, cinayetin ne kadar kolay işlendiğini öğrendiğinde de aynı şey olur."

"Eskiler, boğazlamaktan hoşlanan kişinin kasap olduğunu söylerler," dedi Kysen.

"Ve o kasap bizim aramızda dolaşıyor."

BÖLÜM

Kysen mezarcıların köyüne gidecek olan erzak sandalına bindiğinde, Tanrı Ra doğudan yükseliyor ve ışıyla yaşam getiriyordu. Sandalin sahibi onun ardından geldi ve batıya giden kanalda süzölmeye başladılar. Bu nehircik, Nil'in iki yanındaki tarlalara su getirmek için açılan kanallardan biriydi. Uzaklarda, köylüler diğör bir kanalın kıyısına eğilmişlerdi ve sepetlerle, çöken tarafa toprak boşaltıyorlardı. Kanallar iyi onarılmazlarsa hayat veren su azalırdı. Böyle bir sulama olmayınca, bereketli yeşil tarlalar, yerlerini çölün kaymaklı ıssızlığına bırakırlardı.

Kysen, kalçalarının etrafına sarılmış olan sade peştamala baktı. Önceki gece mezarcılar köyüne Meren'in oğlu olarak değil, onun emrindeki birisi olarak dönmeye karar vermişti. Meren, babası tarafından bile tanınmasının düşük bir ihtimal olduğunu söylemişti; köyü en son gördüğünde küçük bir çocuktı. İşte bu yüzden, turkuvaz ve altın kemerlerini, zarif deri sandaletlerini ve malakit ile gümüşten yapılmış geniş gerdanlıklarını geride bırakmıştı.

Üzerinde oturduğu tahta parçasında huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Bacağı bir tahıl çuvalına sürtündü. Köyün ihtiyaçlarının çoğu, tapmalardan ve kraliyet depolarından gönderiliyordu; buradaki zanaatkarlar, diğör pek çok köydekinin aksine, ekili alanların kenarında veya ortasında değil, Kraliçeler Vadisinin güneyindeki çorak ve kayalık vadiye yaşıyorlardı. Yanında tahıl, mezarcılar köyüne gidiyordu. Kysen, babasının kalfalara ve kâtiplere kin tuttuğunu hatırladı, çünkü onlar Firavun tahılından daha fazla pay alırlardı.

Babası... Pawero onu tarar mıydı acaba? Ya erkek kardeşleri? Tanımazlarsa, kim olduğunu açıklamamaya karar Verdi. Meren'in ona ilk öğrettiği şeylerden biri, bildiklerini nasıl belli etmeyeceği olmuştu. Ceylan, aslanı sürünün ortasında aramazdı. Dışarıya bakar ve yanbaşındaki hayvanı görmezden gelirdi. Zanaatkarların da durumu öyle olacaktı. Meren'in ajanından bazı sırlar saklayacaklardı tabii, ama bilmesi gerektiğini düşünmedikleri şeyleri gizlemeyi başaramayacaklardı.

Bir avantaj daha vardı. Bir kraliyet hizmetkârı görünümünde olduğu için, Pawero'dan da korunmuş olacaktı. Kysen omuzlarını sıvazladı ve sandalin oluşturduğu dalgacıkları seyretti. Bu düşüncelere kapılmasına ne sebep olmuştu?

Pawero, Meren'den neredeyse on yaş daha büyüktü - şimdiye yaşlı bir adam olmuş olmalıydı. Oğluna elinin tersiyle vurmaya mecali kalmamış yaşlı bir adam; hele bir de oğlu uzun boylu ve savaşçı eğitimi almış biriye. Büyük ve derin bir öfke Kysen'in vücudunda kara izler bıraktı ve sinsice kalbine ilerledi. Başını salladı ve derin bir nefes aldı. İradesinin kılıcıyla öfkesinin filizlerini kesti.

Yapacağı işte öfkenin yeri yoktu. Sandal küçük bir rıhtıma çarptığında, dikkati tekrar çevresine kaydı. Kıyıya çıkan Kysen, içinde eşyalarının bulunduğu çantayı omzuna attı. Bir sıra eşek ve onların sahipleri, kenarda birbirlerine sokulmuş bir şekilde tahılları bekliyorlardı. Çıplak tepelerin üzerinden geçen patikayı takip ederek köyün bulunduğu vadiye inebilirdi, ama yolu bilmiyor olması gerekiyordu.

Biraz sonra bir eşeğin yanında yürümeye başladı. Patika dikleştikçe ve birazdan günün öldüren sıcaklığında parlayacak olan cansız kaya parçasının kalbine doğru ilerledikçe eşeğe yaslanıyordu. Yine de yolculuk çok kısa sürdü. Bir saatten çok daha az bir sürede zirveye çıkmıştı ve şimdi de molozlarla dolu vadiye bakıyordu. Nefes almayı unutmuştu. Köyün etrafını büyük bir duvar çevreliyordu ve ana caddenin iki kenarını kuşatmış olan evlerin yassı çatılarını görebiliyordu. Eşeğin biri dürtükleyince Kysen bulunduğu yerden az kalsın düşüyordu. Köyün ne kadar izole bir yer olduğunu unutmuştu. Duvarda sadece bir giriş vardı; içeri girmek ya da dışarı çıkmak için kullanılan bir kapı.

Hızla artan sıcaklığa rağmen üşümeye başlamıştı. Belirsiz anılar canlanıyordu kafasında - o çok küçükken annesinin ölmesi, kek kardeşleri, daha o zamandan harika bir ressam olan Usemun adında büyük bir çocuk, şu anda yaşamıyor olan köyün yaşlı kâtibi. Ama hiç birinin yüzünü hatırlayamıyordu.

Bir keresinde Meren çocuğun düşüncelerinden eski yaşamının bütün izlerini silmek için eve götürmüştü onu. İyi ve kötü bütün anılarını, siyah diyoritten yapılmış bir tabuta koymuş ve kapağını kapatmıştı. Artık o ağır kapağı kaldırmak ve anıları serbest bırakmak zordu. İnsanlardan ziyade, nesneleri hatırlamak daha kolaydı onun için. Köy, hatırladığından çok daha küçük görünüyordu.

Taşıyıcılardan biri diğörini dürtükleyerek kuzeybatıda tepedeki kayaların üzerinde beyaz bir yara izi gibi duran diğör bir patikayı işaret etti.

"Yolun sert bir dönüş yaptığı ve 'Sırtlan Uçurumu'nun etrafından dolastığı yerden düşmüştü. Boynunu kırdı. Uçurumun dibindeki kayaların üstünde kan izlerini görebilirsin hâlâ."

Birden alarma geçen Kysen adamlara sordu: "Birisi uçurumdan mı düştü?"

"Evet efendim." Cevaplayan, eşeklerin sahibiydi. "Bir taşocağı işçisi. Geçen hafta. Ara sıra oluyor böyle şeyler - yüce Osiris korusun bizleri. İnsan bu tepeleri yıllarca tırmandıktan sonra dikkatsizleşiyor. Yanlış bir adım atıyor, ayağını uçtaki gevşek taşlardan birine basıyor." Adam avuçlarını birbirine vurdu. "Vadinin tabanına yapışıyor ve bir karpuz gibi parçalanıyor."

"Evet anladım. Rıhtımdaki pazarda duymuştum bir işçinin öldüğünü. Yanında kimse var mıymış?"

"Hayır efendim, eğer olsaydı, aptala uçurumun kenarına kadar yaklaşmamasını söylerdi."

Kysen, adamın sesindeki gizli küçümsemeyi hissetti. Gere v çalışmanın ne olduğunu bilmeyen yumuşak ve şımarık şehirli memurlardan biri olarak görüldüğü açıktı. Bütün köyün aynı tavrı ta kuracağına da şüphe yoktu. Kraliyet ve tapınak bürokrasilerinde çalışanların çoğu yozlaşmıştı. Rüşvet alan ve dürüst insanları kandıran memurlarla ilgili skandallar çıkıyordu sık sık. Bunların bir kısmı da Meren'in cinayet kurbanları listesinde son bulurdu.

Yorum yapmaktan kaçınan Kysen, tahıllarla birlikte köye kadar indi. Köyün tapmaklarına yaklaşıırken, en arkadaki adamın ardına düştü. Bu tapmaklar, doğu yakasındaki büyük taş yapıların küçük kopyalarıydı. Sağında ve solundaki yamaçlara göz gezdirdi. Mezar gövdeleriyle delinmiş yamaçlarda, zanaatkarların atalarının ve onların atalarının huzur içinde yattıkları mekânlar bulunuyordu. Güneybatıda, kendi ailesinin mezarının önünde yer alan beyaz boyalı küçük tapınağı seçebiliyordu.

Kahkaha sesleri geldi kulağına. Ana caddenin gölgeleri arasından bir grup insan belirmişti. Yol o kadar dardı ki, insan iki taraftaki evlere dokunabilirdi. Kalabalığın başında bir adam yürüyordu. Duvardaki kapıdan geçerken, hiç durmadan hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. Adamın yarımındaki iki kadın yeniden kahkahalara boğulurken, adam sessiz bir gülümsemeye büründü.

Kysen, adamın sağ elinde sallanmakta olan kâtip aletlerini ve sol elindeki papirüs rulosunu fark etti. Bu adam, Büyük Ev'in kâtibi Thesh idi. Kâtiplik-ister köylü ister asil olsun, yedi yüzden fazla hiyeroglifi, bunların karşılığı olan el yazılarını ve kullanımlarını ezberleyecek kadar zeki olan her çocuğa kollarını açan bir meslekti. Kysen de okuyup yazabiliyordu. Ama bu yeteneğinin kâtip olmasına yeteceğini düşünecek kadar aptal değildi, çünkü kâtipler hesap tutar, işçileri yönetir, bütün bir krallığı gezer ve tanrıların kutsal metinlerini muhafaza ederdi. Thesh, hukuk, din, ekonomi ve işçilik konularım da idare ederdi.

Thesh ve arkasındaki konvoy, köyün girişindeki uzun ve çadıra ulaştı. Kâtip, bir hasırın üzerine oturmadan önce, erzakı. getiren adamları selamladı. Tahıllar boşaltılıp Thesh'in önüne dizilirken kadınlar da adamın arkasında toplandılar. Kysen ise, bir eşeğin arkasında durmuş onları izliyordu. Thesh, bir katip olarak, zanaatkarların iki ustabaşı ile aynı önem derecesine sahipti ve büyük ihtimalle köydeki en nüfuzlu kişiydi. Hormin'le o ilgilenmiş olmalıydı.

Sicimin ucuna düğümlemiş olan kâtip aletlerini çıkaran Thesh, tahılın son bölümü de boşaltılırken bir çocuğa mürekkep karıştırması talimatını veriyordu. Erzakı getiren adamlar koşuşturmayı bıraktıkları için kadınların çoğu Kysen'i fark etti ve meraklı bakışlar atmaya başladılar. Kysen geri çekildi. Thesh, üzerinde çalıştığı papirüsten başını kaldırdı ve bakışları hemen Kysen'e takıldı.

Buyuran bir ses tonuyla kâtibin önüne gelmesinin işaret edilmesini bekliyordu. Ama Thesh, elindeki papirüs rulosunu kapatıp ruloyu kenara koydu. Kysen'e bakmayı sürdürüp kaşlarını çattı ve sonra kalkarak onun yanına yürüdü. Kysen, yüreğine bir endişenin saplandığını hissetti. Ama Thesh onu tanıyamazdı. Thesh bu köyde yeniydi. Kysen satıldıktan yıllar sonra yerleşmişti köye.

"Tanrılar korusun sizi," dedi Thesh.

Kysen başını salladı; şaşırmıştı. Thesh, amiriyim gibi selamlamıştı onu. Onun sırrını belli eden şey neydi? Kâtibin dudakları kıpırdandı ama gülümsemedi. Kysen, şaşırdığını belli ettiğinden şüphelendi.

"Adım Seth, Firavunun Gözü ve Kulağı Lord Meren'in hizmetkârıyım."

Kysen'in babasının adı kayalık uçurumlarda yankılanıyordu sanki. Sessizlik, çadırın altındaki kalabalığa bir kefen gibi çöktü, ürkütücüydü. Thesh ile yanındakilerin yüzlerini süzdü ama korku ya da suçluluk değil, sadece şaşkınlık vardı. Bakışları Thesh'in üzerinde sabitlendi.

Adamda bir kâtibin görünümü vardı. Devamlı güneşin altında çalışanlar gibi kara değildi derisi. Elleri pürüzsüz ve nasırsızdı. Kara gözlerinde zekânın pırıltısı vardı; parlak bir kuzgunu andırıyordu. Burnu, bir piramidin kenarları gibi düzdü; sırtı da öyle. Kysen, adamın göbeğinde veya kollarında bir sarkma olmadığını gördü ve yüzündeki belirgin güzellik, adamın, peşinde bir sıra kadınla dolaşmaya alışkın olduğunu gösteriyordu.

Thesh, akranını selamlar şekilde başını eğince Kysen'in soluğu biraz rahatladı. Bir hizmetkâr olarak kabul edilmişti. Büyük bir insanın hizmetkârıydı, ama sonuçta bir hizmetkârdı işte. Artık bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Kâtip Hormin öldürüldü. Dün bu köye geldiği biliniyor ve ben de onunla ilgili bir soruşturma yapmak üzere gönderildim."

Haberi duyunca Thesh'in gözleri büyüdü. Arkasındaki kadınlar daha da yaklaştılar.

"Öldürüldü mü?" diye sordu kâtip.

Şaşırmıştı ama dehşete kapılmamıştı. Kysen başını salladı. "Anubis'in Evi'nde." Thesh, Kysen'e zahmet vermeden arkadaki kadınlara eliyle işaret etti. Kadınlar erzakçılarla birlikte köyün gölgeli sokaklarına çekildiler. Ana caddede birbirlerine fısıldadıkları duyulabiliyordu. Kaşları çatılan Thesh, Kysen'i hasıra doğru götürdü. Karşılıklı oturdular.

"Anubis'in Evi'nde kim cinayet işleyebilir?" diye sordu Thesh sakince, "Hangi sapık bu şekilde davranarak tanrıları kızdırabilir?"

"Hormin'i kimin öldürmek isteyebileceğini sormadınız."

"Ailesinden biri mi?"

Kysen geriye kaydıldı, avuçlarını hasıra dayadı ve Thesh'i süzmeye koyuldu. "Bunu sormanızın sebebi nedir?"

"Önemli değil." Thesh'in suratında yine o komik ifade belirdi. "Düşündüm ki ona zarar vermek isteyebilecek kişilerin başında, elinin altında bulunanlar ve dolayısıyla ondan en çok etkilenenler olabilir."

İstemesine rağmen gülümsemedi. Bu becerikli cevap Kysen'in saygısını uyandırmıştı.

"Bana Hormin'den ve onun Büyük Ev'in zanaatkârlarıyla olan ilişkilerinden bahsedin."

"Hormin, asillerin mezarlığının yanında kendi kabrini yaptırma izni almıştı ve mezarı bizim yapmamızı istemişti."

"Dün buraya gelmesinin sebebi de bu muydu?"

Thesh hemen cevap veremedi. Bir su testisi aldı ve pal erindeki mürekkep hokkasına su doldurdu. Mürekkebi bir çubukla karıştırdı ve devam etti.

"Sizin de hiç şüphesiz bildiğiniz gibi, dün buraya her zamanki gibi cariyesinin peşinden gelmişti."

Kâtip siyah mürekkebi karıştırıp kırmızıya geçerken Kysen hiçbir şey söylemedi. Thesh tekrar başını kaldırdı ve garip bir şekilde gülümsedi.

"Beltis, kendini Kaha ailesi veya usta ressam Useramun kadar büyük bir zanaatkar sanıyor. Sanatını icra ederken bazen anne ve babasını ziyaret eder. Buraya gelir, çünkü bizlerden birinin, ya da daha kötüsü, asil bir adamın ona göz koyacağı korkusuyla Hormin'i delirtmek ister. Hormin kıskanç bir adamdır... adamdı."

Kysen, tam kâtibe Hormin'in kıskanç bir adam olduğunu nereden bildiğini soracaktı ki Thesh'in omuzlarının üzerinden bir kadının onlara doğru geldiğini gördü. Yiyeceklerle dolu bir tepsi taşıyordu ama ayakları kumla dolmuşçasına yavaş ilerliyordu. Kadın, çadıra ulaştı, diz çöktü ve tepsiyi Kysen ile Thesh'in arasına koydu. Kadının yavaş hareketleri Kysen'i aldatmıştı. Yaşlı değildi, ama genç bir kadın da sayılmazdı. Dolgun dudakları ve küçük çenesiyle, bir güneylinin geniş suratına sahipti. İnce bir vücudun ve güçlü bacakların üzerine konulmuş sıradan bir surat. Kadını önce arkasından, sonra önden görseydi hayal kırıklığına uğradı çünkü vücudu çok davetkâr, yüzü ise hayal kinciydi.

Thesh, kadına bakmaksızın kupalara bira dolduruyordu. Seth, Lord Meren'in hizmetkârı, bu benim karım Yemyemwah, kısaca Yem."

Kysen, Yem'i başıyla selamladı ve kadın da başını öne eğdi

"Yem, Hormin öldürülmüş ve Seth de dünkü faaliyetlerini öğrenmeye gelmiş."

Yem'in dolgun dudakları sıkıca kapandı. "Peki ya kadın?"

Bu sözler, donuk ve monoton bir şekilde söylenmişti ama Kysen kadının cevabı beklerken duyduğu arzuyu hissetti. Bu kadın, cariyeye Beltis'in ölümünü arzuluyordu. Kysen hemen Thesh'e döndü. Kâtip, Kysen'e bir bardak uzatırken donup kalmıştı. Kolu havada kalmıştı ve Kysen, adamın, parmakları beyaza dönene kadar bardağın etrafına bastırıldığını gördü.

"Hangi kadın?" diye sordu Kysen.

"Fahişe."

"Yem!"

"Cariyeyi mi kastediyorsunuz?" diye sordu Kysen, bardağı Thesh'ten alırken.

Yem yine başını salladı.

"Sadece Hormin öldürüldü. Hormin'le veya onun işleriyle ilgili bir şey biliyor musunuz hanımefendi?"

Yem, kocasına bir bakış attı. Thesh, ona bakmamaya gayret ediyordu. Tepsiden bir parça ekmek kaparak ikiye böldü. Bunu o kadar şiddetle yapmıştı ki, fark edildiğini kendisi de anladı. Ekmeği bıraktı ve eliyle Yem'e gitmesini işaret etti. Kadın doğrulurken Kysen elini kaldırdı.

"Bir dakika hanımefendi, sorumu cevaplayın."

"O kadın dün gece buraya ailesini görmeye geldi. Hormin de her zamanki gibi peşinden geldi ve kavga ettiler. Bunu bütün köy biliyor. Onun oynadığı bir oyun bu - Beltis çok oyun oynar. Hormin'i, kolunun altında hasır bir çantayla ana caddede koştururken gördüm; mutlaka onu eve götürmek için bir rüşvet getirmişti. Eşek anırmasını andıran kavgalarından birisini ettiler. O kadın, bir tapınağın sütunlarını bile sağır edebilir. Kavgaları bittikten sonra onları bir daha görmedim çünkü ekmek pişirmem ve yün eğirmem gerekiyordu."

"Teşekkürler hanımefendi."

Yem eğildi ve bir çamur denizinde yürüyormuşçasına evlere doğru yavaşça ilerleyerek yanlarından ayrıldı.

Kysen daha rahat bir şekilde yerleşti yerine, vücudunun ağırlığını koluna verdi ve bir parça ekmek aldı. Kâtip, birasından bir yudum aldı ama Kysen suçlamalara girişmek yerine ekmeğinden bir ısırık alınca iç çekti.

"Beltis'in kendisini sanatçı kabul ettiğini anlatıyordum."

Kysen'in bakışlarında hiç tereddüt yoktu. Thesh boğazını temizledi.

"Yem iyi bir kadındır ama tanrılar bize çocuk ihsan etmediler ve Yem bu yüzden mutsuz. İkimiz de mutsuzuz. Beltis devamlı kahkahalar atardı ve ateş gibiydi..."

"Dün size geldi mi?"

Thesh başını salladı. "Yem'in de dediği gibi Hormin geldi. Beltis geldiğinde, yapacağı başka işler olduğunu anlamıştım. Yem'in dediği gibi, Hormin onu buraya kadar izledi ve kavga ettiler. Barıştıktan sonra Hormin ressam Useramun'un ve heykeltıraşlardan birinin hesabına kaydedilecek bir takım ödemeler için beni görmeye geldi. Daha sonra Woser ile birlikte mezarını görmeye gittiler. Ondan sonra onu bir daha görmedim."

"Aranızda Hormin ile ilişkide olanlar kimlerdi?"

"Başta Beltis'in anne ve babası ve onun mezarını tasarlayarak inşa eden adamlar. Onu en çok teknik ressam Woser ile usta ressam Useramun görürdü."

"İyi anlaşılır mıydı peki?"

"Hormin hiç kimseyle geçinemezdi. Teknik ressamdan ziyade gübre taşıyıcı olmayı yeğleyen zavallı Woser'e adeta işkence ederdi ve tabii ki Useramun'dan nefret ederdi."

Thesh sustu, kızardı ve bakışlarını uçuşlara çevirdi.

"Neden?"

Kâtip başını salladı. "Bu soruyu ressama sormalısın."

"Ama ben sana soruyorum ve amacım dudaklarıma egzersiz yaptırmak değil."

Kysen'in sesinin tonu, Thesh'in şaşırmasına sebep oldu. Baklan kilitlendi. Yaşı daha büyük olmasına rağmen, bakışlarını önce Thesh kaçırdı.

"Useramun sadece usta bir ressam değil, aynı zamanda hoş görünüşlü bir adamdır ve zevki söz konusu olunca postunu tehlikeye atmaktan kaçınmaz."

"Yani cariyenin buraya kasıtlı geldiğini ve seninle ya da Useramun'la birlikte olduğunu düşündürerek Hormin'i delirtmek istediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Ben hâlâ sağlıklıyım; Useramun da öyle. Eğer şüphelenmekten öteye gitseydi hiç şüphe yok ki ikimizi de mahvederdi. Ben her zaman Hormin'in, Beltis'in kendisiyle alay ettiğini düşündüğüne inanırdım. Kadına saygı duymazdı. Zaten hiçbir kadına saygı duymazdı ve hiçbir zaman onu aldatacak kadar zeki olduğunu düşünmezdi. Hormin aptalın tekiydi."

"Belki de," dedi Kysen.

Bardağını tepsiye koydu ve ayağa kalktı. Thesh de aynısını yaptı.

"Adı geçen herkesi sorgulayabilmem için burada en azından bir gece kalmam gerek."

"Evimi hizmetinize sunmaktan onur duyarım," dedi Thesh. "Ama bu alçakça olayın şüphelisi biz değiliz, değil mi?"

Kysen her zamanki cevabını vermeye hazırlanıyordu ki ağzını açmadan, köyün kapısından üç kişi çıktı.

Gözleri onlara kaydı ve Thesh'in omzunun üzerinden baktı. Biri genç üç kişi vardı. Eklemleri şişmiş olan yaşlı adam, elindeki asa yardımıyla yavaş yavaş yürüyordu. Güneşin ışıktan kel kafasında parlıyordu ve adam çadıra yaklaştığında Kysen, kesilmemiş sakalların beyaz tüylerini gördü.

Daha genç olan yanındaki adam merakla Thesh'e ve Ky-sen'e bakıyordu. Kysen nefesini tuttu. Babasının yüzüyle karşı karşıyaydı. Mermer pırıltılı badem gözler, sütun tabanına benzeyen bir çene ve gülümsemeyen bir ağız. Kardeşi Ramose'ydi bu. Başka kim olabilirdi ki? Öyleyse onun yanındaki de Hesire olmalıydı ve onun yanındaki enkaz da... Pawero.

Thesh, koluna dokununca sızdırdı. "Ne? Ne diyorsun?"

"Onlarla konuşmak ister misin? Pawero ile konuşmanın pek yararı olmaz. Sağlığı kötü durumda ve artık fazla çalışmıyor. Ramose ve kardeşi Hesire, onu şehrin güneyindeki çiftliğine götürüyorlar. İstersen durdurabilirim."

"Hayır," dedi Kysen ve sustu çünkü çok çabuk ve çok kesin cevap vermişti. "Nasıl olsa ben ayrılmadan önce geri dönerler. Hormin ile yakın bir ilişkileri yoksa beklerim."

"Hayır, sanırım onu tanırlardı, hepsi bu."

"Öyleyse, beni Woser denen adama götür. Önce onunla konuşalım."

Thesh onaylar bir şekilde mırıldandı ve çadırın gölgesinden ayrıldılar. Kysen köyün kapısına varmadan önce dönüp ailesine baktı. Onu tanımamışlardı. Bununla ilgili neler hissettiği konusunda pek emin değildi.

Düşüncelerinin geri kalanı da karmaşıktı, çünkü öteki dünyaya ait bir iblis gibi kâbuslarına giren adam, aslında buruşuk suratlı ve beli bükülmüş bir enkazdan ibaretti.

BÖLÜM

Meren arabasından atladı, sürücüsüne pazarın kıyısındaki bir palmiyenin gölgesinde kalmasını emretti ve Ibex Caddesi'ne doğru ilerlemeye başladı. Bakwerner'in öldürülmesine duyduğu öfke biraz olsun azalmıştı. Kâtibin, bildiği gizli bir şey yüzünden öldürüldüğüne şüphesi yoktu ve bu gizli bilgi yüzünden birilerinin tehdit altında olduğuna da neredeyse emindi; bilhassa Hormin'in ailesine mensup birilerinin. Ama belki de yanılıyor-du; Bakwerner'in Hormin'in ailesine yaptığı ziyaret belki de bir tesadüften ibaretti.

Meren, kireçtaşlarının bulunduğu bölgeyi araştırdıktan sonra ne kadar az bilgi edindiklerini anımsayınca dudaklarını sıktı. Sıkıştırılmış topraktan oluşan avluda Bakwerner'in veya katilinin izine rastlayamamışlardı. Katil, akşamın kalabalığına karışırken hiçbir iz bırakmamıştı.

İki cinayet. El çabukluğuyla öldüren ve hem tanrıların hem de Firavunun intikamını göze alan bir katil. Birisi daha ölmeden önce durdurulması gereken bir katil.

Ibex Caddesi görüş alanına girdi. Kavşağında duran dikilitaş o kadar eskiydi ki hiyerogliflerin keskin köşeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Köşedeki geniş bir tezgâhın gölgesinde hizmetkârlarından biri bekliyordu. Adam onu görünce bir meyhanenin açık kapısına göz attı ve onu karşılamaya geldi.

"Efendim, büyük kardeş şu anda meyhanede. Doğrudan evden çıkıp geldi."

"Seni gördü mü? Neyse, bırak gücenmeyi. Seni görmemiştir" Meren, hırçın tavrından kurtulmak istiyordu ve hizmetkâra gülümseyip başını salladı. "İyi iş yaptın. Eve gidip dinlenebilirsin."

"Ama efendimiz, sizinle kalmalı..."

"Tanrılar adına be adam! Dadiya ihtiyacım yok benim."

"Evet efendimiz, ama..."

"Beni daha fazla meşgul etme," dedi Meren. "Muhafızım beni takip etsin. Ama unutma, arada biraz mesafe olsun. Senin görevin burada bitiyor."

Adamın çatılmış kaşları yumuşadı ve eğilerek geri çekildi.

Meren, daha adam ayrılmadan önce varlığını unutmamıştı bile. İmsety belki de öğle yemeği yiyordu.

Meyhaneden hemen çıkmazsa kendisi içeri girecekti. Basit bir başlık ve deri bir kemer giymişti, soylu veya savaşçı olduğunu belli eden pazibentleri yoktu. İtişip kakışan kalabalık arasında onu fark etmezlerdi.

Bağırان bir maymunun sesiyle irkildi. Bir meyve satıcısının tezgâhının üzerinden atlayan bir maymun, bir kavunu sıkıca tutmuş olan bir oğlanın ardından koşmaya başladı. Meyve satıcısı bağırarak çocuğu işaret etti.

Çocuk güldü ve elindeki sepeti maymuna fırlatarak gözden kayboldu. Birkaç dakika daha geçti. Bu sırada Meren, muhafızının bir fındık satıcısının yanında yerini aldığını gördü. Adama başıyla selam verdi. Neredeyse algılanmayacak bir selam aldı karşılığında. Görevinin en sinir bozucu yönlerinden birisi de, adamları ve hizmetkârları korkuya ve endişeye kapılmadan, tek başına tehlikeye atılmasına izin verilmemesiydi.

Kil ile kapatılmış uzun şarap testileriyle yüklü bir araba tıngırdarak önünden geçti. Araba meyhanenin önünden geçerken, Meren, İmsety'nin hantal vücudunun kapıdan çıktığını gördü. Meren, başını yana çevirdi ve bir tentenin gölgesi altına geriledi.

İmsety, ibex Caddesi'nde yürümeye başladığında Meren tenteden uzaklaşıp satıcıların, tacirlerin arasına karıştı. Meren'in ardından da muhafız takip ediyordu. Sakince ilerleyen İmsety, arkasına veya yanına bakmıyordu. Kerpiç tuğlalı alçak bir duvarın küçük bir avlu oluşturduğu bir evin önünde durdu. Avludaki tentenin altında, mücevherlerle dolu bir masada bir adam oturuyordu. Adamın arkasında yanmakta olan fırının yanındaki ki çırak, tahta maşalar kullanarak, erimiş madenle dolu bir kovayı kaldırdılar ve bir kalıbın içine döktüler.

Meren duvarın yanında durdu ve bir Bedevi ailesinin yünlü giysileriyle ilgileniyormuş gibi yaptı. İmsety duvardaki kapıyı açıp mücevherciye yaklaştı. Adam, tezgâhın arkasından parlak boncuklu bir şey çıkardı. Meren, kırmızı bir kumaşı incelerken, İmsety, elindekileri mücevhercinin önüne döktü; altın, kızıl yeşim ve lapis lazuliden oluşan muhtelif uzunlukta silindirik boncuklardan bir kolye-Hormin'in çalman hazinesi. Tacir kolyeyi aldı ve iki ucundaki taşlara baktıktan sonra İmsety'ye bir şeyler söyledi.

Gözlerini kısan Meren, bir fiyat üzerinde pazarlık ediyor gibi gözüken adamları izledi. En sonunda tacir, bir parça papirüs üzerine birkaç kelime karaladı. Hem o hem İmsety, kâğıda isimlerini yazdılar. Ardından İmsety bu makbuzu peştamalının beline sıkıştırdı ve avludan çıktı. Avı önünden geçip ibex Caddesi'nde geldiği yoldan geri dönerken, Meren arkasını döndü.

Hemen mücevhercinin avlusuna dalan Meren, önündeki masadan kolyeyi almadan önce adamın elini yakaladı.

"Neler oluyor?" diye cıyıkladı adam. "Ne, ne, ne?"

"Şu kolye... o genç adamla ne işler çeviriyordun?"

"Sadece küçük bir tamir, saygıdeğer efendimiz. Uçlardaki taşların parlatılması gerekiyor. Siz kimsiniz? Hiç hoşlan..."

Mücevhercinin ağzı açık kaldı. Meren'in muhafızı görününce, çenesi açık bir vaziyette bakakaldı. Bakışları, savaşçının kemerindeki kamçı ve hançerden, deri ve altın bilekliklere ve boyunluğa kaydı.

"Bir sorun mu var efendimiz?"

Meren, İmsety'nin peşine düşmüştü bile. Başını çevirerek arasına bağırdı. "Lapis ve yeşim gerdanlığı al ve beni arabada bekle." Ayrılırken, muhafızın mücevherciyi sorguladığını duydu.

"İmsety denen genç adam sana daha önce geldi mi?"

"Ha-hayır, saygıdeğer efendimiz. O bir yabancı."

Arkasındaki tüccarı ağız açık bir şekilde bırakan Meren İmsety'nin ardından sokağa daldı. Kalabalığın arasında ilerlerken, sokaktaki diğer insanların arasından İmsety'nin geniş omuzlarını ve başını seçmeye çalışıyordu. Satıcıların, çocukların ve sepet taşıyan kadınların arasından geçiyordu; mücevhercide kaybettiği vakit, İmsety'nin bayağı öne geçmesine sebep olmuştu. İmsety'yi görünce, boyundan uzun toprak testilerin arasına daldı ve saklandı. İmsety bir fırıncının tezgâhından ballı bir çörek almış, bunu yutmakla meşguldü.

Meren bekledi. İmsety ana yolla kesişen dar sokakların birine saptığında arkasından gitti. Dikkatle köşeye yaklaştı; köşenin ardında, bir geçitten farkı olmayan dar bir sokak, zikzaklar çizerek karanlıkta kayboluyordu. Bu tür sokaklardan geçenleri güneşten korumak için çatılar arasında tenteler gerilirdi.

Duvara yakın durarak köşeye doğru ilerledi. Karanlıktan dolayı bir an görüşü bulandı, ama sonra uzayıp giden boş bir sokak gördü. Her iki yandaki evler birbirine çok yakındı, iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar bir yer kalıyordu ancak, o da omuz omuza. Köşeden otuz adım kadar ileride, sokak aniden sağa dönüyordu. İmsety gözden kaybolmuştu bile.

Meren, gölgelerin içine daldı ve hızla diğer köşeye doğru ilerledi. Köşeyi dönünce, ileride sola kıvrılan diğer bir küçük sokakla karşılaştı. Hormin'in oğlunu bu labirentte kaybetmek istemiyorsa hızını artırması gerekiyordu. Bir sonraki köşede kısa bir süre durakladı ve sokağa daldı. Binalar birbirine o kadar yaklaşmış ve tenteler o kadar kalınlaşmıştı ki etrafı görmek çok zordu. Bir sonraki dönemece yaklaşıncaya yavaşladı.

Bir eşğin yanından geçerken, bir şey onu yakaladı. Bir çift terli el boğazına sarıldı ve sıkmaya başladı. Meren, kanın başına hücum ettiğini, dalgalandığını ve neredeyse gözlerinden dışarı fışkırdığını hissetti. Boğazındaki ellere yapıştığında ayağı yerden kesilmişti, boşuna kıvranıp bükülüyordu. Meren kollarını ısırdı ve bir yumruğunu diğerine birleştirdi. Gücü zayıflarken dirseğini arkasındaki adamın göğsüne hızla geçiriverdi. Boğazını sıkın eller hafifçe gevşedi. Bir kez daha sıkmaya başlamadan önce sadece birkaç saniyesi vardı.

Saldırgan onu bırakmaya başlayınca ayakları yere değdi. Hemen yumruklarını sıktı Baş parmaklarını arkaya iterek adamın gözlerine bastırdı. Bir cıyıklama duydu ve sonra birden serbest kaldı.

Hemen arkasına dönen Meren, iri ve çıplak bir göbeğe tekme indirdi. Saldırgan inledi, eğildi ve dizlerinin üzerine çöktü. Tam saldırganı yumruklamak üzereydi ki adam yere kapaklandı. Etrafından dönen Meren, daha başka tehlike olup olmadığını görmek için karanlık pasaja baktı.

Kimsenin gelmediğini görünce yerden doğruldu, eliyle saçlarını temizledi ve peştamalının kıvrımlarını düzeltti. Bir muhafız ve savaşçı olarak geçirdiği yıllar yine yardımına koşmuştu. Aldığı eğitim, Firavunun hizmetindeyken karşılaştığı tehlikelerden ilk kez kurtarmıyordu onu.

Belindeki kemerden sarkan hançerini çekti. Bir duvara dayanarak, yerde inlemekte olan İmsety'yi izlemeye koyuldu. Aptal adam, bir soyluya saldırarak ölümü göze almıştı ve cezalandırılacaktı; ama önce sorgulanması gerekiyordu. O yerdeki adamı seyrederken muhafızı sokağa daldı. Gördüğü manzara karşısında dondu kaldı. Önce Meren'e sonra da kurbanına baktı, kibirli bir şekilde güldü ve ardından sustu. İmsety sırtüstü yuvarlandı, oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Gözlerini açtı. Yaşlarla dolu gözleri Meren'i buldu ve ilk defa üç kelimeden fazla bir şeyler söyleyebildi.

"Efendimiz Meren! Merhametli Amun, ben mahvoldum." İmsety dizlerinin üzerine çökerek yalvarır bir şekilde ellerini Meren'e uzattı. "Sizi hırsız zannetmiştim. Yalvarıyorum efendimiz, lütfen inanın bana."

Meren'in yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Bir süre bekleyip genç adamın saçmalamasına müsaade etti.

İmsety kızarmış gözlerle ona bakıyordu. Geniş omuzları titriyor, Meren sessizce duvara yaslanırken inliyordu.

"Ben öldüm," dedi İmsety.

Sokakta Meren'in önünde diz çöktü. Yalvarırcasına eğri--kafası neredeyse yere değiyordu. Kafasını kaldırıp muhafız elindeki gerdanlığı gördüğünde, Meren derin bir nefes aldığını duydu. Yüz hatları anlamsızlaşmıştı. "Geveze dilin birden sustu," dedi Meren sakince. "Fark etmez. Ölmeden önce özgürce dışarı sarkacak nasıl olsa."

İmsety gözlerini kısa bir süre için kapadı. Meren, hançerini Hormin'in oğluna dokundurunca İmsety ayağa fırladı.

"Gel," dedi Meren. "Görünüşe göre, tanrılar seni yargılamadan önce ben yargılayacağım."

Keyifsiz İmsety'yi önce arabasına, sonra da karargâhına götürmekte zorlanmadı. Muhafızları Hormin'in oğlunu, büronun arkasındaki küçük kışlada yer alan bir nezarethaneye attı. Meren banyo yapıp üzerini değiştirirken, İmsety odada korkuyla bekledi.

Hizmetkârı peştamalının kıvrımlarını düzeltirken Meren, Kysen'in mezarlıklar köyünde neler yaptığını düşünüyordu. Oğlunun o köye dönmesini pek çok kez teşvik etmişti ama çocuğun yüzündeki acı her seferinde yumuşamasına neden olmuştu. Bu cinayet, Kysen'in yaşlı Pawero ile yüzleşmesi ve eski, korkunç anılan geride bırakması için bir fırsat yaratmıştı.

Meren, hizmetkârının bileğini çektiğini hissetti. Bileğini uzattı ve çocuk, çivili bir bilekliği yerine taktı; üzerindeki savaşçı kıyafeti, hantal İmsety'nin gözünü daha da korkutacaktı. Yıldızlı deriden yapılma göğüsliğin son düğümü de bağlandıktan sonra kemerine bir hançer taktı ve eline altın saplı bir muhafız kılıcı aldı.

Önce kısa bir kılıç almayı düşünmüştü ama bu fikirden vazgeçti. Yaverleri yanındayken ona ihtiyacı olmazdı ve kılıç biraz abartılı olurdu. Kurnazlığını kullanmayı tercih etti ama bu da İmsety'ye biraz fazla gelecekti. Meren, başlığını yerinde tutan altın şeride dokundu ve hizmetkârını gönderdi. Sıra, zalim aristokrati oynamaya ve İmsety'nin yüreğine korku salmaya gelmişti.

Kışla, ortasında bir koridor bulunan, uzun ve alçak bir binaydı. Meren yanında iki yaveriyle koridora girdiğinde içeride ek çok muhafız gördü. İçerideki kapıyı da iki muhafız bekliyor bir diğeri ise bir sütunun yanına oturmuş kılıcını tamir ediyordu. Meren nöbetçileri başıyla selamladı. Kapıyı açılar ve birisi karanlık odaya daldı. İmsety, bir muhafızın arkadan itmesiyle tökezleyerek koridora çıktı. Muhafızlar tarafından itilerek hantal bir şekilde Meren'in önüne getirildi ve omuzlarından bastıran iki elin etkisiyle dizlerinin üzerine çöktü. Meren eline sardığı kılıcı kasıtlı olarak bacağına vuruyordu. İmsety kılıca bir göz attı. Meren genç adamın yüzündeki ifadeyi yakaladı: durgun bir teslimiyet. Sessizliğini bozmadı, bu ifade, planlarını aniden değiştirmişti. İmsety ile her zaman işbirliği yapabilen kimdi? Zalim Hormin değil, zeki Djaper'di. Meren, kılıcı uzatırken, ayaklarının dibindeki adama baktı. Bir yaver gelip kılıcı aldı ve bir diğeri bir sandalye getirdi.

Meren oturdu ama bakışlarını İmsety'den hiç ayırmıyordu. Çiftlik, genç adam için bir takıntı olmuştu. Evine gitmek istiyordu. Meren buna inanıyordu. İmsety, çiftliği elde etmek ve evine geri dönmek için neleri göze almış olabilirdi? Kendi babasını soyacak cesareti bulabilmiş miydi? Meren, hançerini çekip avucunun içine koydu ve demir bıçağı seyrediyormuş gibi yaptı. Tyre yakınlarındaki bir çarpışmada bir Hititliden almıştı hançeri. Sapının üzerinde turkuvaz bir kakma ve topuzun üstünde de bir kaya kristali vardı. Bunları düşünürken, kristalin üzerinden yansıyan donuk renkleri izledi ve bıçağın kenarını avucuna vurmaya başladı. "Sen bir aptalsın İmsety. Hem de inatçı bir aptal."

İmsety titredi, ama sessiz kalma yeteneğini yeniden kazanmış gibi gözüküyordu.

"Evet, inatçı. Ama kılıcımın tadına, senin yerine Djaper baksa bu inatçılığına daha ne kadar devam ederdin acaba?"

Çenesi açılmayan İmsety'nin gözleri büyüdü ve kendisine gülümseyen Meren'e baktı.

Meren sandalyesinin yanındaki yaverine baktı. "Abu, Hormin'in oğlu Djaper'i getirin bana hemen."

"Hayır!" İmsety, elini Meren'e uzattı ama muhafızlardan biri elini kenara itti. Diğer bir muhafız başının kenarına vurdu ve tekrar topukları üzerine geriledi. "Lütfen efendimiz, size yalvarıyorum. Djaper'e zarar vermeyin."

Şaşkınlığını gizleyen Meren, İmsety'nin zihnindeki bir kan-şıklıkla mücadele edişini izledi. Bu mücadele, genç adamın kaba yüz hatlarını çarpıyordu. Kalın dudakları eğiliyor ve kaşlarının arasında derin kırışıklıklar oluşuyordu. Meren onu tekrar zorlamaya karar verdi. Abu'ya başıyla işaret etti ve muhafız ayrılmak üzere hareketlendi.

"Size her şeyi anlatacağım!" dedi İmsety.

Meren şaşırılmış gibi baktı kurbanına. "Anlat."

"Babamla kavga ederdik." İmsety durdu ve dudaklarını yaladı. "Çiftliği bana asla vermeyecekti. Kazandığı paranın on katını kazansa bile vermezdi. Biz de gerdanlığı aldık."

"Ne zaman?"

"O gece... öldürüldüğü gece."

"Hazır dilin çözülmüşken konuşsan iyi olur, yoksa Djaper'i getirmeleri için adamlarımı göndermek isteyebilirim."

"O gece, öfkemizi bastırmak için bir dostumuzun evine gitmiştik. Eve döndük ve yataklarımıza gittik, ama sonra... Djaper bir plan yaptı. Bir hırsızlık olduğu yalanını uyduracaktık."

"Hormin'in odasını sen yağmaladın," dedi Meren.

İmsety başıyla onayladı.

"Ve ganimetin bir bölümünü sen satacaktın."

"Kendi çiftliğimi satın alacaktım." İmsety bu sözleri söylerken omuzlarını silkti. "Ama kolye kırılmıştı ve tamir edilmesi gerekiyordu."

Meren'in işaretiyle Abu kolyeyi çıkardı ve boncukları Meren'in ellerine verdi. Bu tür gerdanlıkların çoğunda, iki ucunu birleştiren hayvan kafası şeklinde parçalar olurdu ama bu kolyenin iki ucunda ince ve pürüzsüz bir altın iğne vardı. Bu iğnenin ucunda süsleme taşının olması gerekiyordu. Kolyeyi takan kişinin sırtından sarkarak ağır gerdanlığın düzgün durmasını sağlayan ağırlık da yoktu ortalıkta.

Meren kolyeyi Abu'ya geri verdi ve hışımla İmsety'ye döndü "Bundan çok sonra, Hormin'in, cariyesine gitmek için evden ayrıldığını gördün. Hırsızlığı o zaman yaptın."

"Nasıl yani?"

"Djaper, kendi iyiliğini düşünecek kadar akıllı ve sen de onun zekâsı sayesinde kendini ödüllendirmeyi düşünmeyecek kadar aptal değilsin. Belki de hırsızlığın çok büyük bir dert olduğuna karar verdin ve onun yerine Hormin'i öldürdün."

"Hayır!"

Abu ilk kez konuştu. "Bırakın da onu bir sığır gibi dağlayayım efendimiz. Onun itiraf etmesini sağlarım."

"Merhametli Amun," diye inledi İmsety.

"Kırbaç daha çabuk işe yarar," dedi bir muhafız. "Ateş yakıp demiri kızdırmaya gerek kalmaz."

Meren elini kaldırarak susmalarını işaret etti. "Hangisini tercih edersin İmsety, kırbaç mı yoksa dağlama demiri mi?"

İmsety'nin suratı, kireç boyalı duvarların rengini almıştı. Dudaklarını yaladı. Ağzı hareket ediyordu ama kelimeler çıkmıyordu.

"Doğruyu söyledim. Djaper, bu kolyenin bütün dertlerimize derman olacağını söylemişti. Çok değerli.

Doğruluğun tanrıçası Maat'ın kudreti adına, ben yalan söylemedim."

Meren ayağa kalktı. Kollarını göğsünde birleştirdi, yaldızlı sandaletlerine baktı ve bakışlarını İmsety'ye çevirdi.

"Gidebilirsin."

İmsety hayretle ona bakakaldı.

"Gitsene aptal."

Bir muhafız, İmsety'yi ayağa kaldırdı ve kapıya doğru itekledi.

"İmsety."

Ona seslenildiğini duyunca döndü.

"Sakın kaçmayı düşünme. Seni bulduğumda bu sefer karşında hem kırbaç hem de dağlama demirini bulursun."

İmsety, başını önüne eğdi ve Meren'in muhafızlarının kahkahaları eşliğinde apar topar koridordan çıktı.

Meren gülerken Abu'ya döndü. "Hikâyesinin kanıtı var mı?"

"Evet efendimiz. Akşam yemeğinden sonra, IIL Amunhotep Tapmağı'nın müfettiş yardımcılarının birinin yanında birkaç saat geçirdiler ve sonra bir birahaneye giderek bir kadını paylaştılar. Kadın hem Djaper'i hem de İmsety'yi tarif etti. İçeri önce İmsety girdi ve sonra birahaneyi terk etti. Bundan sonra içlerinden biri veya her ikisi birden, Hormin'i öldürmüş olabilir."

"Ama onu önce soymuşlar."

"Evet efendimiz."

"Onu öldürmeyi planladılarsa neden soysunlar ki?" diye sordu Meren kendi kendine.

Adamların hiçbirisi cevap vermedi. Derin düşüncelerden sıyrılan Meren, açık kapıdan gelen güneş ışığının altın rengini fark etti. Gün batıyordu ve ne Hormin'in ne de Bakwerner'in cinayetini aydınlayabilmişti. Hormin'in ailesini tekrar ziyaret etmeyi düşündü ama Djaper'i uyarması için İmsety'ye yeterince vakit bırakmak istiyordu. Ertesi sabah hiç haber vermeden tepelerine çökecekti.

Kâhya içeriye iki ziyaretçi aldığı anda, gölgeler eşikten içeri süzüldü. Meren, Yaşam Evi'nin vasiyet gardiyanı olan Seb'i tanıdı. Seb, daha Meren doğmadan önce bu göreve getirilmişti. Seb'in kuru ve sararmış tırnaklı eli, heyecan ve meraktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir çocuğun omzundan destek alıyordu. Meren, Seb'in selamını aldı ve eliyle işaret etti. Seb, bir muhafızın getirdiği tabureye oturunca Meren de bir sütuna dayandı.

"Kâtip Hormin'in vasiyetini kendiniz getirdiniz, saygıdeğer Gardiyan."

"İyi bir cinayet olduğunda hep öyle yapmaz mıyım zaten?" diye sordu Seb gülerken. Kahkahası öksürüğe dönüştü. "Daha önce gelirdim efendimiz ama şuradaki ahmak kaz kafalı, orijinal vasiyeti yanlış dosyalamış ve onu bulabilmek için çok zaman harcadık."

Muhafızların silahlarını ve tertibatını incelemekte olan çocuğun bakışları Meren'e döndü ve yüzü kızardı.

Kendisi de zamanında büyükleri tarafından utandırılmış olan Meren yorum yapmadı. Elini çocuğa uzattı.

Çocuk önce hayretle bakakaldı ve sonra omzunda asılı olan deri çantaya daldı ve bir papirüs rulosu çıkardı.

Meren, Yaşam Evi'nin çamur mührünü kırdı, papirüs rulosunu açtı ve vasiyeti okudu. Oda, Seb'in güçlükle aldığı nefesin sesiyle dolmuştu. Meren, malların listesini atlayarak altı tanığın isimlerine göz attı. Tanıkların çoğu Yaşam Evi'ndendi ve aralarında Seb ve Yaşlı Ahmose'un ismi de bulunuyordu. Hormin'in ailesinden kimse imzalamamış gibi gözüküyordu; Beltis bile. Hormin'in, niyetlerini bir silah gibi kendisine saklamış olmasına şaşmamalıydı.

Meren vasiyetnameyi kapattı ve uzattı. Abu onu elinden aldı.

Seb tekrar kıkırdadı. "Bir kıyamet için iyi bir tasarım, değil mi?"

"Neler biliyorsun, seni yaşlı dedikoducu?" diye sordu Meren.

"Hiçbir şey efendimiz. Cinayetle ilgili hiçbir şey. Sadece şunu biliyorum ki Hormin denen bu adam benim dikkatimi çekmişti. Sizin de gördüğünüz gibi, bu vasiyet sadece birkaç aylık. Buna rağmen vasiyetname tanıklık için hazır olduğunda bütün asistanlarımı kızdırmış olmasaydı ne onu hatırlardım ne de vasiyeti. O

adam öfke yiyor ve içiyordu. Tükettiği besinlerden ziyade, yarattığı düşmanlıkla besleniyordu, şiddet içinde ölerек tanrıların huzuruna çıkacağını biliyordum."

Meren iç çekti, bu haberlere hiç şaşır-mamıştı. "Bana söyleyecek somut bir şeylerin var mı, yoksa bu cinayetle ilgili bilgileri benim ağızmdan almaya mı geldin?"

"Yaşlı bir adamın hayattan zevk aldığı çok az şey vardır efendimiz."

Seb sızlanıyordu ve bu da dedikodu için geldiğini gösteriyordu. Ne yazık ki Meren gelecekte de onun işbirliğine ihtiyaç duyacaktı. Onu tatmin olmamış bir şekilde geri göndermek istemeyen Meren, Seb'in merakım gidermek için önemli detayları vermeksizin anlattı hikâyeyi.

Yaşlı adam gidince Meren, Abu ile birlikte bürosuna çekildi ve kâtiplerinin aldığı notları inceledi. Abu, Hormin'in komşuları ve ev halkının sorgulanması ile ilgili raporları okudu Meren'e.

"Selket'in ve cariyenin hizmetçileri, hanımlarının evde uyuduğuna dair yemin ediyorlar," dedi yaver. "Çok zorladık ama inatçı tavırlarını sürdürdüler."

Meren, kemerli burnunu sıvazladı ve elindeki kâğıtları bir kenara bıraktı. "Lanet olsun, iki cinayetin de tanığı yok; peki Hormin'in Anubis'in Evi'ne gittiğini gören de mi olmamış?"

"Ama Bakwerner, cinayetten birkaç gün önce Hormin'in evinin civarında gizlenirken görülmüş. Yan evdeki bir hizmetçi kız aşığıyla eğlenirken, onu iki farklı gecede görmüş."

Başını sallayan Meren ayağa kalktı ve gerindi. "Öyleyse Bakwerner Hormin'i öldürmeyi planlamış ve sonunda da öldürmüş olabilir ama o zaman Bakwerner'i kim öldürdü? Ve neden?"

"Belki de küçük oğlu Djaper öldürmüştür," diye cevapladı Abu. "Zaten Bakwerner de, 'bir şeyler bildiğini' haykırarak evlerine hücum etmiş ve Djaper'in kanını istemişti."

"Ya da katil Djaper'dir ve Bakwerner de onun ikinci kurbanı. Lanet olsun Abu, bu kadar çok olası katilin ortasında kalmaktan nefret ediyorum."

"Evet efendimiz. Bir insandan bu denli fazla nefret edildiğini ya da cinayet işlemek için sebepleri olan insanların bu kadar kalabalık bir şekilde bir araya geldiğini çok ender gördüm."

Meren neşesiz bir şekilde gülümsedi yaverine. Tam yemek yemeyi önerecekti ki, bir muhafız kapıyı vurarak içeri girdi.

"Ne var?" diye sordu bağırarak. Adamları, düşünüp taşındığı bu toplantıların ortasında onu rahatsız etmeyecek kadar iyi tanır-lardı. Haber vardı ve büyük ihtimalle kötü haberdı.

"Cariyeyle ilgili efendimiz. Cariye Beltis. Eşyalarını ve oğlunu alıp evi terk etti. Aileyle bir kez daha kavga ettikten sonra mezar-cıların köyüne gitti. Evdeki çığlıkları ve bağır-tılan duymalıydınız."

"Duydum. Bu çığlık ve bağır-tıların arasında ilgi çeken bir şey var mıydı?"

"Hayır efendimiz. Sadece aynı suçlamalar ve tehditler. Bu sefer birkaç tane vazo ve çömlek fırlattı. Ama kapıdan çıkarken, yaşlı kadın, cariyenin kışına bir tekme attı." Muhafız sırtı ve Meren'in de gülümsemesine sebep oldu. "Bunu, gerçekten görmek isterdim." "Evet efendimiz. Çok güzel bir manzaraydı." Abu ve muhafızı gönderdikten sonra Meren eve gidip yiyecek bir şeyler aradı ama aslında iştahı azalmıştı. Sebebini biliyordu. Beltis mezar-cıların köyüne gitmişti. Beltis tehlikeli bir kadındı ve katil olması da muhtemeldi. Tehlikeden kaçarak, bir örümcek gibi kendine güvenli bir yuva kurmaya, ağını örmeye gitmişti, ve Meren'in oğluna çok yakındı.

BÖLÜM

9

Kysen, Thesh'in evinin çatısında durmuş, ufkun koyu turkuvaz bir renge bürünerek yumuşak ve kaymaksı bir turuncuya dönüşmesini izliyordu. Sıcak gecelerde ev halkı tarafından kullanılan yatakların arkasında duruyordu. Hasır paravanın arkasındaki yatak kendisine ayrılmıştı. Açık kapıların ve aşağıdaki sokağın derinliklerinden, akşam yemeği hazırlayan kadınların sesleri ve kahkahaları geliyordu kulağına. Cilalı bir kaptaki birasından uzun bir yudum aldı. Mezar-cıların köyündeki ilk günü bitmek üzereydi ve hâlâ teknik ressam Woser ile konuşması gerekiyordu. Thesh ile birlikte Woser'in evine gidişlerini anımsadığında midesindeki bira ekşidi.

Kâtip, Woser'in hastalığıyla ilgili olarak uyarmıştı onu. Yaklaşık bir haftadır süren bu hastalık, önceki iki gün içinde iyice kötüleşmişti. Thesh, Woser'in midesinde yemekleri tutamayışının sebebini, adamın teknik ressam olmaktan hoşlanmayışına bağlamıştı. Woser bir heykeltıraş olmak istiyordu ve bu da bütün köye eğlence olmuştu. Woser bir kör gibi heykel yapıyordu çünkü.

Ama Kysen, Woser'i görmekte diretmişti. Thesh ile birlikte hizmetkâr ve zanaatkar eşlerinin meraklı bakışları altında ana caddeden ilerlerken, yolun sonuna yakın bir evden gelen kusma seslerini duyabiliyorlardı.

Woser'in evinin eşiğine geldiklerinde, Kysen'in bakışları kâtime kaydı. Köydeki evlerin çoğu gibi, bu ev de birbiri ardına dizilmiş dikdörtgen şeklindeki dört odadan oluşuyordu.

Thesh başını kapıdan içeri uzattı. Kysen, onun ardında, du varın kenarına dizilmiş yastıkların bulunduğu bir oturma odası görebiliyordu. Tavana yakın yüksek ve dar pencerelerden içen. ye çok az ışık sızıyordu, ama köşede, etrafında heykeltıraş aletlerinin bulunduğu bir kireçtaşı bloğunu seçebiliyordu. Kapının kenarında, üzerinde mürekkep hokkaları, kalemler ve bir mezar gövdesinin taslaklarının yer aldığı bir masa duruyordu. Thesh'in nefesini tuttuğunu duydu. Kâtip, yüzünü buruşturarak kapıdan geri çekildi. Kysen önce kâtibe anlamsız bir şekilde baktı ama sonra elini burnuna kapatarak Thesh ile birlikte kapıdan birkaç adım uzaklaştı. "Hathor'un bereketli göğüsleri adına," diye mırıldandı Thesh, ağzını ve burnunu kapatan ellerinin arasından. Kysen ellerini indirdi, temkinli bir nefes aldı ve evden birkaç adım daha geriledi. "Woser'in hastalığı sadece midesinde değil anlaşılan."

"Unutmuşum," dedi Thesh. "Karısı, dün odasındaki tabureden fazla uzağa gidemediğini söylemişti. Uğursuz günü olup olmadığına bakmam için takvimi kontrol etmemi istemişti ama kötüye yoracak bir işaret bulamadım. Kocasının bir iblisin etkisi altında olduğunu söylüyor."

Kysen başını bir yana eğdi ve Woser'in evinden gelen öğürme ve inleme seslerini dinledi. Boğazını temizledi ve Thesh'e şöyle dedi: "Belki bu akşama kadar beklersek iyileşir."

"Evet, evet," diye başını salladı Thesh. "Bu sabah şehirden gelecek olan bir doktor onu muayene edecek. Bu akşam onu görebiliriz."

Woser'in evinin civarından hemen ayrıldılar. Bunun ardından Thesh, Hormin ile ilişkisi olan bütün zanaatkarların Firavunlar Vadisi'ndeki Büyük Ev'de nöbette olduklarını ve son hanedanın eski mezarlarından birinin duvarlarını ve içini restore ettiklerini söyledi. Kysen böylelikle kendini Firavunların istirahat makamlarında buldu. Buralarda ölü Firavunlar, karmaşa ile düzenin güçleri arasında arabuluculuk yaparlardı. Thesh, Thebes'in batı sınırlarını çizen uçurumların üzerindeki işçilerin güzergâhını izleyerek, Kysen'i Büyük Ev'e getirdi. Bu patika, kıvrılarak sonundaki üç taş basamağın ardından Firavunların vadisine ulaşıyordu; basamakların bir yanında bir duvar, diğer yanında ise bir muhafız kulübesi bulunuyordu. Basamakları geçerek, hem kraliyet mezarlık polisi olan medjay'in hem de bizzat tanrıların korumakta olduğu ölümler diyarına adım attı. Vadide Kraliyete ait yüzlerce mezar vardı ama vadinin merkezinde işçiler için gıda maddeleri, boya pigmentleri, bakır kesikleri ve mezarların içlerinin aydınlatılmasında kullanılan yağ ve fitil gibi malzemelerin durduğu kulübeler ve depolar da bulunuyordu.

Kysen, vadi tabanına indikten sonra, yukarıdaki bayırlardan gelmiş ve çakmaktaşıyla, döküntülerle dolu olan, V şeklinde kazınmış bir dizi kanalla karşılaştı. Bu kanalların kenarlarına mezarların giriş şaftları kazınmıştı. Bunların hiçbirisi, yaşayan tanrı Tutankhamon için değildi; Firavun henüz gençti ve ebediyet malikânesini planlamak için çok zaman vardı.

Kysen günün geri kalan kısmını, mezarının yapımı için Hormin ile birlikte çalışan dört adamla konuşarak geçirdi ama cinayet gecesinde Büyük Ev'de bulunduklarını öğrendi. Bu zanaatkarlar vadiyi usulü çalışıyor ve medjay tarafından korunan vadinin merkezindeki kulübelere yemek yiyor, uyuyorlardı. Hormin'i tanıyanların arasında, sadece Thesh, Useramun ve Woser iki gece önce köyde kalmışlardı.

Yaslandığı duvardan doğrulan Kysen, arkasını döndüğünde Thesh'in kendisine bakmakta olduğunu gördü. O çabucak geçen bir anlık sürede endişe duydu ve bu endişe, kâtibin gözlerinin kenarlarındaki silik kahkaha çizgilerinin belirginleşmesine sebep oldu. Sonra bu çizgiler yine belirsizleşti ve Thesh ona gülümsedi.

"Yolculuğun yorgunluğunu atabildin mi? Büyük Ev'e yapılan yolculuk, çölde seyahate alışık olmayanlar için oldukça çetindir."

Kysen, bira bardağını duvarın üzerine koydu ve Thesh'in gülümsemesine karşılık verdi. "İyice dinlendim, teşekkür ederim. Artık usta ressam Useramun'u görebilirim."

"Gitmeden önce Beltis'in geri döndüğünü söylemem gerek "

Şaşkınlığını gizleyen Kysen, omzunun üzerinden aşağıdaki sokağa baktı. Su testisi taşıyan hizmetçi kadınları ve akşam için evlerine dönen adamları görebiliyordu. Ama aralarında Beltis yoktu.

"Sen yıkanırken geldi," dedi Thesh. "Eğer içeride olmasaydın onun teşrif edişini görebilirdin. Beltis bayram günü onaya çıkan bir prenses gibi girer köye."

"Onunla da konuşacağım." Kysen, Thesh'in yanından geçerek evin çatısından sokağa inen merdivenin basamaklarına yöneldi.

Thesh de onu izledi. "Sen ona gitmeden önce o seni bulursa şaşırma."

"Neden?" Kysen, basamakların başında durdu.

Başını bir yana eğen Thesh, Kysen'in daha önce de tanık olduğu şekilde dudaklarını büzüştürdü.

"Beltis, muhtemel bir hayranını kendi varlığından asla mahrum etmez."

Tam bir kâtibe yaraşan bir cevaptı bu: hassas, dolambaçlı ve çirkin. Kysen, Thesh'e sırtı.

"Sayende tetikte olacağım."

Thesh sadece kaşını kaldırmakla yetindi. Kysen'in alacağı tek cevap buydu. Döndü, basamaklardan indi ve sokağın kararmaya yüz tutan gölgeleri arasına daldı. Önünde açık kapılardan oluşan uzun bir hat uzanıyordu.

Yağ kandillerinden gelen titrek ışık, karanlığa karşı insanın içini biraz olsun rahatlatıyordu. Thesh, Kysen'in yanına geldi ve kendisinininkinin karşısındaki bir evi işaret etti.

Birkaç adımdan sonra, evden süzülen parlak ışığın altında buldular kendilerini. Kysen, muhteşem ressamlığı haricinde Useramun hakkında çok az şey bildiğini hatırladı. Yaşlı adam şu ana kadar kamış bir fırçanın ucunu itekleyip durmuştu anlaşılan. Yaklaştıklarında, evden gelen ışık daha da arttı. Kysen gözlerini kırıştırdı ve böyle bir parlaklığı sağlamak için Useramun'un düzinelerce lamba yakmış olması gerektiğim düşündü. Thesh selamlamak üzere ağzını açmıştı ki, Kysen elini koluna koyarak susturdu onu. Birisi huysuzca konuşuyordu içeride.

"Onu bilerek gönderdin." Bu genç bir sesti ve gençliğin verdiği çatlaklıkla yankılanıyordu.

Canlı ve alçak bir ses cevap verdi. "Bana sırtını dönme huysuz sapa. Ptah tapınağının usta ressamı ona bir iş teklif etti. Böyle yüksek bir mevkide çalışma fırsatını ondan esirgemeli miydin yani?"

"Benim dostum olduğu için gönderdin onu!"

İkinci ses, yumuşak bir şekilde azarlıyordu. "Hathor'un bereketli göğüsleri adına Geb, büyüyünce, dırdır eden bir kaltak oldun."

Kysen bekledi ama cevap veren olmadı. Thesh'e bir bakış fırlattı ve kâtibin suratının kızardığını görmek hoşuna gitti. Elini çekti ve Thesh selamını verdi. İçeri davet edilmişlerdi.

Oturma odasına giren Kysen, göz kamaştıran parlaklık karşısında gözlerini kıstı. Beyaz boyalı duvarlar ışığı yansıtıyor, her bir duvarın üzerindeki vahşi tabiat ve kır görüntüleri, odayı bir hayal alemine dönüştürüyordu. Kysen gök mavisi suların içinde balıkların oynadığı küçük havuza baktı. Solunda ise, bir avcının fırlattığı mızrakla bataklıktan havalanan su kuşları vardı. Her bir tüy, her bir çizgi, çarpıcı bir ustalikle boyanmıştı. Kysen, birdenbire, eşsiz bir yeteneğin huzurunda olduğunu anladı. Artık Useramun'u daha iyi hatırlıyordu; en usta ressamlar bile ona büyük saygı duymuştu.

Genç bir çocuk önlerinde eğildi ve odaya gün ışığı kadar parlak bir ışık saçan iki büyük lambanın arasında, yastıkların üzerinde oturan adama yol açmak için kenara çekildi. Adam yanlarına geldi, Kysen'in önünde durdu ve kıkırdadı. Kysen'in tüyleri diken diken olmuştu. Buna benzer bir kahkahayı daha önce de duymuştu; şehvet dolu bir beklentiyle çınlayan bir kahkaha. Sarayda duymuştu bu kahkahayı, babasının kendisin' uyardığı soylular arasında, şaşırان ve ihtiyatı elden bırakmayan Kysen, sadece kraliyet sarayında ya da bazı prenslerin malikânelerinde hissettiği gerginliği hissetti tüm vücudunda. Adam tekrar kıkırdadı ve Thesh ağzını açmadan önce, Kysen'in önündeki adam biraz daha yaklaştı.

"Firavunun Gözü ve Kulağı'nın hizmetkârı, yaşam, bolluk ve sağlık sizinle olsun." Useramun'un bakışları yapışkan bir şekilde Kysen'in üzerinde dolaşıyordu. "Bilhassa sağlık."

"Useramun!" dedi Thesh komşusuna, sinirli bir şekilde.

Kysen, Meren'in Kraliyet sarayındaki davranışlarla ilgili olarak öğrettiklerine hiç bu andaki kadar minnettar olmamıştı. Hançerini çekmek için duyduğu büyük isteğe ustalikle karşı koydu. Zaten hançer üzerinde değildi. Bunun yerine, ressamı ciddiyetle süzdü. Useramun, vücudunun sıcaklığını hissedeceği kadar yaklaşmış olmasına rağmen o yerinden kıpırdamadı. Tam kontrolünü kaybetmek üzereyken Useramun etrafında bir tur attı ve tekrar önünde durdu.

Yine gereğinden fazla yakındı. Kysen en sonunda tepki göstermeye karar verdi. Kaşlarını kaldırdı ve bu inanılmaz tecavüze şaşırmış bir şekilde gözlerini irice açtı. Yine o yumuşak kahkahalardan birini duydu ve Useramun yumruk mesafesinden uzaklaştı.

Kysen'in sesi bu kahkahayı yarıdı. "Bana adıyla hitap etme iznini veriyorum sana. Adım Seth."

"Seth," diye mırıldandı Useramun, "karmaşa ve çalkantının tanrısı. Bu isim sana rahatsızlık verdi mi? Adını aldığın tanrı gibi karışık zihinli ve ahlâksız bir ruha mı sahiptin?"

"Keçi pisliği!" diye bağırarak ressamın yanında belirdi Thesh. "Senin canın değnek istiyor galiba. O bir Kraliyet hizmetkârı; riyakâr bir çırak değil."

Useramun kâtibin yüzüne bakmayarak Kysen'i, kurban edilecek bir boğaymışçasına süzmeyi sürdürdü. Kysen de, kendisiyle aynı boydaki adama bakıyordu. Ressam, tanrılar tarafından ağzına kadar şehvetle doldurulmuş olan adamlardan biriydi. Çıkık elmacık kemikleri, erimiş cam gibi yanan gözlerine çekiyordu bakışları. Alt dudağı üst dudağından daha dolgundu ve yüzüne her zaman hazır ve tamamıyla istekli olduğu ifadesini veriyordu.

Kysen, yumruklarını sıkmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Kendisinin de resimleri kadar güzel olduğundan emin olan bu aptal, bilerek alay etmişti onunla. En azından dayak yemeyi göze almıştı. Belki de baştan çıkarmaya alışık olduğu kadar, riske ve tehlikeye de alışık.

Thesh ise gevezelik ediyordu. "Her zaman bu kadar küstah değildir." Kâtip, hâlâ Kysen'i süzmekte olan ressama bakıyordu dik dik. "Beltis'in gelişi onunda sinirlerini bozmuş."

Yeterince dinlemişti. Uyarmaksızın ressamın üzerine gitti. "Geçen hafta neler yaptın? Son beş günü anlatarak başla."

Useramun'un gülümsemesi yok oldu ve Kysen'in canım sıkacak bir tenkit ifadesi belirdi suratında. Ressam, arkasında dizili olan yastıkları işaret etti ve چراğının bira getirmesini istedi. Kysen sözünü kesti.

"Cevabını bekliyorum." Ressamın karşısındaki kırmızı bir minderin üzerine çöktü; Thesh de yanına oturmuştu.

"Beş gün," diye tekrarladi Useramun. "Beş gün. Hmm. Beş gün önce Büyük Ev'deydim ve sonra da asillerin..." Ressam aniden durdu ve Thesh'e baktı. "Firavunun veziri Büyük Baba Ay'ın mezarında ve şu anda bile restore edilen eski Firavunun mezarının duvarlarında yapılacak çok iş var. Bir de Prenses İsis'in mezarı var üstelik. Bu mezarlarda çalışan grubun ustabaşı, onlarla olduğum yönünde tanıklık edecektir."

Zanaatkarların, düzenli işlerinin yanı sıra, zengin patronlar için de çalıştıkları anımsadı. Ancak köyde daha fazla kaldıkça, Thesh'in ve onun arkadaşı olan diğer zanaatkarların, Firavundan ziyade daha çok kendileri için çalıştıklarını anlıyordu. Bu önemli hususu nasıl gözden kaçırmıştı?

Firavun, ebedi istirahatgâhına çok önem vermeyecek kadar güçlü bir gençti. Kraliyet kanından gelen birkaç kişiye, Kraliçeler Vadisi'nde mezar yaptırma izni vermişti. Bu vadiye prensler ve asil kadınlar gömülürdü.

Zanaatkarların çok fazla boş zamanı vardı ve Thesh, asillerden aldığı kazançlı işlerle dolduruyordu bu zamanı. Vezir bunu duysa hiç şüphe yok ki çok kızardı. Ve Hormin büyük olasılıkla bunu biliyordu. Yoksa Hormin, Thesh'i tehdit mi etmişti?

Yaptıkları bu özel işler, zanaatkarların lüks içinde yaşamasını sağlıyordu; Useramun'un evi yumuşak ve pahalı minderlerle doluydu, birası harikaydı ve Mısır mavisini seramik testilerde ikram ediliyordu. Kysen, ressamın ellerine bir göz attı. Durumunu gösteren mücevherleri yoktu ama turkuvazla süslü bronz bir pazibent takıyordu. Pazibentten, Useramun'un artık endişeli olan suratına kaydı bakışları.

"Peki ya iki gün önce?"

"O sırada vardiyam sona ermişti ve eve geri dönmüştüm." Useramun, odaya yayılmış olan taslak çizim yığınlarını işaret etti. "Sizin de gördüğünüz gibi, bir mezar duvarına resim boyanmadan önce yapılacak çok iş var. Daha fazla iş çıkarabilirdim ama koyun kafalı Woser hasta. Derdi midesi, anlarsınız. O sefil Hormin'le kavga etmek de yaramadı ona."

"Yani iki gün önce burada çalışıyordun."

Useramun gülümsedi ve nezaketle şunları söyledi: "Evet, Firavunun Gözü'nün hizmetkârı. Thesh, Hormin buraya en son geldiğinde benim burada olduğumu size söylemiştir herhalde. Ölüler Kitabı'ndan bir sahnenin taslağını çizerken, diğer insanlar gibi ben de körpe cariyesi Beltis'le kavga edişini duydum. Geb de buradaydı ve o günden bu yana gelmeyen diğer bir çırak. Hormin, kavga bitince, mezarının kazılması bittikten sonra yapılmasını istediği işi görüşmek üzere bana geldi."

"Bunun tamamını duymak istiyorum Useramun." Kysen, adamın davetkâr bakışlarını karşılarken rahatsızlığı artıyordu. "Hemen."

Useramun, hayal kırıklığına uğramışçasına iç çekerek bir mindere yaslandı. "Resimlerimin fiyatlarından yakınmak için gelmişti-" Omzunun üzerinden, bir asmanın altında kendisini resmettiği canlı bir resmi gösterdi. "O adamda bir kecinin ruhu vardı ve fiyatlardan şikayet etmeye cesaret ederdi. Onun için fırçayı elime almaya tenezzül ettiğime dua etsin! Eski Firavun, beni diğer bütün ressamın üzerinde tutardı. Yaşayan tanrı Tutankhamon da öyle. Hayatı, sağlığı ve gücü bol olsun."

"Senin cevabın ne oldu?" diye sordu Kysen.

Ressamın dudağında bir titreme oldu ama bunun sebebi gülümseme değildi. "Başka birisini tutabileceğini ve öteki dünyada lanetlenmesini söyledim ona."

Adamın her şeyi anlatmadığını anlayabiliyordu Kysen. Ressam, hikâyesinin başında oldukça rahattı ama şimdi vücudu katılaşmış, dudakları bir çizgi oluşturunca sıkı kapanmıştı. Useramun'u daha fazla konuşması için zorlayabilirdi. Ama doğruyu söyler miydi? Ressam, o yumuşak ve uygunsuz kahkahalarından birisiyle Kysen'in düşüncelerini dağıttı.

"İki gece önce nerede olduğumu bilmek istiyorsun," dedi Useramun sakinçe. "Thesh ve zavallı Woser gibi ben de buradaydım. Hepimiz buradaydık, Firavunun Gözü'nün güzel hizmetkârı. Geb bile buradaydı."

Useramun, konuşmasının başından beri ilk kez چراğına baktı. Çocuk, efendisine ve konuklarına katılmaya hazır bir şekilde gölgeli bir köşeye yerleşmişti. Geb'in suratı o kadar kızardı ki Kysen gölgelere rağmen çocuğun yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordu. Hürmetle yere eğildi, alnını yere koydu ve taze bira getirebileceğini mırıldandı. Useramun'un işaretiyle bir kapıdan geçerek evin arka kısımlarında gözden kayboldu. Kysen ayağa kalktı ve Thesh ile ressamın orada kalmalarını işaret etti.

"Siz burada kalın."

Adamların itiraz etmelerine fırsat vermeden Geb'in arkasından odadan çıktı. Diğer bir odadan geçti ve az kalsın, yaldızlı ağaçtan oyulmuş büyük ve alçak bir yatağa takılıp düşüyordu.

Altının donuk parlaklığı, yatağın büyüklüğü ve aslan pençesi şeklinde oyulmuş süslemeli ayakları şaşırtmıştı onu. Çömlek seslerini duyarak mutfığa girdi. Geb raftan bir bira testisi alıyordu. Kysen yaklaşıncaya eli kaydı ve testi tekrar rafa düştü. Çocuk alt dudağını ısırды ve Kysen'in önünde başını eğdi.

"Efendinin söyledikleri doğru mu?"

Çocuk hiç ses çıkarmadan çabukça başını salladı. Böyle yapınca Kysen'in ilgisinden kurtulacağını sanıyordu sanki. Kysen dikkatle süzdü çocuğu. Görünüşü hoştu çocuğun, yuvarlak bir çenesi ve yoksul yıllarını gösteren kırılğan bir yapısı vardı.

"Kaç yaşındasın?"

"On beş, efendimiz."

"On beş mi?"

"Birkaç ay sonra on beş olacağım."

"Efendinin iki gece önce burada olduğuna emin misin Geb?"

"Evet, buradaydı."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Kysen, cevabı bildiği halde.

Geb dudaklarını yaladı ve fısıldadı. "Birlikteydik." Bakışları önündeydi ama başıyla yatak odasını işaret etti.

"Oradaydık. Bütün gece boyunca, ertesi gece de beraberdik."

İçinden bir küfür savuran Kysen de fısıltıyla cevap verdi. "Eğer istersen seni Memphis'e veya Heliopolis'e gönderebilirim. Ra'nın sanatkârlarının şefini tanıyorum."

"Hayır efendimiz, lütfen."

"Onunla mı kalacaksın?"

Sadece başını sallayabildi.

"Eğer kararından pişman olursan..."

Geb başını kaldırdı. Gözlerinin içinde bir vahşet pırıltısı yanıyordu. "Çalışmalarını gördünüz. Onun bir eşi yoktur, kıyasla-namaz bile. Büyük insanlar hep onunla çalışmak isterler. Firavunu da o kadar memnun etti ki Kral başka hiç kimsenin, mezarının duvarlarına dokunmamasını emretti. Ve o ardından gitmem için beni seçti, beni. Onu asla bırakmam efendimiz."

"Onun için yalancı şahitlik yapar mıydın peki?" Geb döndü ve bira testisini kaldırdı, göğsüne yasladı ve yatak odasına bir bakış fırlattı. "Yanlış düşünüyorsunuz efendimiz. Her ne kadar öyle görünse de bu odada olanlar bir yakarmadır, boyun eğme değil. Belki bir çırak olabilirim ama iradem bana aittir."

"Eğer sanatçıların en beceriklisi ve en iyisi tehdit altında olsaydı onu savunmaz mıydın?"

Kysen, çocuğun dürüstlüğün sonuçlarını tartmasını izledi.

"Evet, onu savurdum," dedi Geb. "Çünkü bana çok şey öğretti ve ben de hepsim öğrenmek istiyorum."

Geb, Kysen'in önünde eğildi. Kysen çocuğu tehdit etmeyi düşündü ama sabit bir fikir oluşmuştu çocuğun kafasında. Bu mütevazı tavrın gerisinde yatan sanatsal tutkunun ateşini görmüştü. Geb'in, çocukluğundan bu yana ne yapmak istediğini biliyor olduğuna hiç şüphe yoktu, bir ressam olmak için yanıp tutuşuyordu. Sanatsal bir arzunun etkisi altındaydı ve Kysen'in söyleyebileceği hiçbir şey onun bu emelin peşinde koşmasını engelleyemezdi.

Oğlanın önüne geçen Kysen oturma odasına yöneldi. Odaya girdiğinde, Thesh'in bir lambanın arkasında duvara yaslanmış olduğunu gördü. Dikkati odanın ortasına yoğunlaşmıştı. Kysen sırtı kendisine dönük olarak ayakta duran Useramun'a baktı. Döndü, kenara çekildi ve arkasında bir kadın göründü.

Beltis. Cariyeden başkası olamazdı. Meren, onu çok iyi tanımlamıştı. Uzun ve kaslı bacakları ve bakır boncuklarla örülmüş siyah bir peruğun gölgesinde kalan küçük bir başı vardı. İnce çenesini gizlemek için, bakanın gözlerini alacak şekilde boyamıştı dudaklarını. Akşamın bu geç saatinde herkes yemeğini yerken, o kokular sürünmüş ve oldukça sık giyinmişti. Vücudu yağlanmış, çıplak göğüslerinin uçları kızarmıştı ve gözlerine yeşil ve altın rengi bir sürme çekmişti.

"Seth, Firavunun Gözü'nün hizmetkârı," dedi Useramun. "Bu Beltis, kâtip Hormin'in eski cariyesi. Gel buraya sevgili Beltis ve sana bu kadar kibirli olmamayı öğretecek birisiyle tanış. Güzelliği yanında senin güzelliğinin bir çamaşır teknesi gibi kalacağı biriyle tanış. Birisi çıkıp da o çakal Hormin'i öldürüp onun yerine bu hazineyi verdiği için kutsanmış değil miyiz bizler?"

Kysen, ağzı açık bir şekilde Useramun'a bakakaldı. Beltis ressama, bir su aygırının derisini bile kurutabilecek bir bakış fırlattı ama sonra saygınlığı hatırladı. Kysen'in yanına süzüldü. Kollarını yanlarına bastırdığı için göğüsleri yine dışarı fırlamıştı. Kysen ağır bir parfüm kokusu aldı ve kadın önünde eğilirken yüzünü buruşturdu.

"Selamlar sana, Firavunun Gözü Lord Meren'in hizmetkârı Seth. Sizin de efendiniz gibi bana soracak sorularınız mı var?"

"Neden buradasın? Efendim, Hormin'in evinden ayrılmış olmandan pek hoşlanmayacak."

Bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kısan cariyeye, şöyle cevapladı: "Selket'le ve diğerleriyle kavga etmekten bıktım artık. Djaper benden nefret ediyor. Bu sabah, mirasımı elimden almakla tehdit etti. Beni Hormin'in vasiyetinden çıkaracağını söyledi. Korkmaya başladım, çünkü Djaper'in babasını öldürdüğünden eminim."

"Ve sen masumsun tabii."

Beltis biraz daha yakınlaştı; göğüsleri neredeyse Kysen'in koluna değiyordu. "Hormin'in öldürülmesi olayında masumum. Diğer şeylerde değilim."

Üzerlerine bir gölge düştü. Kysen bir adım geriledi ama Useramun yolunu kapamıştı. Bakışlarını cariyeden ressama çevirdiğinde odaya sessizlik hakim oldu. Bakışlarının ağırlığını hissediyordu; iki aslanla karşılaşmış bir ceylan gibiydi.

Useramun uzandı ve kolunu Beltis'in beline doladı. Gözlerini Kysen'den ayırmadan, "Beltis sevgilim, bizimle yemek yer misin? Seni özledim ve senin de benim kadar aç olduğuna eminim. Firavunun Gözü'nün güzel hizmetkârı da açtır," dedi.

Thesh, yaslandığı duvardan doğruldu ve ressama dönerek hırıltıyla, "Seni aptal," dedi.

Kysen, az kalsın başını sallayacaktı ama ürkek bir çocuk kadar şaşkın görünerek kendini küçük düşürmeden önce bundan vazgeçti.

"Size iyi akşamlar diliyorum," dedi ve ikilinin yanından dolaşarak kapıya doğru yöneldi.

Birinin iç çektiğini duydu ve kapıdan çıkarken omzunun Üzerinden geriye baktı. Geb de Beltis ve Useramun'un yanına gelmişti. Üçü de ona bakıyorlardı. Bakışları Useramun'un gözleri ile karşılaştığında ressam, Geb'in omzuna elini atarak çocuğu göğsüne doğru çekti ve Beltis'i de kendine yaklaştırdı. Kysen yüzündeki ifadeyi değiştirmeden arkasını döndü ve geceye adımını attı. Thesh de ona katıldığında, Useramun'un alaycı kahkahasının evin duvarlarında yankılandığını duydu.

BÖLÜM

10

Meren, gözlerini açmadan uyanmıştı. Göz kapaklarına hiç ışık gelmiyordu. Hâlâ karanlık olmalıydı. Düzenli bir şekilde soluk alarak hareketsiz kaldı ve bekledi. Yatağını çevreleyen perdeyi tutan halkaların sesi, hemen rahatsız etmişti kendisini. Barbarlardan oluşan grupların içinde uyuyarak ve kıskanç bir saraylının saldırısına uğrayabileceğini bile bile yatağa giderek geçirdiği yıllar uykusunun hafif olmasını sağlamıştı.

Çok hafif bir hava hareketi vardı odada. Avıyla güreşen bir timsah gibi yatağın diğer tarafına döndü, elleri üzerinde doğruldu ve yastıkların altından bir hançer çıkardı. Ayağa fırlayarak karanlıkta o davetsiz misafiri aramaya koyuldu.

"Bravo," dedi hayranlıkla dolu genç bir ses. "Karoya, o kılıcı yerine koy ve git buradan. Artık uyandı. İhtiyatlı olmam için beni uyarmakta haklıydın."

Meren, hançerini indirdi ve karanlıkta sesin geldiği yöne doğru gözlerini kıstı. "Majesteleri?"

Arkasında önce bir çıtırtı duydu ve sonra bir lamba fitilinin alevini gördü. Firavunun dev cüsseli Nubyeli koruması ona lambayı uzatınca karanlık yok olmuştu. Adam gözden kaybolunca Meren, yatağının ucunda oturup kendisine sırtan, Mısır'ın yaşayan tanrısının huzurunda ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı. Hançeri çarşafın üzerine fırlatan Meren, diz çöküp başını eğdi.

"Lütfen," dedi Tutankhamon. "Merasimleri bir kenara bırakamaz mısın?"

"Sanırım bırakamam majesteleri."

"Ama bu benim dileğim."

Meren başını kaldırıp Firavuna baktı. Tutankhamon, o gözüpek ve haylaz ifadesini kaybetmiş, Meren'in çok iyi bildiği bezgin ve hüznü ifade eden takınmıştı. Bunu daha önce anlamalıydı. Firavuna gülümseyerek doğruldu ve yatağın kenarına oturdu.

"Eğer benim oğlum olsaydınız, böyle aptalca bir şekilde hayatınızı tehlikeye attığınız için pataklardım sizi."

Bu haddini aşan ifadeler, Firavunun hafif kahkahası ile ödüllendirildi.

"Bütün Krallığın yıllık hasadını değerlendirmek gibi bir şeyle lanetlendim. Haftalardır sonu gelmeyen rakamlarla güreşiyorum." Tutankhamon iç geçirip baş ve işaret parmakları ile burnunu sıvazladı. "Amun'un Yüksek Rahibi her zaman olduğu gibi dolandırıyor beni ve buna rağmen hâlâ ona gümüş dikilitaşlar vermemi ve tahıl ambarlanma limitsiz erişim hakkı tanımamı bekliyor. Ama sen özgürce, katillerin peşinden gidiyor, pazardaki satıcılar ve tüccarların arasında dolaşıyorsun. Özgürsün Meren. Ve bu özgürlüğün karşılığında Anubis'in Evinde işlenen cinayet hakkında her şeyi anlatmak zorundasın bana."

Firavun, Meren'in omzunu hafifçe sıvazlayarak sözlerini vurguladı. Meren Firavuna gülümsedi. Bakışlarını Tutankhamon'un yüzünden hiç ayırmıyordu. Kralın iri ve ihtiyatsız gözleri, bronz bir aynanın ışığı yansıtması gibi yansıtıyorlardı duygularını. Bu gözlerde, zincire vurulmuş bir aslanın ve bir piramite hapsedilmiş yaşam dolu bir maymunun izleri görülebiliyordu. Daha fazla itiraz etmeden, bulduğu her şeyi Krala anlattı.

Tutankhamon istekli bir şekilde dinledi ve daha sonra şaşkınlıkla başını salladı.

"Ben de sadece benim ailemin lanetli olduğunu düşünürdüm."

"Hormin ve ailesi bizlere pek benzemiyor majesteleri. Yine de içlerinden hangisinin diğerlerine göre daha şüpheli olduğunu gerekiyor. Karısının, oğullarının, cariyesinin, iş arkadaşlarının - yani herkesin, Hormin'i öldürmek için sebebi var. Bir de mezarlıklar var işin içinde," dedi Meren.

"Anubis'in Yüksek Rahibi huzura kabul edilmeyi diledi," dedi Firavun. "Hiç şüphe yok ki senin katili bulamamış olmaktan ve bu suç ile uyanan iblisleri yerlerine göndermeyi başaramamandan yakınacak."

"O da endişeleniyor majesteleri. Anubis'in Evi'nde daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı."

"Evet, ama yine de onun şikayetlerini dinlemem gerekiyor." Kral sustu ve Meren'e yandan bir bakış fırlattı.

"Hm, bir konu daha var. Evine ziyaretçilerin geldiğine dair dedikodular dolaşıyor; Bedeviler, Hititliler, birkaç haydut."

"Amun'un Yüksek Rahibi bana dokunduğunuzu duymuş olmalı."

Kral omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Daha ihtiyatlı olmam gerektiğini biliyorum ve seni de tehlikeye atmak istemem, ama bazen..."

"Daha önce de dedikodular yaymıştı, majesteleri."

Tutankhamon, binanın Önünde şafağın gri ışıklarının karanlığı deldiği direklere baktı. "Kardeşimin yaptıkları yüzünden hâlâ benden nefret ediyor. Akhenaten, Amun'u ve diğer tanrıları yok etmeyi asla denememeliydi. Yüksek rahip, belirsizlik içinde yaşamaktan, aç kalmaktan ve rahiplerinin öldürülmesinden hoşlanmıyor."

Firavun ayağa kalkarak ürperircesine kollarını ovuşturdu. Sonra Meren'in bakışlarına karşılık verdi. "Kör bir eşek gibi güdülemeyeceğimi anlamaya başlıyor. Kardeşimi onun öldürttüğüne eminim Meren."

Meren kralın sesindeki perişanlık üzerine yataktan kalktı ve onun yanına gitti. Kendi suçunu göz ardı etmeye çalışarak, kolunu Tutankhamon'un omzuna attı. İrkilen kral, Meren'e baktı ve sonra rahatladı. Akhenaten'in ölümü Meren'in huzurunu sonsuza dek kaçırmıştı ama kendisi yine de Tutankhamon'un ıstırabını hafifletebilirdi.

"Beni dinleyin," dedi Meren. "Her gün, her an, karanlık veya aydınlıkta gözlerim üzerinizde. Odanızdaki testi boşaltan hizmetkâr, yayınızı taşıyan çocuk, konuklarınızı haber veren mabeyinci, yanınızda duran muhafızlar, bunların hepsini tanıyorum Eğer sadakatlerinden şüphe duysaydım şu anda ölmüş olurlardı."

Kralın başı bir anlığına omzuna düştü. Kısa bir süre sonra başını kaldırdı ve Meren kolunu çekti. Yüreğinde yer eden suçluluk duygusundan oluşan piramit taşı kalkmıştı. Tutankhamon elini uzattı ve Meren de gencin bileğini sıktı; bir savaşçının diğerini selamlama şekliydi bu.

"Firavunun ne kadar çok düşmanı olduğunu biliyorum," diye fısıldadı kral. "Güvenebileceğim çok az kişi var. Keşke kardeşim ölmeseydi."

"Majesteleri."

Meren, irkilmekten kendini alamadı ama kral onu görmemiş ve duymamıştı. Meren, eski ve hüzünlü anılar içinde kaybolduğunu görebiliyordu.

"Majesteleri." Kral bu kez Meren'e baktı. "Uzun bir zamandır iki tane oğlum olduğunu hissediyorum-Kysen ve siz."

Tutankhamon'un keskin bakışları Meren'de endişe yaratmadı. Ve kral en sonunda içten ve kaygısız bir şekilde gülümsedi. Yükselen gün ışığına doğru dönünce, gülümsemesi biraz soldu.

"Gitmeliyim," dedi kral. "Eğer birileri burada olduğumu anlarsa şu andakinden çok daha büyük bir tehlike içine girebilirsin. Ama en kısa zamanda yanıma gelmelisin, çünkü Anubis'in Evi'ndeki bu olayla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Krallıkta düzeni kurmak için yaptığım bunca işin ardından, sıradan bir suçlunun böyle bir günah işleyerek Mısır'ın ahengini ve dengesini bozmasına izin veremem."

Meren ciddiyetle başını salladı; Kralın otoriter ses tonu karşısında gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Tutankhamon gençliğin özgürlüğüne çok özlem duymakla birlikte, saraylı diye adlandırılan bir sürü yılandan kendisini kurtaracak yönetim yolları biliyordu. Meren, ev içinde Firavunun peşinde dolaşıyor ve erken kalkmış olabilecek ev halkına rastlamamaya özen gösteriyordu. Ön kapıya çıktıklarında Tutankhamon, Karoya ile birlikte saraya doğru yöneldi. Genç kral saray duvarlarının üzerinden rahatlıkla geçebilirdi. Kralı kendisi eğitmiş olan Meren, bu becerilerini kullanıyor olduğunu görmekten memnuniyet duyuyordu; Firavunun ziyaretinin gerçekten gizli kalmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Uşağını çağırdı ve Hormin'in evine yapacağı ziyaret için çabucak hazırlandı. Hepsini uyanmadan önce ailenin tepesine çökerek onları korkutmanın zamanı gelmişti. Yanına birkaç muhafız ve yaveri Abu'yu da alarak yemek yedikleri sırada ailenin yanında belirdi. Süratle eve giren Meren, bira ve ekmekle dolu küçük bir masayı paylaşan İmsety ve annesinin yanına geldi. Meren eşikten geçerken, hizmetkârlar sağa sola kaçıştılar. Meren, Selket'e baktı.

"Hanımefendi, oğullarınız birer hırsız ve büyük ihtimalle de katiller."

Selket'in ağzı doluydu; yutkundu ve sonra boğazı tıkanıp. İmsety hiçbir şey demeden annesinin sırtını yumrukluyordu. Selket bardağını kaparak arka arkaya birkaç yudum aldı. Nefes almaya çalışırken başını sallıyordu.

"Benim sözlerime karşı çıkıyorsun," dedi Meren. Gözlerini iyice kısarak baktı kadına. "Belki sen de en başından beri bu günahın içindeydin."

İmsety ayağa kalktı. Kalkarken sandalyesi geriye kaydıldı ve yere yuvarlandı. "Hayır!"

İki muhafız, palalarını çekerek süratle Meren'in önüne geçti. İmsety, ellerini ileri uzatarak bir adım geriledi. Muhafızlar, Meren'in emriyle, İmsety'nin üzerine gelmeden durdular.

"Lütfen efendimiz, oğullarım masumdur." Selket dizlerinin üzerine çökmüştü.

Meren odada bir göz gezdirdi ve soma hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Djaper'in odasına giden yolu hatırlıyordu. Kapı-1 iterek odaya daldı. Odadaki pis koku burnuna çarptı hemen.

Arkasındaki Abu da kokuyu alarak küfretti. Meren, yaverin' ellerini üzerinde hissetti. Abu kendisini tutup odadan dışarı c kardı ve silahını çekerek içeri daldı. Abu, odayı araştırırken Meren, sabır vermesi için Amun'a dua ediyordu çünkü yaveri odada kendisine yönelik bir tehdit olmadığına karar vermeden önce odaya giremezdi. "Giriniz efendimiz."

Odanın yüksek pencerelerinden bulanık ve loş bir ışık giriyordu. Djaper'in vücudu kapının karşısındaki yatağın üzerinde hareketsiz biçimde, sere serpe yatıyordu. Yatağın yanında, bir taburenin altından bir testi çıkarılmıştı. Djaper bu testinin içine küsmüştü. Abu yatağın yanında durdu. "Vücudu soğuk efendimiz."

"Doktorumu çağırın ve daha fazla adam gelsin." Meren, Djaper'in vücudunu inceledi. Vücudun katılaşmış olması, Djaper'in birkaç en az birkaç saat önce öldüğünü gösteriyordu; ama bir günden fazla zaman da geçmemiş olmalıydı. Vücudun böyle davranarak kanın geçişine engel olmaya çalıştığını çok önce öğrenmişti; vücut, ölüm korkusundan donakalıyordu sanki. Kaslar en sonunda gevşerdi ve Meren bu sırada, ruhun kendisine bir barınak bulup bulmadığını merak ederdi hep. Anlaşıldığı kadarıyla Djaper'in ruhu henüz oraya varmamıştı. Meren kendisiyle konuşmadan önce, gece sona ermeden ölmüş olmalıydı-çok ani ve rahat bir şekilde.

Pis kokan testiyeye bir göz atan Meren, Djaper'in midesini boşaltmış olduğunu fark etti. İçindeki pıhtılaşmış atıklara bakarak, bunun gece yansından önce olduğunu tahmin etti. Bakışları yatağın kenarında küçük bir amforanın yanında yan yatmış duran camdan bir bardağa kaydı. Bardağı eline aldı. İçi boştu, sadece birkaç damla bira kalmıştı. Meren kokladı ve yüzünü buruşturdu. Çok kaliteli bir bira değildi. Amforayı yerinden kaldırdı. Bunu yaparken, bir sicimin ucunda sallanan ve kilden yapılmış bir mühür parmaklarını sıyırdı. Amforanın içindekileri kokladı. Yansına kadar doluydu ve bardaktaki mayhoş bira vardı içinde ama o keskin koku daha da güçlüydü.

Meren, parmağını biraya daldırdı ve diline dokundurdu. Yüzünü buruşturarak amforayı yere koydu. Ayakta dururken başı dönmeye başladı, ardından düşüyormuş hissine kapıldı ve olduğu yerde sallandı. Dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Yataktan uzaklaştı ve elini en yakın duvara dayayarak dengesini yakalamaya çalıştı. Bu tehlikeli merakı için kendi kendine küfrederek bekledi. Vücudu bir süre sonra normal haline dönmüştü ama garip bir uyuşukluk ve mutluluk duygusu vardı üzerinde.

Ellerini göğsünde birleştiren Meren, toparlanarak odayı gözden geçirdi. Son gelişinden bu yana çok az şey değişmişti. Kendisini biraz daha iyi hissedince bir lamba yaktı ve bakışlarını yatağın, papirüs raflarının ve sandıkların üzerinde gezdirdi. Sandıkların açıldığında, giysiler, tuvalet eşyaları ve mücevherat buldu. Djaper'in kâtip aletleri de oradaydı ama Djaper'in bir şeyler yazdığına dair bir işaret yoktu.

Odanın araştırması bitince İmsety ile Selket'in tutulduğu odaya döndü. Ev sahibinin sandalyesine oturdu ve sessizce onları süzmeye koyuldu. İmsety alışılmış sessizliğine gömülmüştü yine. Ama annesi, korkusunu ve merakını gizlemek istercesine dudaklarını ısırırmaktaydı. Hiç ara vermeksizin kara ellerini ovuşturuyordu.

"Hanımefendi, dün ve geçen gece olanları anlatın bana."

"Oğlum yalnız kalmak istediğini söyledi ve hâlâ odasında bekliyor."

Meren bir şey söylemeyince kadın, başka şansı kalmadığı için devam etti. "Dünün benim için diğer günlerden farkı yoktu. Evin işlerini yürüttüm, yapılan yemekleri denetledim, dokuma ve tamiratları yaptım, ekmek pişirdim, merhem hazırladım ve temizlik yaptım. Alışlageldiği üzere, Beltis denen sürtük yardım etmiyordu." Selket sustu. Bakışları Meren'den kaydı. "Cariye, Djaper ile münakaşa etti."

"Anlat."

"Djaper'in odasına daldı!" Selket'in kara suratı öfkeden kızıla dönmüştü. "Dün sabah onun odasına daldı orospu. Djaper onu reddedince çılgınlık attı ve gözlerini tırmaladı. Djaper'in kafasına bir çömlek fırlattı.

İmsety ve ben neler olduğuna bakmak için gittik. Zavallı Djaper yere düşmüştü ve kafasını tutuyordu.

İmsety, Beltis'i yakalayıp odadan dışarı fırlattı. Beltis kendi odasına kaçtı ve eşyalarını toplayarak mezarcıların köyüne gitti. Zavallı Djaper'in gün boyunca başı ağrıdı."

Meren, İmsety'ye döndü. "Kavga neden çıkmıştı?"

İmsety omuzlarını silkti. "Gerdanlığa neler olduğunu dün öğrenmişti. Onu almak istiyordu."

"Her zamanki gibi etkili konuştun İmsety. Nereden öğrenmiş kolyenin başına gelenleri?"

"Djaper'in odasının önündeki palmiyeye tırmanmış ve kolyeyi tamir ettirmem için pazara götürmek üzere bana verdiğini görmüş."

"Beş kelimeden uzun bir cümle," dedi Meren. "Beni hayrete düşürdün. Yani kolye yüzünden kavga ettiniz.

Demek ki, babanızın bürosunu soyanların sen ve kardeşin olduğunuzu da öğrendi sonunda."

"Kolyeyi istiyordu," dedi İmsety, isteksizce. "Beltis mezarcılarının köyünden dönmeden Önce, kolyeyi babamdan hediye almış olduğunu iddia ediyordu."

"Doğruyu söylüyor muydu peki?"

İmsety, rengi normale dönmüş olan annesine baktı. Kadın dimdik bir şekilde başını salladı.

"Evet efendimiz," dedi İmsety. "Eve geldiğinde kolye onun elindeydi ve Hormin, gerdanlığı ondan alıp bürosunda saklamak isteyince küplere binmişti."

"Peki ya sonra?" diye sordu Meren.

Selket tekrar konuştu. "Djaper, kayıt ve vergi dairesine gitmişti ki, İmsety-"

"İmsety'ye neler olduğunu biliyorum," dedi Meren.

"Ve Djaper eve geldiğinde başının ağrıdığından yakınıyordu," dedi Selket. "İmsety ile konuşup sizin öfkenizi öğrendiğinde aklı başından gitti. Hava karardığında başı o kadar çok ağrıyordu ki yalnız kalmak istediğini söyleyerek odasına çekildi. Başı hâlâ ağrıyor mu?"

"Anne," dedi İmsety, Meren'den gözlerini ayırmadan. "Djaper de buraya gelmeli. Efendimiz, kardeşim nerede?"

"Kardeşin ölmüş."

Meren, ana oğul üzerinde bakışlarını gezdirirken İmsety gözlerini kırptırıyor. Oğlu sakın olmasına rağmen Selket başını salladı, döndü ve odadan dışarı çıkmaya yeltendi. Muhafızlardan birisi yakaladı onu. Meren oturduğu yerden kalkmıyor, kadın çırpınıp çığlıklar atarken onu izliyordu. Kadının sesi kulaklarını mahvediyordu ve Meren, bu feryatlar üzerine, verdiği haberin onun için gerçekten sürpriz olduğuna karar verdi.

İmsety ise hâlâ gözlerini kırptırıyor. O an Meren'i şaşırtan bir şey oldu; İmsety'nin gözünün kenarında beliren bir damla yaş, burnunun yanından aşağıya süzüldü. Bir yutkunma sesi duydu. Vurdumduymaz İmsety ağlamaya başlamıştı. Yüzü buruştu ve hüznün çöktü yüzünün çizgilerine. Bütün bunlar olurken Meren'in önünde duruyordu; sanki ağlarken nerede durduğu veya kimin huzurunda olduğu fark etmiyormuş gibiydi. Meren'in iki seçeneği vardı. Bu anne ve oğlun, daha deneyimli suçluların bile beceremeyeceği bir şekilde kendisini aldatma yeteneğine sahip olduklarına inanabilir veya Djaper'in öldüğünü gerçekten bilmediklerine ve hakikaten üzüldüklerine kanaat getirebilirdi. Selket'in, gözyaşları ve çığlıklar içinde kendini yere atışını ve oğlunun sessiz sakın ağlayışını izlerken, o andaki ve Hormin'in ölümünden sonraki sabah verdikleri tepkileri arasındaki farka şaşırmıştı. Djaper seviliyordu, Hormin değil.

Anneleri, bir oğlunu zan altından kurtarmak için diğerini kurban mı etmişti? Djaper'in, babasını öldürmüş olmanın verdiği pişmanlıkla kendi canını aldığına inanması mı gerekiyordu? Belki de İmsety'yi farkında olmadan çok fazla korkutmuş ve bir suç daha işlemesine sebep olmuştu.

Veya belki de, Beltis ile kavga ederken, Djaper kızı tekrar sürgüne göndermekle tehdit etmişti. Djaper'in, babasının vasiyetini çiğnemeye çalışarak Beltis'i evden temelli göndermek isteyebileceğini gözünde kolaylıkla canlandırabiliyordu. Yine de, böyle bir şeyin gerçek olması halinde dahi, Djaper evdeyken Beltis'in ayrılabilceğini zannetmiyordu. Tabii oğlanın daha fazla yaşamayacağını bilmiyorsa eğer.

Doktor, soluk soluğa, ter içinde eve vardı. Onunla birlikte, ölü adamın odasını ve evin geri kalan bölümlerini araştırmaları için çağırttığı adamları da gelmişti. Meren'in yapacak başka işi kalmadığı için Kysen'e bir mesaj göndermek üzere eve döndü; bürosunda oturmuş mesajı yazarken, diğer bir endişeye daha kapıldı.

Oğlu tetikte olmalıydı. Mezarcıların köyüne kendisinin hizmetkârı olarak giden Kysen'in eskisinden daha büyük bir tehlikede olmasından çok korkuyordu. Beltis oradaydı ve köydeki zanaatkarlar da hâlâ şüpheli durumdaydılar. Kysen, sabah sona ermeden, kendi soruşturmalarının sonuçlarını gönderirdi hiç şüphesiz. Bir mezarcının köyden sıvışarak çöldeki tepeleri aşması ve nehri geçerek Hormin'in evine ulaşması ne kadar zor olabilirdi ki? Eğer kişi, riski alabilecek kadar umutsuzsa, bunu yapabilirdi. Eğer o kişinin gizlenerek gitmesi, bütün yol boyunca saklanması ve sürünerek yol alması gerekse bile, hedefine bir ya da iki saat içinde ulaşabilirdi. Anubis'in Evi'ne yaya olarak yapılacak yolculuk da bu kadar bir süre içinde tamamlanabilirdi. Kayıkla gece yolculuğu yapacak kadar cesursa daha da az sürerdi.

Meren kâğıt kalemini bir kenara koydu ve imzasını oluşturan mürekkebin üzerine üflledi. Kâğıdı katladı, kil ile yapıştırdı ve mühür yüzüğüyle mühürledi. Yanına bir ulak çağırarak mektubu ona teslim etti ve sandalyesine oturarak endişelerine geri döndü.

Çok fazla insan ölmüştü. Hormin, Bakwerner, Djaper. Adamlarına, Selket ve İmsety'yi yakından izlemeleri için emir vermişti; büyük ihtimalle ikisinden biri katildi. Kysen de Beltis'i yakından izleyecekti. Keşke Kysen'i mezarcıların köyüne gön-dermeseydim diye geçirdi içinden. Kysen için endişeleniyordu ama oğlunun kendi işini yapmasına da izin vermeliydi.

Meren, masaya uzandı ve Hormin'i öldüren obsidyen mumyalama bıçağını eline aldı. Ne ondan ne de tanrıların yargısından korkmayan biri vardı. Bu kadar umutsuz veya aptal bir insan gerçekten tehlikeliydi. Bu gizemi çok yakında çözemezse, bütün şüphelileri yanına getirtmesi ve içlerinden biri itiraf edene kadar acımasızca sorgulaması gerekecekti. Pek bir seçeneği kalmayacaktı, çünkü Anubis'in Yüksek Rahibi yakında

intikam ve kan diye inlemeye başlayacaktı. Saraydaki rakipleri Firavunun düşmanlarını artık yeterince gayretle izlemediği yönünde söylentiler yayacaklardı. Zaman ilerliyordu ve riskler de zamanla birlikte artıyordu.

Parmaklarının ucuyla gözlerini ovuşturan Meren, mumyalama bıçağını bir kenara bıraktı ve son birkaç günün sorgulamalarının özetlerini içeren papirüs istifine uzandı. Bütün bu kayıtların arasında, peşinde oldukları bilgi yatmaktaydı. Oralarda bir yerde.

BÖLÜM

11

Uykusundan bir çığlıkla uyanan Kysen, kendisine yatak olarak verilen uzun yastığın üzerinde doğrularak ayağa fırladı. Çığlığı tekrar duydu -öfkeli bir kadının çığlığıydı bu.

Etrafında dönerek, çevredeki beş evin çatılarına baktı. Evlerden birinde bir çocuk doğuyordu. Lambalar yakılmış, etrafta koşuşturan karanlık silüetleri aydınlatmaları için duvarların tepelerine yerleştirilmişti. Heykeltıraş Ptahshedu'nun karısının işine başlamış olduğunu gören Kysen'in gerginliği geçti. Doğum için uzun çubuklardan ve yeşil dallardan meydana getirilmiş olan hafif çadıra girdiğini gördü Yem'in.

Hâlâ karanlık olmasına rağmen, doğum olayı köyü canlandırmıştı. Çocukların sohbetlerini ve banyosunda yıkanan birinin üzerine hizmetkârı tarafından dökülen suyun şapırtısını duyabiliyordu. Bütün bu seslerin ardında, ekmek hazırlamak için dönen değirmen taşlarının aşına gıcirtısı yatıyordu. Köy uyanmıştı. Yine de kendini yalnız hissetti. Ve sonra hatırladı.

Useramun ve Beltis'in yanından ayrıldıktan sonra çatıdan bu ikisini gözetlemeye karar vermiş, Thesh ile Yem'e yorgunmuş numarası yaparak yatağına çekilmişti. Yem, sessiz ve kırılgan görünüyordu; hiç şüphe yok ki bunun sebebi Beltis'in gelmiş olmasıydı. Kocasına hiçbir şey söylemeksizin oturma odasındaki minderlerin üzerine yerleşmişti.

Böylece Kysen, birkaç saat yalnız kalmıştı. Çatıda gizlendiği yerden, Thesh'in evden ayrıldığını gördü.

Useramun'un kapısı hâlâ açıktı ama içeriden çok daha az bir ışık sızıyordu. Thesh sokağın ortasında durup ressamın eşiğine baktı ve geri döndü, o ayrılırken, Useramun'un evi ile Beltis'inin arasındaki dar sokağa, birisi gizlice sokuldu.

Kadın, Thesh'i çağırınca kâtip irkildi. Kolunu yakalayınca kendi etrafında döndü. Kâtipi kendisine doğru çeken kadın, yine sokağın karanlığına çekilmeyi tercih etti. Kysen boynunu uzatınca, kadının Thesh'i bir duvara yaslayarak vücudunu onunkine bastırıldığını gördü. Thesh önce kadını iteklemeye çalıştı ama sonra kollarındaki cariyeye birlikte sokağın karanlıklarına daldı. Kysen onları dinlemeye çalışmış ama hiçbir şey duyamamıştı. Parmaklarıyla duvarın üzerinde tempo tutup sokağı izleyerek beklemeye koyuldu.

Sonunda ikisi tekrar görüldü. Thesh, bir bakire kadar telaşlı gözükürken, Beltis tıkabasa doymuş bir kediye andırıyordu. Kâtip kendi evine dönerken, cariyeye onun kapıyı kapatmasını bekledi. Adam gözden kaybolunca kadın, sokakta sallana sallana yürümeye başladı. Cariye, Woser'in evinin önünde durup çatının merdivenlerini tırmanmaya başladığında Kysen şaşırды. Bu kadın hiç uyumaz mıydı? Hem Woser de hastaydı zaten. Düşünceleri Hormin'in cariyesi üzerinde yoğunlaşan Kysen, kalçasını duvara dayayarak kadının doğum cadın etrafında dolaşmasını seyretti.

"Uyanmışsın."

Kysen hızla arkasını dönünce, düşüncelerinde dönüp duran Beltis'in kendisine doğru geldiğini gördü. Kadın sanki bütün geceyi uykuda geçirmişçesine dinlenmiş görünüyordu; ama Kysen işin aslını biliyordu. Hayatında ilk kez, bir kadının önünde çıplak olduğuna pişman oldu. Peştamalını çıkarmadan uyumalı veya en azından etrafına bir şey sarmalıydı.

"Yem senin burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

Beltis sırıttı. "Dışarıdaki merdivenlerden geldim. Hem zaten kadınların çoğu şu anda doğumla ilgileniyor."

Beltis, Kysen'e doğru süzülerek vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yaklaştı.

"Sen efendine benzemiyorsun," dedi.

Kysen kadına sadece bakmakla yetiniyordu.

"Hormin'i öldüreni yakalayabildin mi?"

"Yakalamış olsam burada vaktimi harcar mıydım?"

Kadın kendisine yaklaşırken, çabucak bir durum değerlendirmesi yaptı. Kendisine böylesine yaklaşabildiğine göre erkeklerin zekâsını küçümsüyor olmalıydı. Useramun, Thesh, Woser, Hormin. Bu kadının niyeti neydi? Bunu öğrenmesi gerekiyordu ve öğrenebilmek için de onu reddetmekten kaçınması lazımdı. Kysen, cariyenin katil olabileceği ihtimalini bir an için unutarak bakışlarını, yağlı ve boyalı dudaklarından göğüslerine ve bacaklarına kaydırды. Bu davranışı, Beltis'e bir davette bulunduğunu gösteriyordu-ve o da bu daveti kabul etmişti.

Kadın yanından ayrıldığında güneş yükselmışti. Köyde hayat canlanırken, çok yorgun olan Kysen birkaç dakikalığına uykuya daldı. Biraz sonra Yem, taze ekmek ve kızarmış balıktan oluşan yemek için onu uyandırdı. Yemek sükûnet içinde yendi; Yem ile Thesh birbirleriyle konuşmayı reddediyorlardı. Kysen bu sessizliği bozarak Thesh'in kendisini bir kez daha Woser'in evine götürmesini istedi.

Woser evde değildi. Tembelliği için kendi kendine küfreden Kysen, adamın annesini ve babasını sorguladı. Konuşmaları sonucunda, önceki gece Beltis'in ziyaretinin ardından Woser'in mucizevi bir şekilde iyileştiğini öğrenebildi sadece. İkisine teşekkür e-den Kysen, Thesh'in önünden Beltis'in evine doğru yola koyuldu.

"Beltis'in birlikte olmadığı bir erkek var mı buralarda?" diye sordu Kysen.

Thesh konuğuna yetişebilmek için adımlarını sıklaştırdı. Onun zevkini tadanların sayısı sizin düşündüğünüzden daha azdır. Useramun, ben, Hormin ve Woser..." Kâtip, bu son ismi söylerken kaşlarını çattı ve devam etti. "En azından bu köyde başka kimse yok. Tanrılar adına, başkaları için de zaman bulabileceğini düşünmüyorsun ya?"

"Doğru, belki de bulamaz."

Kysen, Beltis'in evine doğru yürürlerken, Thesh'in listesin kendini de ilave etti. Biri onlara sesleniyordu. Sokakta onlar doğru koşan bir ulak, elinde bir papirüs tutuyordu. Adam yanına geldiğinde Kysen durdu, mektubu aldı ve adamın aceleci bakışlarına başıyla karşılık verdi. Thesh'e dönüp gülümsedi.

"Müsaadenizle, efendimin adamıyla görüşmem gerek."

Thesh eğildi ve Kysen ulakla birlikte bir kapıdan geçerek kâtibin çadırının altına geldi. Çadırın altında, Djaper'in ölüm haberini aldı.

"Ne zaman?"

"Ay battıktan biraz sonra efendimiz. Ben ayrılırken, doktor adamın birasında çok fazla afyon esansı olduğunu söylüyordu efendimize."

"Birasını kimin zehirlediği yönünde bir işaret de yoktu."

Kysen peştamalinin kemerinden, babasına yazdığı bir mektup çıkardı. Mektubu ulağa teslim etti ve adamı gönderdi. Babasının mektubu, bir tehlike uyarısıyla sona eriyordu. Mezarlıkların köyüne sürekli gidip geldiği düşünülürse, Djaper'in ölümünden zanaatkarlardan birisi sorumlu olabilirdi. Thesh bile, gecenin bir yansında Hormin'in evine gitmiş olabilirdi.

Kysen bunları düşünürken Thesh köyden çıkarak yanında belirdi. Kâtip asık bir suratla konuşmaya başladığında, Kysen, bütün köylüleri bir an önce sorgulamak için daha fazla adam istemeyi düşünüyordu.

"Haberleri almışsın." Kysen başını salladı ama Thesh'e bilgi vermek istemiyordu. Thesh devam etti. "Yem çok kızmış. Beni boşayacağını söylüyor."

"Onun yerinde olsam ben de boşardım," dedi Kysen.

Şaşkın bir bakış atan Thesh iç çekti. "Kendime engel olamıyorum. Beltis'in bitmek tükenmek bilmeyen bir iştahı var. Onun şiddeti vücuduma ateş gibi geliyor." Thesh inledi. "Yem bütün malını mülkünü de alıp götürecek ve evlilik mukavelemizden dolayı ona çok fazla bakır adeben borçluyum."

"Belki biraz yumuşar," dedi Kysen, elini acılı adamın omuzuna koyarak. "Benimle gel, Woser'i bulmalıyız." Thesh asillerin mezarlığına giden yolu işaret etti. "Bakın."

İki kişi, asillerin mezarlığına giden yolda yürüyordu-Beltis ve bir adam. Beltis, çakıllarda kayıp düşmekten korkuyormuş gibiydi ve adamın koluna girmişti. Beltis ile Woser birbirlerine yaklaşıncaya Kysen adamı daha iyi görebildi.

Teknik ressam, burnun hakim olduğu bir surata sahipti. Adamın bumu Firavunun gemilerinin pruvası gibi kaşlarının ortasından fırlıyordu. Oldukça genişti ve neredeyse ağzını da çenesini de kaplayan kahverengi, etli bir kulpa dönüşüyordu. Dar göğüslü olmasına rağmen boyu uzun sayılırdı. Kullandığı heykeltıraş aletleri, ince kaslarının gelişmesine sebep olmuştu. Saçları, alnından başlayarak çok kısa ve düz kesilmişti. Bu saç kesimi, genç bir görünüm veriyordu adama. Ama Kysen, Woser'in, kendisinden en az on yıl daha büyük olduğunu biliyordu.

Önlerindeki ikili onları fark edince yavaşladı, ki bu Kysen'i şaşırtmıştı. Kapıya yaklaştıklarında onlara işaret etmese, konuşmaktan kaçınacaklarına emindi. Çadıra geldiklerinde Beltis, Woser'in kolunu bıraktı ve Kysen ile Thesh'e gülümsedi. Yüzü kızarmadığı gibi, bakışlarını da düşürmemişti. Kysen, erkeklerinden üçünü bir arada görmüş olmaktan mutluluk duyuyormuş gibi gözükken kadına kaşlarını çattı. Neşeli olmak için bir sebep göremiyordu ve hayatında ilk kez, eğlenceli bir eşyadan başka bir şey olarak görülmemek pek çok kadının hissettiği aşağılanmayı az da olsa anladı. Thesh, ona Woser'i tanıtırırken Kysen, dikkatini, önünde duran ikiliye verdi.

"Hastalığından çok çabuk iyileşmiş gibi görünüyorsun," dedi Kysen.

"Beltis şehirden yatıştırıcı bir iksir getirmiş," diye cevapladı Woser. "Çok daha iyiyim."

"Duyduğum kadarıyla, birkaç gecedir bu hastalığın pençesindeymişsin."

Woser'in ağzının kenarları sarkıverdi. Dudaklarının kenarlarındaki çizgiler, suratındaki hoşnutsuzluk ifadesine aşına olduğunu gösteriyordu.

"Kâtip öldürüldüğünde nerede olduğumu soruyorsun. Evde hasta yatıyordum. Thesh ne kadar hasta olduğumu sana anlatabilir. Benim bütün derdim, uğursuz bir günde Büyük Ev'de çalışmamdan kaynaklanıyor. Thesh, bana geçen hafta takvimini gösterdiğinde anladım bunu. Öteki dünyadan bir iblisin etkisi altında olduğuma eminim. O günden sonra bağırsaklarımda sorunlar olmaya başladı. İblis o kadar güçlüydü ki köydeki hiçbir ilaç kâretmedi. Isis'e, Amun'a, Bes'e, hatta Ptah'a bile dualar ettim."

Woser nefes alıp tekrar başlamadan önce Kysen girdi söze "Evet, evet. Çektiğin acılan duydum ama sağlığına kavuştuktan hemen sonra asillerin mezarlığına gelmene sebep olan neydi?"

"Ben sebep oldum." Beltis süzülerek Kysen'in yanına geldi ve gözlerinin içine baktı. "Tedavim işe yaradıktan sonra, efendimin mezarının hazırlıklarının nasıl gittiğini merak ettim. Hormin'in vasiyetine rağmen, Djaper'in veya İmsety'nin görevlerini yerine getireceklerine güvenmiyorum." Woser'e tatlı tatlı gülümsedi. "Ama duvar yüzeylerinin bittiğini görünce şaşırdım doğrusu. Efendim tekrar uyanana kadar her şey hazır olacak."

"Geçen gece ikiniz de buradaydınız." Kysen'in sesi zayıflamıştı.

Aslında bir soru sormamıştı çünkü cevabı zaten biliyordu. Hiç şüphe yoktu ki Djaper, Beltis köye geldikten sonra ölmüştü ve Woser de hâlâ hasta yatağındaydı. Ölümü henüz aydınlatamazdı çünkü diğer şüphelilerin hareketlerini de sorgulamak zorundaydı.

Beltis ile Woser'i gönderdikten sonra Thesh, Kysen'in koluna dokundu. Kâtibe dönen Kysen, onun bakışlarını izleyerek nehir patikasının mezarlıklar vadisine indiği yöne doğru baktı. Günlük erzak katarı patikadan aşağı doğru yol alıyordu ve katarın ardında iki adam yürüyordu. Aradaki mesafeye rağmen tanımıştı onları. Kardeşleri geri dönmüştü.

* * *

Meren, bürosunu arşınılıyordu. Papirüs rulosu şeklindeki bir kutunun yanından geçerek, üzerine hokkabaz kürelerini koydu, abanoz sandalyenin etrafından dolaştı. Üç kızının resimlerinin bulunduğu duvara geldiğinde geri döndü. Ulak, Kysen'in raporunu getirmişti yani oğlu güvendedi. Meren yine de endişeleniyordu.

Abanoz sandalyenin yanından geçerken küreleri eline aldı. Onları daire çizerek şekilde, oldukça yükseğe fırlatıyor, yakalıyor ve kızgın bir şekilde tekrar tekrar fırlatıyordu. Kysen'i ilk satın aldığı anda, onun için kızları kadar endişelenmeyeceğini düşünmüştü. Ne aptallık!

Hormin, Bakwerner, Djaper. Sadece bir katil mi vardı? Eğer öyleyse, Bakwerner ve Djaper, Hormin'in ölümü hakkında bildikleri şeyler yüzünden öldürülmüştü-ya da bilir gibi göründükleri şeyler yüzünden. Her şey bu ilk ölüm ile bağlantılıydı. Hormin, sıradan bir zekâyâ ve şeytani bir ruha sahipti. Yaşlı Ahmose'a göre, bulunduğu göreve getirilmeden önce Hormin'in yetenekleri ölçülüp biçilmemişti. Kendi sıradanlığının farkında olduğuna da hiç şüphe yoktu.

Meren'in bakışları topların hareketlerinde gezinirken, Hormin'in zeki bir yüreğe sahip olamadığı için gizli bir aşağılık duygusu hissettiğim ve kendi hüsrân ve kusurları yüzünden etrafındakileri cezalandırdığını düşündü. Artık arzu etmediği karısı üzerine geldiği için öfke duyuyordu. Hormin'den bile daha az yetenekli olduğu halde mesleğinde yükselen Bakwerner'den nefret ediyordu. Çiftliğe çok iyi bakmasına rağmen onu büyük oğluna vermek istemiyordu ve tanrılar tarafından babasına bahsedilmeyen zekâ ve yetenek için de küçük oğlundan nefret ediyordu. Hormin'in nefret duymadığı tek kişi, kendisine iyi baktığı takdirde cinsel bedenleriyle ilgili hizmetinde çok başarılı olan Beltis idi.

Meren düşüncelerini düzene soktukça,- topları fırlatma hızını yavaşlattı. Belki de tekrar Anubis'in Evi'ne gitmeliydi. Djaper kullanılan zehirle ilgili olarak doktoruyla da tekrar görüşecekti.

Bunun ardından Kysen'in sözünü ettiği zanaatkârların yanı sıra İmsety'yi, annesini ve Beltis'i çağıracaktı. Artık daha fazla bekleyerek yeni bir cinayet işlenmesi riskini göze alamazdı Eğer Anubis'in kudretli yüksek rahibini teskin edecekse, dayakların en kısa zamanda başlaması gerekecekti.

Kapıya birisinin vurduğunu duyunca elindeki topları fırlatmayı bırakarak odanın köşesinde yığılı olan minderlerin birinin altına tikiştirdi. Hızla abanoz sandalyesine doğru koştu, alelade fakat aristokrat bir tavırla oturdu ve kapıdaki girmesi için müsaade verdi.

Kapıdan içeri rahip Raneb girince şaşırmıştı doğrusu. Meren'e doğru ilerleyen Raneb eğilerek selam verirken, bir yandan da odada merakla göz gezdirdi.

"Yüce ve saygıdeğer efendimiz, Firavunun Gözü ve Kulağı, ebediyetin koruyucusu ve gizemlerin lordu, tanrı Anubis sizi korusun ve ka'nıza rehberlik etsin."

"İşlerin nasıl gittiğini görmek için seni casus olarak gönderdi, değil mi?"

Raneb, kısık gözleri ve incecik dudaklarıyla zayıf ve çevik bir adamdı; bir kum yılanına benziyordu. Kısık gözleri birden açıldı ve irileşti.

"Hayır Lord Meren, hayır. Tören Müfettişi ziyaretimden haberdar değil. Buraya geldim çünkü ölü adamın peştamalıının ve kalp muskasının üzerindeki parfüm lekesi hakkında düşünmemi istemiştiniz."

"Aah, öyleyse hoş geldin," dedi Meren ve kafasını kaldırarak Raneb'in devam etmesi için izin verdi.

"Aralıksız düşündüm durdum efendimiz. Ve size şunu söylemeliyim ki, bu günahın ardından düşünmek oldukça güç. Bandajcılar ve natron işçileri ürkek davranıp kendi aralarında gevezelik ediyorlar kötü ruhlardan ve Anubis'in gazabından bahsediyorlar."

"Sadede gelin rahip efendi."

"Oh evet, şey, işin aslı. Evet, şey, işin aslı yok." Meren kaşlarını çatınca Raneb aceleyle devam etti. "Yani demek istediğim kalp muskası ile ilgili bir netice yok. Bandajlar arasına yerleştirdiğimiz diğer muskalardan bir farkı yok. Bu lanetli kâtip öldürülmeden önce çıkan arbedede yere düşmüş olmalı."

Meren ayağa kalktı. "Ukalalıklara ayıracak vaktim yok rahip efendi. Muskaların depoda saklandığını söylemiştin, mumyalama masalarının arasında değil. Bu muskanın barakada olmaması gerekiyordu. Eğer bu şekilde huzuruma çıkma cüretini gösteriyorsan, ki göstermişsin bile, bunun cezasını çekeceksin."

"Hayır!" Raneb, arkasını dönen Meren'in yüzünü görebilmek için kenara kaydı. "Hayır lordum, affedin beni. Daha önce hiç bir cinayete karışmamıştım, aklımı kaybediyorum. Belki de içimizden biri muskayı yanlışlıkla barakada bırakmıştır. Herkes benim kadar dikkatli değil ama bu günah beni çok endişelendiriyor. Belki de merhemi hatırlamak bu yüzden bu kadar uzun zamanımı almıştır."

Meren rahibin üzerine eğilip sordu. "Merhem mi? Hormin'in peştamalının üzerindeki parfüm, merhem miymiş? Çabuk cevap ver."

"Ben yaşlı bir adamım efendimiz, herhalde onun için merhemin kokusunu hemen anımsayamadım. Ucuz ve pahalı pek çok kozmetik merhem mevcut. Ama bu merhem hakikaten ender bulunan bir tür."

Meren, Raneb'in parlak gözlerini süzdü. "Ender olsun olmasın herkes merhem kullanır."

"Ama bu merhem değil efendimiz. Bu, köylülerin kullandığı sıradan merhemlerden değil. Qeres, piramitlerin inşa edildiği zamanlarda sadece Firavunun parfümcülerinin bildiği bir formül ile üretilen tatlı reçinelerden ve mür sakızından yapılan bir merhemdir. Bunun tarifi yüzlerce yıldan bu yana, elden ele geçmektedir. O kadar kıymetli bir parfümdür ki sadece prensler ve sizin gibi yüce insanlar sahip olabilirler."

"Kahretsin," dedi Meren. "Hormin'in serveti arasında buna benzer bir şey yoktu. Ama, cariye ile yattığı zaman ile öldüğü ^ arasında bir yerlerde, ona bir şekilde bulaşmış olmalı."

"Evet efendimiz, ama qeres Hormin gibi birisi için çok kıymetlidir. Bunu sadece Firavunun sarayında, bir prensin malikânesinde veya bir tanrının tapınağında bulabilirsiniz. Yıllardan beri hiç qeres görmemişim. Benim gençliğimde çok ender bulunurdu çünkü yapım tarifi yıllar önce kaybolmuştu ve merhem stokları tükenmişti. En varlıklı şahsiyetler bile artık bu merhemle gömülemiyor çünkü Anubis'in Evi'nde artık bu merhemden kalmadı."

Meren dalgın bir şekilde başını salladı. Sandalyesine dönerken rahibe teşekkür etti ve sessizliğe gömüldü. Raneb eğilerek odadan çıktı.

Çok ender bir merhem, bir kalp muskası, olması gerekenden daha varlıklı bir kâtip. Yoksa Hormin bir hırsız mıydı? Vergi kayıtlarında tahrifat yapmak için rüşvet mi alıyordu? Soruşturma yapması için Abu'yu gönderecekti. Ama ya şu merhem-onun soruşturmasını bizzat kendisi yürütecekti. Kozmetik merhemler ve parfümler hakkında bir şey öğrenmek istiyorsa, sarayın yanında bulunan kralın parfümcülerinin atölyesinde cevap aramaktan başka seçeneği yoktu. Bunun için de Anubis'in Evi'ne yapacağı ziyareti ve diğer planlarını ertelemesi gerekecekti.

Anubis'in Evi. Karanlıkta uğramak için ne kadar tuhaf bir mekândı. Anubis'in Evi'ne gündüz vakti bile gönüllü olarak gidenlerin sayısı çok azdı. Orası vücutlarına geri dönmeyi bekleyen ölü ruhlarla doluydu. Çürümüşlük kokardı. Yaşayanlar geceleri Anubis'in Evi'ni terk ederdi. Hormin oraya gittiyse çok önemli bir sebebi olmalıydı. Bir ölüm kalım meselesi veya korkuyu unutturacak kadar büyük bir mükafat vaat eden bir sebep. Her halükârda, Hormin oraya o kadar aceleyle gitmişti ki, ender bir merheme bulanmış olan peştamalını değiştirme zahmetine bile girmemişti. Bu merhem gizemli bir işaretli kalp muskası ve gerdanlık gibi. Hormin ile ailesi ve tanıdıkları arasındaki bağlantılar gibi çözülmesi gereken başka işaretler de vardı. Babillilerin kullandığı kama şeklindeki yazılar misali, deşifre edilemeyecek gibi gözüküyorlardı.

Merhem. Kraliyet atölyelerini ziyaret etmek ve baş parfümcüyü sorgulamak için kralın iznini alması gerekiyordu. Yatak odasına gitti, firavunun huzuruna çıkmak için hazırlandı ve yarım saatten az bir süre içinde kralın kabul salonunun kapıları önünde belirdi. Bronz ve deri korseler giymiş kraliyet muhafızlarına yaklaştı ve durdu. Merhem muammasıyla o kadar meşguldü ki çevresine hiç dikkat etmemişti. Abu ile üç muhafız ona eşlik etmiş, ancak kraliyet kabul salonuna yaklaşıncı geride kalmışlardı. Etrafına bakındı ve kapının kenarında koşuşturan saraylı kalabalığını gördü.

"Meren, seni harem baskıncısı seni."

"Kralın Ordularının Generali Horemheb," dedi Meren. Bir grup subayın arasından çıkan zırhlı savaşıyı selamladı başını eğerek.

"Senin unvanlarına ve sakız gibi sünen saray nezaketine katlanamam. Zaten bütün gün boyunca burnuma kadar doldum bu nezaketle."

Meren, Horemheb'in yaralı suratını inceledi ve sesini alçaltarak sordu. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum." Horemheb, bir bebeği bile kandıramayacak kadar zoraki bir gülümsemenin ardından konuşmaya devam etti. "Tam Miken Denizi Halkından gelen bir heyeti dinliyorduk ki kralın şahsi hizmetkârlarından biri salona süzüldü ve bir sütunun ardından majestelerine baktı. Kral aniden herkesi dışarı çıkarttı. Vezir de bunların arasındaydı ve haliyle öfkeden köpürdü."

Horemheb sözlerini bitirdiğinde kabul salonunun kapılan açıldı ve Firavunun salon denetçisi, kafasını aralarından uzattı ve devasa Nubyeli muhafızlardan birisine bir şeyler fısıldadı. Kralın savaş grubundaki diğer bütün savaşçılar gibi, duygularım bir heykelden bile daha az ifade eden muhafız, sadece kolunu kaldırdı ve Meren'i işaret etti.

Salon denetçisi, Meren'i görünce irkildi, kapılan açtı, dışarı Çıktı ve arkasından tekrar kapattı. Bileklerine kadar inen resmî cüppesini düzeltti, boğazını temizledi ve alışılmış gümbürtüsüyle konuşabilmek için sesini yükseltti.

"Yaşayan tanrı, her hakka sahip olan, doğruluk içinde yaşayan, Altın Horus, ilâhi varlık, Amun'un oğlu, Aşağı ve Yukarı Mısır'ın Kralı, İki Diyarın Efendisi, majesteleri Nebkheprure Tutankhamon, Firavunun Gözü ve Kulağı Lord Meren'i yüce huzuruna emrediyor."

Altın varaklarla süslü devasa ağırlıktaki kapılar açılırken menteşeleri gıcırdıyordu. Meren, dehşet içinde Horemheb'e baktı. Firavun resmî kabullerde asla aceleci davranmazdı. Bu tür hareketler ilahi görkemine yakışmazdı. Soğuk bir titreme geldi üzerine, çünkü bundan önce de bir firavun kendisini alelacele çağırılmış ve o andan sonra kendisi için korku dolu anlar başlamıştı. Abu onu engellemek istercesine ani bir hareket yaptı ama Meren öfkeyle yüzüne bakınca kenara çekildi.

Meren, kıymetli saygınlığına rağmen koluna yapışıp salona doğru iteleyken denetçinin peşine takıldı ve sonra da kendisini kapının önünden itekleyen ve kapıyı suratına çarpan denetçiye bakakaldı. Kapılar kapanınca Meren arkasını döndü, sırtını kapıya verdi ve kılıçlarla hançerlerin savrulmasını beklemeye koyuldu.

BÖLÜM

12

Meren, sırtını altın kapılara dayadı. Bakışları, en yüksek ağaçlardan daha uzun sütunlardan oluşan bir denizde geziniyordu; sütunların altın ve gümüş karışımı yüzeyleri, uzun kaidelerde duran binlerce mum ve kandilin ışığıyla parlıyordu. Arkalarındaki gölgeleri taradı ama kimseyi göremedi. Uzun salonun sonundaki yüksek bir kaidenin üzerinde kralın altın tahtı duruyordu, ama yaşayan tanrı tahtında değildi. Kaidenin son basamağında oturmuş, kısa bir peruğu ve uçan bir cüppesi olan yaşlı bir adamla konuşuyordu. Yaşlı adam dizlerinin üzerine çökmüş, kralın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Tutankhamon, başını salladı, Meren'e baktı ve eliyle hizmetkârın gitmesini işaret etti. Yaşlı adam kaidenin arkasındaki kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Meren süratle kralın yanına gitti, diz çöktü ve alnını yere koydu. Kralın altın sandaletlerini görebiliyordu.

"Kalk," dedi kral.

Meren doğruldu. Kral resmî cüppesini giymişti. Başında, Uracus tacı ile tutturulmuş saf ketenden bir başlık vardı. Boynu, kolları ve bacakları, altın, lapis ve turkuvazlarla bezenmişti ama çengelli ve düz asalarını tahtta bırakmıştı. Kabul salonunun bir kenarındaki yüksek pencerelerden kralın üzerine ışık düşüyordu. Kral, babası olan güneş gibi parlıyordu.

Tutankhamon iç çekti ve şakaklarını ovuşturdu. Gözlerine yağlı ve ağır sürmeler çekilmişti. Aniden ayağa kalktı ve tahttan uzaklaştı. Meren, tahttan ve sütunlardan iyice uzaklaşana kadar kralın peşinden gitti.

Meren'in kolunu yakalayan Tutankhamon, kendisine doğru çekti ve yavaşça konuştu. "Sence beni duyabilirler mi?"

"Kim, majesteleri?"

"Dinleyen herhangi birisi."

"Hayır, majesteleri."

Kral tekrar iç çekti. İrkildi ve yine şakaklarını ovuşturdu "Bana ihanet etti."

Meren, kalbinin durduğunu hissetti. Nefes almayı kesmişti.

"Kraliçe mi?" diye sordu.

Tutankhamon, Meren'in yüzünü süzerken başını salladı.

Meren yine sessizliğe bürünmüştü. Firavun Akhenaten'in kızı Ankhesenamun'un sahip olduğu asil kan, Tutankhamon'u tahtın en güçlü talibi haline getirmişti. Kadın fanatik ve çılgın babasına adeta tapıyordu. Krallığı yeniden eski tanrılara teslim eden Tutankhamon'u ise asla affetmemişti. Meren Tutankhamon'a kadınla ilgili hiçbir şey sormamıştı, çünkü kadının, babasıyla çok yakın bir ilişkisi vardı. Ablaları gibi o da Akhenaten ile evliydi.

Akhenaten öldüğünde, Ankhesenamun ile evlenmek Tutankhamon'un görevi olmuştu. Tutankhamon'dan beş yaş büyük olan kadın, Ulu Kralın Eşi unvanına yükselmeyi görev addetmiş ama ihanet olarak gördüğü şeyin

gerekçesiyle kocasından nefret etmişti. Eski tanrıların tekrar kabul edilmemesi için mücadele etmiş ve babasının sonradan inşa ettiği başkentten Thebes'e dönmeyi hiç istememişti. Bütün bunları, babasını bile gölgede bırakan bir tutuculuk ve kin içinde yapmıştı.

Ve şimdi de krala ihanet etmişti. Aten'in eski güneş dininde babasına hizmet eden rahiplerle çevrili olurdu etrafı. Kralı o rahiplerden birisiyle aldatmış olabilir miydi? Yoksa en az onun kadar büyük bir günah mı işlemişti - yani kralın ölümünü mü planlamıştı?

Ne olursa olsun, Tutankhamon, kabulünü yanda keserek bir hata yapmıştı. Entrikalara karşı bir uzmandı ama güveni sarsıldığında acınacak şekilde telaşlı oluyordu. Bunun sebebi gençliği ve gençliği onu tehlikeye sokuyordu.

"Efendimiz," dedi Meren, mümkün olduğunca alçak bir sesle. "Size nasıl ihanet etti?"

Kralın bakışları Meren'inkiyle birleşti ve zalim bir haşmetle bastırılmış öfkesi belirdi gözlerinde. "Hitit kralına mektup yazmış O kaltak, en büyük düşmanıma mektup yazmış ve gelip beni öldürürse oğullarından birisiyle evlenmeyi teklif etmiş."

"Merhametli Isis adına."

Meren, boğazındaki kasların gerildiğini hissetti. Hititler Firavun ile sürekli rekabet halindeydi. İmparatorluğun kenarından köşesinden parçalar koparmakta ve Filistin ve Suriye'de Mısır'a bağlı olan bazı devletlerde isyanları teşvik etmekteydiler. Günün birinde Mısır ile Hititler savaşa girecekti. Ankhesenamun başarılı olsaydı, kendilerini o an bir savaşın içinde bulabilirlerdi. Firavun hâlâ çocuk denecek yaşıydı; Hititlerin ölümcül ve kalabalık ordularına karşı hazırlıksızdı.

"Ne yapacağım şimdi?" Kral, altın tören hançerini çekti.

"Onu öldüremezsiniz."

"Bana karşı en büyük günahı işledi."

"O, Ulu Kralın Eşi ve bir firavunun kızı. Krallığınız uzun süredir çekişme ve kararsızlıktan mustarip, majesteleri. Ne kadar masum veya güçlü olursanız olun, bir kraliçenin idam edilmesi İmparatorluğa büyük zarar verecek ve halkın size olan inancını sarsacaktır."

Tutankhamon, hançeri kınına soktu. Hareketlerinin şiddetinden, kolundaki altın bileklikler ve bilezikler takırdıyordu. Azap içindeki yüzünü Meren'e çevirdi.

"Benden nefret ediyor," dedi. "Ona dokunmamdan nefret ediyor - ve halkımı tehlikeye attı. Benden nefret etmesini affedebilirdim ama diğer suçunu affedemem."

"Zaten affetmemeniz gerek. Siz ne yaptınız?"

"Hiçbir şey." Kral, tükenmiş bir şekilde elini salladı. "Onu bulup öldürmek istedim ama bana öğrettiğin gibi yaptım ve bir dua edene kadar bekledim, sonra da seni çağırdım."

"Peki ya Ay?"

"Kadın onun torunu. Ay, Ankhesenamun'u sever. Ona söyleyecek cesareti bulamadım."

Meren kralın söylemediği bir şeyin farkına vardı: kraliçe'nin ihanetini, bizzat kral ortaya çıkarmıştı, veziri değil, gözü ve kulağı değil. Tutankhamon'un, Meren'in, entrikalarla ilgili derslerini bu kadar iyi öğrenmiş olması şaşırtıcıydı. Meren'in aklına yaşlı hizmetkâr geldi. Suriyeli bir köle olan adamın adı Tiglith ve Meren'in ömründen daha uzun bir süredir kraliyet çocuklarının yanındaydı. Tiglith, kraliçenin sarayında hizmet verirdi.

"Kabullerinize devam etmelisiniz majesteleri."

"Biliyorum." Sakince verilen bu cevap, kralın gözlerindeki öfkeyi gizleyemiyordu.

"Kraliçenin bütün hizmetkârlarını değiştirmek gerek, ama altın bir an kovanına benzeyen sarayınızda kargaşa yaratmaktan kaçınmalıyız."

"Ona yeni bir saray vereceğim."

Meren'in suratında merhametsiz bir gülümseme belirdi. "Memphis'teki Isis tapmağının yanındaki saray mı?"

"Evet," dedi kral. "Oradaki yüksek rahip ondan nefret eder. Bütün şehir nefret eder ondan. Ve sen, dostum, köleleri ve hizmetkârları temin edeceksin. Adamların bir an önce çalışmaya başlasınlar."

Meren kralla birlikte tahtın önünde ileri geri yürümeye koyuldu.

"Ayarlamalar zaman alacaktır majesteleri ve onun da izlenmesi gerek. Kendileri Memphis'e gitmeden önce kraliçe hazretlerinin rahatım sağlama görevini üstlenebilir miyim efendimiz?"

Kral başını salladı ve sonra aniden durarak Meren'e döndü. "Tiglith'e bazı emirler verdiğimi bilmen gerek. Ankhesenamun, önümüzdeki birkaç gün içinde kendisini daha neşesiz hissedecek ve uykusunu alamamaya başlayacak."

"Majesteleri, Toth'un bilgeliğine sahipler." Meren tereddüt etti ama kralın kalkık kaşları ve soluk yüzü onu kışkırttı. "Belki de Ankhesenamun'un bebek beklediği ve majestelerine acilen haber verdiği yönünde söylentiler yayabiliriz. O kadar sevindiniz ki saygınlığınıza gölge düşürmemek için herkesi dışarı çıkardınız. Ve şimdi de, en iyi doktorları ve en titiz hizmetkârları kraliçenin emrine vereceksiniz ki, hem o hem de çocuğu, yaşayan tanrının karısına yaraşır bir şekilde muamele görebilsin."

"Ne kadar düşünceli bir kocayım."

"Ve ben de, alışılmış görevlerime devam etmeliyim." ,

Zihni dağılan kralın sesi normal tonuna dönmüştü. "Haber mi getirdin?"

"Bir cinayet daha, Altın Hükümdarımız. Hormin'in oğlu Djaper dün veya önceki gece zehirlenmiş."

Olayları krala kısaca özetledi ve kraliyet atölyelerini ziyaret etmek için izin aldı. Tutankhamon'u Ay ile uğraşması için yalnız bırakan Meren, herkesin gözü önünde kabul salonundan ayrıldı ve sarayın yanındaki atölyelere girmesini sağlayacak bir kraliyet muhafızını yanına aldı. Nubyeli muhafız önünde ilerlerken, kendi adamları da yanına geldi. Birbiri ardına dizili kulelerin altında yürüyerek güneye döndüler; Nil'in kıyısında, duvarlarla çevrili bir binaya yönelmişlerdi. Kraliyet sarayından ve saraylıların oluşturduğu kalabalıktan uzaklaştıktan sonra, Abu'ya sessizce bir şeyler söyledi. Abu iki muhafızla birlikte geride kaldı ve kraliçe için gerekli ayarlamaları yapmak üzere Meren'in evine doğru yöneldi.

O sırada yapacak daha fazla bir şeyi olmayan Meren, başlangıçtaki planlarına uygun bir şekilde devam etmeye karar verdi. Endişeli gözükmemeliydi. Anubis'in Evi'nde cinayet işleyen katili bulma çabalarındaki herhangi bir sapma, kötü niyetli kişilerin ilgisini çekecekti. Bu tür bir ilgi sadece onun değil, aynı zamanda kralın da hayatım tehlikeye atardı. Amun'un Yüksek Rahibi daima tetikteydi ve genç Firavunun zayıf anlarını kollamaktaydı. Hitit elçisi herhangi bir huzursuzluktan hemen haberdar olacak ve davasının peşinden koşacaktı.

Meren ve yanındaki muhafızlar, kapıdaki nöbetçileri kolaylıkla geçerek binaya girdiler. Önlerinde uzun sıralardan oluşan atölyeler uzanıyordu. Atölyelerin tenteleri, mücevhercilerin, heykeltıraşların, kuyumcuların ve dokumacıların eğik başla koruyordu. Pek çok kadın ve erkeğin, kraliyet mücevherleri kullanılacak lapis lazuli ve akik taşlarını oymakta olduğu bu bölüme ilişti gözleri. Toprak yolun kesişme noktasında, kam tan yapılma bir barınağa erzak taşıyan işçiler yürüyordu. Barınağın içindeki kâtipler bu erzakı kontrol ediyor, kaydediyor v zanaatkarlara dağıtılması için gönderiyordu.

Muhafız, neredeyse Meren'in evi kadar büyük bir atölyenin önünde durdu. Meren, içeriden gelen ısıtılmış yağ ve baharat kokularından buranın neresi olduğunu anladı. Alçak bir duvarla çevrili geniş ve açık bir avlu uzanıyordu önünde. Avlunun içinde bir sıra kubbeli fırın vardı. Fırınların karşısında, başında kadınların durduğu açık ateşler ve mangallar yanıyordu. İki çocuk fırınlara kömür atarken, bir diğeri de fırınların birine ağır bir reçine çömleği koyuyordu. Meren atölyenin içinde muhafızı takip ederek boyutları küçük bir kabul salonunu andıran bir odaya vardı.

Üzerlerinde sayısız çömlekler, şişeler ve kapalı kavanozlar bulunan raflara bakarken, muhafızın, raflardaki oval kavanozlardan birini andıran bir adama seslendiğini duydu. Adam elindeki baharat kutusunu, odada boylu boyunca uzanan bir tezgâhın üzerine koydu aceleyle. Sallanarak Meren'in yanına geldi ve diz çöktü. Hırıltıyla soluk alıyordu. Kendisini, kralın baş parfümcüsü Bakef olarak tanıtan adam alnını yere koydu. Bu saygı gösterisinin ardından ayağa kalkabilmesi için muhafızın yardım etmesi gerekti.

"Yüce prensimize hizmet ve riayet etmek bana onur verir. Of, pof,"

Bakef, Meren'in, qeres isimli merhemle ilgili sorularına hemen cevap veremedi. Tombul ve soluk ellerini sağa sola sallayıp duruyordu.

"Qeres, qeres."

Meren elini uzattı ve muhafızlardan birisi, eline, Hormin'in peştamalından bir kumaş parçası koydu. Kumaşı Bakef'e fırlattı. Parfümcü, kumaşı yakaladı ve burnuna götürdü. Burnunun ucunda ter damlaları oluşmuştu. Tekrar kokladı.

"Tamam!"

Bakef kumaş parçasını sallayıp göbeğini hantalca döndürerek bir rafa doğru yürüdü. Deri bir çanta çıkardı ve içinden, altın parçalarla tutturulmuş papirüs yaprakları aldı. Yaprakların ortasından başlayarak sayfa sayfa ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra, parmağını el yazması hiyeroglif satırları arasında bir rakama vurdu. Meren, adamın gözlerinin parladığını gördü. En üst rafa uzanıp tozlu bir papirüs rulosu çekerken adamın şişman yanakları kızardı. Papirüse ilıştırılmış olan tahta etiketi okudu ve başını salladı. Aksırarak ruloyu temizledi ve kâğıdı yayıp sabitlemeden önce ellerini peştamalına sildi.

Meren sabırla bekliyordu. Dikkatinin yansıyı parfümcüye verirken, Ulu Kralın Eşi ile başa çıkabilmek için bir strateji de tasarlıyordu. Bakef, heyecanla ellerini çırpıp ovuşturduğunda, Meren'in bütün dikkati adama kaydı. Bakef, heyecandan, asil bir konuğun huzurunda olduğunu unutmuş olmalı ki, sırtını döndü ve atölyenin arkasında muhafızların beklediği bir kapıdan süratle geçti.

Meren, her iki yanında beş kapının bulunduğu loş bir koridor boyunca takip etti adamı. Bakef bir mum kapmıştı ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Dokuzuncu-depo, onuncu sıra, yedinci raf. Dokuzuncu depo, onuncu sıra, yedinci raf. Tanrılar adına, dokuzuncu depo. Kim düşünebilirdi ki?"

Bakef sağdaki dördüncü kapıyı açtığında, Meren adamın tam arkasındaydı. Bakef, elindeki mumu, kapının yanındaki duvarda asılı olan şamdanda duran meşaleye dokundurdu. Meşaleden süzülen sarı ışık, raflarla

dolu odayı aydınlattı ve seramik ile obsidyenden yapılma şişelerin üzerinde yansıdı. Kavanozlar düzenli bir şekilde birbiri ardına dizilmişlerdi - koyu Nil mavisi, uzun, silindirik şişeler; donuk siyah, kısa şişeler; parlak sarı şişeler. Bakef, bir eline mum, diğerine de bir tabure alarak deponun arkasındaki son iki rafın arasına daldı koca cüssesiyle. Buradaki kavanozlar ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

"Efendimiz, şimdiye kadar onuncu rafı araştırma şansım olmamıştı. Babamın zamanından bu yana da kimsenin araştırdığını sanmıyorum."

Bakef, tabureyi yere koydu ve oturdu. Meren bir çatırtı duydu. Meren kolunu yakalamasaydı, adam az kalsın onuna rafın üzerine düşecekti. Bakef'i tabureden kaldırdı ve kendisi oturdu.

"Ne arıyorsun parfümcü?"

Terlemiş üst dudağını silen Bakef, başını öne eğdi. "Pahalı mermerden bir kavanoz. Kısa ve geniş bir silindirik şeklinde olmalı. Kapağı ise, oturan bir aslan heykeli ile süslü."

Meren rafı araştırdı. Bir sürü şişe ve yumurta kabuğu kadar ince toprak bir kavanozun içinde duran kuru otların bulunduğu büyük bir çömlek buldu. Bunları bir kenara iterken, bir aslanın pembe dili ilişti gözüne.

Kavanozu eline aldı ve kapının yanındaki meşaleye doğru yürüdü. Kavanozun kapağını açmaya çalıştı.

Sıkışmıştı ve açmak için döndürmesi gerekti. Nihayet açıldığında içinde merhem olmadığını gördü.

Geriye sadece hafif bir mür kokusu ve küçük bir papirüs parçası kalmıştı. Kavanozu Bakef'in eline tutuşturan Meren, notu okudu. Merhem'in son bölümünün, kralın büyükbabasının cenaze arabasında kullanıldığı ve kraliyet hazinesinde bir kavanoz daha bulunabileceği yazıyordu.

Meren kâğıdı tekrar kavanozun içine koydu. "Merhemi kraliyet hazinesinden almış olamaz."

"Kim efendimiz?"

Bakef'e bakan Meren kaşlarını çatı. "Bu merhem başka nerelerde bulunabilir?"

"Şey, bildiğim kadarıyla tanrı Amun'un hazinesinde üç kavanoz var, adı ebediyete kadar övgüyle anılsın."

"Ha!"

Bakef irkildi ve az kalsın aslan desenli kavanozu düşürüyordu. "Bir sorun mu var efendimiz?"

"Öldüğü gün tamının hazinesine gitmişti."

"Tanrı öldü mü?" Bakef, Meren'i süzdü ve kaçmaya hazırlanmışçasına uzaklaştı ondan.

"Hayır aptal. Hormin öldü. Ama alçak herif önce tanrı Amun'un hazinesini ziyaret etmişti." Parfümcünün yanından hızla aklaştan Meren, sersemlemiş durumdaki Bakef'e bir söz daha söylemeden depodan çıktı.

Parfümcü de onun ardından koştu; yine hırıltıyla soluyordu. Meren akşamın koyulaştan gölgelerine çıkarken Bakef arkasından yetişt.

"Efendimiz, izninizle bir şey söylemek istiyorum!"

Meren durdu. "Tamam ama çabuk konuş."

"Eğer... eğer daha fazla qeres bulursanız ve tarifini ele geçirebilerseniz... yani... kraliçe..."

Meren parfümcüye pek fazla önem vermiyordu. Bakışları adamın suratına ok gibi saplandı ve dudaklarında tatlı ve masum bir gülümseme belirdi.

"Evet, parfümcülerin ustası, isteğin nedir?"

"Kraliçe, birkaç ay önce biraz qeres istediğini haber vermişti. Unutmuşum ve üstüne üstlük tarifi de kaybıldı."

"Ulu Kralın Eşi bu merhemle ilgili başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır efendimiz, sadece bu merhem'in Byblos'tan hediye olarak geldiğini ve az olduğu için kullanıldığını söyledi."

"Göreceğiz, parfümcü."

Meren dönüp giderken Bakef kekeleyerek teşekkür etti. Meren, sıradan bir kâtabin öldürülmesiyle Yüce Kralın Eşi arasındaki bu yeni bağlantının anlamını düşünürken bu teşekkürü duymadı bile. Bu gerçekten bir bağlantı mıydı, yoksa sadece bir tesadüf mü? Eğer Hormin'in peştamalındaki qeres gerçekten tanrı Amun'un hazinesinden geldiyse, merhem, Byblos'un hediyelerinin arasında olabilirdi, çünkü bu hediyeler, tanrıların tapınakları ile kraliyet malikâneleri ve gözdeleler arasında paylaştırılmıştı. Hem kraliçe hem de Hormin, qeres'i Byblos'un hediyesinden almış olabilirdi. Ve Byblos, Hitit imparatoruna hizmet eden Suriyeli haydutların sığınağı olarak bilinirdi.

Meren parfümcünün atölyesinin önündeki sokağa çıktıklarında da başını salladı. Hayır, bu gerçek olamazdı. Ne kadar şüpheli olursa olsun, sıradan bir bürokrat olan Homiin'in, bir Hitit casusunun veya Yüce Kralın Eşi'nin ilgisini çektiğini hayal bile edemiyordu. Belki de Amun'un rahipleri tarafından ayartılmıştı. Ama bunun sebebini Meren bile anlayamıyordu.

Ve şimdi de, kraliyet muskacısı ile tanrı Amun'un hazinesindekileri sorgulaması gerekiyordu. Bu işler, Ankhesenamun meselesinden uzaklaşmasına neden olacaktı. Kral ve Ay'la bir araya gelmesi gerekecekti, ama bunu hava karardıktan sonra gizlilik içinde yapmalıydı. Muskacıyı gördükten sonra, akşam yemeğinden önce nehri geçip Amun'un büyük tapınak binalarına gitmesi için ancak vakit bulabilecekti. Daha sonra da, şehir uykudayken tekrar saraya gidecekti.

Kysen, kendilerine doğru gelen erzak katarını izlerken, güneşin batışıyla çıkan son serin meltem, saçlarını yüzünden savurdu. Köylü bir çocuk, koşarak Thesh'in kâtip gereçlerini getiriyordu.

Kâtip, ipinden tutarak salladı gereçleri. "Useramun, Hormin'in Ramose ve Hesire'den alelacele bir tabut sipariş ettiğini söyledi bana. İlk başlarda, onların tabutlarının çok pahalı olduğundan yakındı. Gerçi her şeyden yakındı ya."

Kysen bir an için beyaz vadiden, köyden çıkan ve etrafında gürültülü bir şekilde gevezelik eden çocuklardan uzaktaymışçasına acı içinde kilitlenip kaldığını hissetti. Thesh'in anlattıklarından sonra, kardeşleri ile görüşmekten kaçamazdı. Bundan korkması için ne sebep vardı ki? Onu ilk gördüklerinde tanımamışlardı ki; şimdi de tanımazlardı. Pawero da hâlâ kendi inindeydi, kırışmış yaşlı bir örümcek gibi gizlenmişti orada. Kysen ve Thesh erzak katarını karşılamak için yürümeye başladılar ve durduklarında, kardeşlerinden biri, sıradan ayrılarak ona doğru ilerledi. Thesh'in yardımı olmaksızın kimin kim olduğunu anlayamayacağını düşünmek garip olurdu. Adam tökezledi ama buna bir sebep yok gibiydi. Tekrar toparlandı ve yoluna devam etti. Adımları düzensizdi, ayaklarını Nil'in çamurlarından kurtarmaya çalışıyordu adeta. Yelkeni yırtılmış, tıka basa dolu bir yük gemisi gibi yol alıyordu.

Kaşlarını buruşturan Kysen, Hesire önüne geldiğinde hiçbir şey söylemedi. Esen meltem o kadar keskin bir bira kokusu getiriyordu ki neredeyse bumu yanacaktı. Ramose da hemen kardeşini izlemişti ve Hesire, Kysen'in önünde içkinin kopardığı dizginleriyle bir o yana bir bu yana sallanırken ona katıldı. Kolunu kaldırıp Kysen'e doğru uzattı.

"Sen," dedi, Kysen'e doğru taze bira kokuları göndererek "Seni tanıyorum."

Kysen'in Meren'den öğrendiği ilk derslerden biri, asla korkuya teslim olmamak ve bu gibi durumlarda önüne geçemeyeceği konuşmalar yapmaktan kaçınmaktı. Midesi erimiş bronzla dolmuş gibiydi ama sadece iki kelime çıktı ağzından.

"Öyle mi?"

Daha kısa boylu, eğri büğrü dişli ve gevşek adaleli bir adam olan Hesire, tüysüz bir ördeği andırıyordu. Adam başını salladı ve çıkırdı. "Öyle. Senin Firavun'un Gözü ve Kulağı'nın hizmetkârı olduğunu söylüyorlar. Hormin piçisiyle ilgili olarak gelmişsin buraya."

Dalgınlığından sıyrılan Kysen, sakın görünmeye çalışıyor, kardeşlerinin ardındaki sıradağları süzüyordu.

"Hormin'den hoşlanmıyordunuz."

"Tabii ki," dedi Hesire.

Kardeşinin üzerine düşmemek için bacaklarını açmış, kollarını göğsünde birleştirmişti ve Kysen'in yüzüne bakıyordu gülümseyerek. Kendisini çok iyi ifade ettiğini düşünüyordu hiç şüphesiz.

"Size uzun ömür ve sağlık diliyorum," dedi Ramose, bir dirsek darbesiyle Hesire'nin önüne geçerek.

"Korkarım ki kardeşim bu sabah içmeye çok erken başlamış."

Thesh, çadırın ardından durduğu yerden yukarı baktı. "Bu sabah ve her sabah."

Ramose, kâtime kaşlarını çattı ama devam etti. "Hesire, tabutunu yapmaya başlamadan önce öldürüldüğü için Hormin'e biraz kızgın."

"Neden? Marangozlar arasında sizlerin işsiz kaldığınızı hiç sanmıyorum."

Ramose, Thesh'e bir baktı ve sonra gözlerini tırnaklarına dikti "Doğru, ama Hormin çok kusursuz ve zarif bir tabut sipariş etmişti. Biz bunları yapmayı tercih ederiz. Bu geniş tabutların her tarafı, Öteki Dünyanın Kitabı'ndan yazı ve resimlerle süslüdür. Daha fazla uğraş gerektirir."

"Anlıyorum."

Anlıyordu. Aynen tahmin ettiği gibiydi. Thesh cenaze işinde ek bir gelir elde ediyordu. Bu geleneksel bir şeydi, ama o ve zanaatkarlar, elde ettikleri kazancı kraliyet makamlarından gizliyorlardı. Hormin'inki gibi siparişler vezirin makamına kaydedilmiyordu şüphesiz.

Hesire geçirdi ve ellerini, buruşuk ve kirli peştamalına sildi. "Ve bir de o lahit vardı tabii ki."

"Hangi lahit?"

Thesh, gelen tahılları kaydederken aniden durunca, Kysen'in tüyleri diken diken oldu. Ramose da bakışlarıyla kardeşini öldürmek istiyor gibiydi adeta.

"Hangi lahit?"

"Şey, Hormin'in lanet mezarındaki kırmızı granit lahit."

"Hesire, yine sarhoş olmuştun sen," dedi Ramose.

Kardeşini itekledi. Geriye doğru tökezleyip bir eşeğe çarpan Hesire yere kapaklandı. Ramose ellerini kızgın bir şekilde uzatan kardeşini yerden kaldırdı ve köye doğru sürükleyerek taşımaya başladı. Kysen onların gidişlerini izledi. Onu tanımadıkları için mutlu mu yoksa müteşekkire mi olduğunu bilemiyordu. Aşağıya bakan

Kysen, Thesh'in kendisine baktığını gördü. Parmağıyla çenesini sıvazladı ve kırmızı granit lahit konusunun öneminden sıyrılmışçasına omuzlarını silkti.

Thesh, gelen erzakları zanaatkarların eşlerine dağıtıp, yeni kesikleri, çekiçleri, tığları ve kamış fırçaları kaydederken, Kysen, lahit ve gizli siparişlerle ilgili olarak kâtibe en iyi nasıl yaklaşabileceğini düşünüyordu. O bunları düşünürken, Woser elinde bir çuval ve bir şişeyle köyden çıkıverdi.

Köyün batı yakasındaki tepe, merhametsiz güneşin altında kavrulmaya başlamıştı bile. Bütün ihtişamıyla bayırdan yukarı yürüyen Woser, tepeye oyulmuş küçük mabetlerden birine yöneldi. Mabetlerin altında köyün atalarının mezarları yer alıyordu. Kysen, Thesh'i unutmuştu. Hiç şüphe yok ki Woser, hastalandıktan sonra işinden geri kalmıştı. Ailesinin tapınağında ne işi vardı öyleyse?

Kysen, Woser'in kireçtaşına oyulmuş basamaklara tırmanmasını bekledi. Alçak ve geniş basamakların ortasında, ölülerin taşındığı kızakların mabetlere çıkarılmasını sağlayan düz bir zemin vardı. Woser sağa döndü, bir sıra girişin önünden ilerledi ve ikinci kattaki son girişin önünde durdu. Tepenin yamacına kurulmuş olan bu giriş, dik kenarlı minyatür bir piramit şeklinde kerpiç tuğlalardan yapılmıştı.

Kysen, adamın arkasına düşmeden önce, içeride gözden kaybolmasını bekledi. Basamakları tırmandıktan sonra sessizce mezarın girişine doğru yürüdü ve açık durumdaki çift kanatlı kapının önünde durdu. Tapınağın beyaz boyalı tuğlaları ısıyı üzerine yansıtıyordu. İlk önce sadece gölgeleri görebildi. Gözleri loş ışığa alıştığında, aile üyelerinden ve sanatkârların koruyucu tanrılarından adaklar kabul eden merhum köylülerin resimleriyle bezeli duvarları gördü. İçeri süzüldü ve sırtını bir duvara dayadı.

Tapınağın girişinde, alt kattaki dar adak odasına inen kısa bir koridor vardı. Woser'in aşağıda mırıldandığını duyabiliyordu. Bir lambadan gelen ışık da yansıyor yukarıya. Kysen, basamakların yansına kadar indi, durdu, ve sonra Woser'i görene kadar inmeye devam etti. Woser, bir sunak masasının önünde duruyordu. Bir dua mırıldanıyor, ellerinde ekmek ve kurumuş balık tutuyordu. Daha sonra elindeki yiyecekleri sunağın üzerine koydu, bir bardağa bira doldurdu ve sunağa bıraktı.

Kysen tam ayrılmak üzereydi ki, birisinin burnunu çektiğini duydu. Durakladı ve dönerek Woser'e baktı.

Woser, elinin tersiyle muhteşem burnunu siliyordu. El yordamıyla peştamalının kemerinden bir papirüs rulosu çıkardı.

Ruloyu açtı ve sesli bir şekilde okumaya başladı. "Ey günlerdir bana işkence eden iblis, senin gönlünü almaya geldim. Gücünün yerine gelmesi için, bu ekmeği, balığı ve birayı al."

Woser kekeledi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Papirüs ile yüzünü sildi ve kâğıt ile yüzünü kapayarak akıl almaz bir şekilde sızlanmaya başladı. Dizlerinin üzerine çöktü, ileri geri sallanmaya ve papirüsten bir şeyler mırıldanmaya koyuldu.

Kysen, Woser'in neler söylediğini duymak umuduyla biraz daha yaklaştı ama adam aniden öksürdü. Daha sonra tıkanı ve bira bardağını yakalayıp midesine indirdi. Sonra da ruloyu katlayıp onu yiyeceklerin yanına, masaya bıraktı.

"Ey Ptah, Ey Hathor, Ey Amun, sizlere yalvarıyorum, bu iblisin benden uçup gitmesini sağlayın. Ben kimseye kötülük yapmadım, ne yaşayanlara - ne de ölülere." Woser tekrar hıçkırıklara boğuldu ve sallanmaya başladı. Biraz sakinleşince devam etti. "Ressamlıkta beceri ve heykeltıraşlıkta zihin açıklığı ihsan edin bana, benim için Osiris'le ve öteki dünyanın diğer tanrılarıyla bir araya gelin. Dinime tamamıyla bağlı olacağıma söz veriyorum. Asla bilerek zarar vermedim. Asla bilerek kötülük yapmadım. Kötülüklerden arınmak ve bu iblisten kurtulmak için size yalvarıyorum."

Kysen mabet duvarına dayandı; Woser'in sesindeki korkuya şaşırıyordu. Böylesine belalı bir hastalığın pençesinde olsaydı, elbette ki kendisi de korkardı. Woser'in işini bitirdiğini düşündü ama yanıltı. Adam ayağa kalktı, burnu papirüs kamışına benziyordu. Cin çıkarmaya benzer hareketler yapmaya başladı. Hiç şüphe yok ki, Thebes'li doktor, tedavinin bir parçası olarak önermişti bunu.

Woser, üzerinde 'Horus'un Gözü'nün bulunduğu oyma bir muska çıkardı. Kireçtaşından oyulan ve boyanarak göz şekli verilen bu tılsım, sağlığı simgeliyordu. Woser muskayı sunak masasının üzerine bıraktı. Sonra bir kese çıkarıp içindeki tozdan "ir tutam aldı ve masadaki kandilin alevi üzerine serpiştirdi. Kysen, büyüyen alevlerin üzerindeki yanık otların keskin kokusunu alabiliyordu.

"Ey iblis, çık dışarı. Horus'a ve Seth'e, Amun'a ve Mut'a İsis'e ve Hathor'a yakarıyorum. Bana yardım edin. Ey iblis, de' fol buradan. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben kimseyi öldürmedim; yalan söz söylemedim; hırsızlık yapmadım. Benim hiç bir günahım yok. Ey iblis, defol buradan."

Yakarmaya ve tozları serpmeye devam etti. Daha sonra boncuklu bir zincirin ucuna takılmış daha küçük bir 'Horus'un Gözü' muskası çıkardı, bunu boynuna astı ve dua etti. Woser gitmek için kalktığında Kysen de açıklığa çıkmıştı. Woser, Kysen'i görünce irkilip küçük bir çığlık attı.

"Günah çıkarmayı kısa kestir," dedi Kysen.

Woser'in ağzı açıldı ve hemen ardından kapandı.

"Pek çok günahı hiç saymadın bile." Kysen bu günahları parmakları ile saymaya başladı. "Yoksulları soymadığını, acı vermediğini, gözyaşı döktürmediğini, ıstırap çektiğini, tapınakların sunaklarına zarar

vermediğini, ölülerin yiyeceklerini veya tanrıların ekmeğini çalmadığını, tarlada hile yapmadığını da söylemek zorundasın. Dahası da var."

"Ne? Ne ne ne ne?" Woser, açıklamak istercesine tekrarladı. "Ne?"

"Yabancı bir kadınla yattığını da unuttun."

Woser yutkundü ve aptal aptal baktı Kysen'e.

"Söyle bana," dedi Kysen, çünkü Woser'in hiçbir şey söylemeyeceği gayet açıktı. "Beltis, Hormin'in ölümü veya ailesi hakkında sana bir şey söyledi mi?"

"Şey, onu oğullarının öldürdüğünü söyledi."

"Pek çok kişi öldürmüş olabilir onu, Beltis de dahil."

"Be-ben hastaydım."

"Evet, en münasip zamanda hastaymışsın gibi gözüküyor."

"Thesh size anlatabilir, ben..."

"Biliyorum, biliyorum." Kysen merdivenlere doğru döndü. "Ama şunu unutma. Firavunun Gözü ve Kulağı çok şey bilir ve sonunda her şeyi ortaya çıkarır. Eğer Beltis hakkında bir şey İmliyorsan, senin başından beri bildiğini ben ortaya çıkarmadan önce sen anlatsan daha iyi olur. Bildiklerini saklayan insanların hoşlanmam. Hem de hiç. Ve benim hoşnutsuzluğum, senin iblisinin kendinden geçmesine sebep olur."

Kysen, Woser'in yanından ayrıldı. Kysen'in ellerine düşerse basma neler gelebileceğini birkaç saat düşünmek, adamın hayallerle dolu kalbinde çok şey değiştirebilirdi. Gün ışığına çıktığında erzak katarının dağılmış olduğunu gördü. Thesh, kollar paketlerle dolu bir halde çadırdan ayrılıyordu.

Kâtip, köy duvarlarının ardında kaybolana dek, Kysen, araya mesafe koyarak onu izledi. Thesh, evinin kapısından geçerken o da kapıya varmıştı. Adam, yükünü bırakarak aniden evden çıktı. Kysen boş bir eşiğin gölgesine saklandı ve yanından geçen kadınların gitmesini bekledi.

Thesh sokakta top oynayan iki kızın yanından geçerek doğruca Useramun'un evine doğru yürümeye başladı. Kysen adamı takip etmek yerine, ressamın evinin çatısına çıkan merdivenlere yöneldi. Basamakları tırmandı, üst kattaki girişten çatıya süzüldü ve merdivenden indi. Mutfığa girdiğinde, bir ekmeğin taşıyan yaşlı hizmetçi kadınla karşılaştı. Elini dudaklarına götürerek kadına susmasını işaret etti. Kadın, arka kapıdan çıktı, Kysen'le pek fazla ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Kysen, Useramun'un sesini duyunca ön odaya doğru süzüldü.

"Bunun hiçbir anlamı yok diyorum sana," diyordu ressam.

Öğütme taşının önünde oturmuş, bir kaptaki kırmızı aşiboyasını karıştırıyordu. Thesh ise, ressamın önünde bir ileri bir geri yürüyor, uzun siyah saçlarını düzeltiyordu.

"Hesire'le karşılaştığında Seth'in yüzünü görmedin sen. Benzi soldu. Anladığına eminim. Müthiş zeki bir yüreği var onun."

"Evet," diye mırıldandı Useramun. "Zeki bir yürek ve sağlıklı bir vücut. Orantılar kanununa mükemmel bir örnek."

"Sen beni dinliyor musun? O biliyor diyorum sana!"

"Omuzlan, dirseği ile parmak uçları arasındaki mesafeden daha geniş," diye mırıldanıyordu ressam.

"Eğer Ramose onu durdurmasaydı, ödemelerden bahsedecekti."

"Burnu çok uzun değil. Dudakları yumuşak ama dolgun."

"Ve şimdi de Woser'i takip ediyor," dedi Thesh. "Hastalıklı ve kötü ruhlarla çevrili Woser'i. Kim bilir Woser neler anlatır ona?"

"En mükemmel erkeğin bacaklarına sahip."

Thesh, ressamın önünde durdu; göğsü inip kalkıyordu. "Useramun, kapa çeneni ve düşünmeme izin ver. Ya Seth bizim hakkımızda öğrendiklerini Firavunun Gözü ve Kulağı'na anlatırsa?"

Ressam, öfkeyle iç çekip kaşığını kenara koydu.

"Beni dinle. Seth, kraliyetin bir hizmetkârı. Bizler de kralın hizmetkârlarıyız. Kralın hizmetkârları, krallık işlerinin yürütülmesine yardımcı olan bu tür yan gelirleri ve özel siparişleri bilirler."

"Yani rüşvetleri," dedi Thesh, elleriyle saçlarını düzelterek.

Ressam, başını bir yana eğdi. "Seth'in rüşvet almayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse yanıyorsun."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Thesh.

"Beltis'e sordum," dedi Useramun. "Küçük fahişe, Firavunun Gözü ve Kulağı'nın hizmetkârının sevgisini kazanmaya başlamış bile. Sadece birkaç saat önce sevdirmiş kendisini. Hem de birkaç kez."

Kysen, Useramun'a sessizce küfrederken, Thesh kendisine açık açık küfrediyordu.

"Beni suçlamanın alemi yok," dedi ressam, kaşığını tekrar eline alırken.

"Ama artık hem senden hem de benden şüphelenecek!"

"Neden?"

"Beltis yüzünden, aptal! Kendi vücudunu kullanarak ona rüşvet vermeye çalışıyor. Kadının Hormin'i öldürdüğünü, bizim de ona yardımcı olduğumuzu düşünecek. Ya da, ne bileyim, Beltis'in yerine bizim öldürdüğümüzü veya öldürmesi için onu zorladığımızı, veya-peki ya ona bizim yaptığımızı söylerse?"
"Tanrılar adına, Thesh, işkence altındaki kaçak bir köle gibi saçmalıyorsun. Neredeyse altına kaçıracaksın. Adam şu ana kadar hiçbir şey yapmadı. Bir şey de söylemedi. Bekle."

Thesh inledi. "Ama Hormin'i ben öldürmedim."

"Ben de öyle. Ve Beltis'in de yaptığını sanmıyorum çünkü bunu yapmak için yağlı ve parfümlü postunu tehlikeye atmayacağından eminim. Yani endişelenmemize gerek yok."

"Öyle mi? Peki ya katili bulamazlarsa?"

Useramun omuzlarını silketti ve aşiboyası kabına reçine boşaltmaya başladı.

"Ya katili bulamazlarsa? Ya vezir sabırsızlanıp Firavunun Gözü'ne baskı yaparsa? Ya bize işkence yaparak katili bulmaya karar verirlerse? Suçlu olduğumdan emin olmadıkları halde, suçlayacak birini bulmaya karar verirlerse? Ölümle buluşmak için çöle sürgüne gönderilebilirim."

Thesh yine aşağı yukarı yürümeye başlamıştı ama bu kez yumruklarını da açıp kapıyordu. Useramun işini bitirince Thesh'e baktı. Kysen, ressamın yüzünde ilk endişe belirtilerini gördü. Useramun kaşığının kenarını ısıırıyordu.

"Belki de haklısındır." Thesh gezinirken, Useramun düşünceli bir şekilde kaşığı ısıırıyordu. "Belki de bu soruşturmayı kendi elimize almanın mantıklı bir sebebi vardır."

"Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Üzerinde düşüneceğim. Hem zaten Beltis, Hormin'i oğullarının öldürdüğünü söylüyor. Onlar da Beltis'i suçluyorlar. Yetkililerin suçlayabileceği sürüyle insan var gibi görünüyor. Doğru kişiyi suçlamaları bizim menfaatimize olabilir."

"Çabuk bulmaları da öyle," dedi Thesh.

Useramun kıkırdadı. "Yani sen titreyen bir çamur birikintisine dönüşmeden önce, öyle mi?"

"Hayır. Seth, aldığımız ekstra siparişlerle ilgili olarak bizimle konuşmadan ve vezirin gazabı tepemize inmeden önce."

"Aptal olma," dedi ressam.

"Eğer beni yakalarlarsa, cezayı tek başıma çekmem."

Useramun doğrulup kaşığının kenarıyla Thesh'in çenesini ov şadı. "Öyleyse Setli için bir katil bulmamız gerekiyor, öyle değil mi? Böylelikle onun dikkati bizim siparişlerden, rüşvetlerden v bu tür uygunsuz konulardan uzaklaşacaktır."

Thesh, kafasını kaşıktan uzaklaştırdı ve ön kapıya gitti "Fazla vaktimiz yok."

"Bana bir gün ver," dedi ressam.

"Tamam, ama Seth hiçbir şey söylemezse."

Useramun başıyla onayladı.

"Eğer benim karşıma çıkarsa, kendimi onun merhametine bırakıp hepimiz adına adalet dilemek zorunda kalırım."

"Yalvarma konusunda çok başarılı olduğuna eminim. Ama bizim küçük işlerimizin kralın hizmetkârının gözünde ne kadar önemsiz olduğunu görünce şaşıracaksın bence. Bizden çok daha büyük hırsızlar görmüştür şüphesiz."

Kysen gülmemek için kendini zor tuttu. Aslında gülmüştü bile. Thesh, köşeye sıkışırsa her şeyi itiraf edeceğini söyleyerek ayrıldı. Useramun ise boyaları karıştırmaya devam ediyordu. Kysen geldiği yoldan geri döndü. Merdivenlerden inerken, doğru dürüst yürüyemeyen tombul bir oğlan çocuğu haricinde, kimse onu görmedi. Küçük çocuk, Useramun'un ve komşusunun evi arasındaki dar sokakta yalpalayarak yürümüş ve merdivenin en alt basamağına çıplak kıcıyla oturmuş bir çingirakla oynuyordu.

Zavallı Thesh. Tehlikeyle karşılaşınca bütün cazibesi ve sevimli bakışları anlamsızlaşıyordu. Kysen ortadaki basamakta durup aşağıdaki çocuğa baktı. Aslında çocuğu gördüğü yoktu. Useramun ve Beltis; Woser ve Beltis; Hormin ve Beltis. Ve tabii ki, kendisi ve Beltis.

Kendi kendine yüksek sesle konuştu. "Thesh ve Beltis."

Derin düşünceler içinde bir basamak daha indi. Aklına gelen fikrin heyecanı ile neredeyse yuvarlanıyordu. Düşünceler içinde durakaldı. Haklı olabilir miydi? Nasıl emin olabilirdi? Aşağı inmeye devam ederken olasılıkları düşündü.

Kysen alt basamağa geldiğinde çocuğu yukarı kaldırdı. "Sen Yem'in yeğeni değil misin ufaklık? Benimle gel. Bakalım Thesh Amcayı neşelendirebilecek miyiz? Bugün, yüreğinde oldukça ağır yükler var."

Meren, muskacılar atölyesinin avlusuna doğru yürüdü ve kulaklarını tırmalayan takırtı ve darbelere alışmak için durakladı. Bir tentenin gölgesi altında, bakır kesikleri ve tahta çekiçlerle çalışan veya taşları parlatan çıraklar ve ustalar oturmuştu. Her işçinin altına, yere düşen akik, lapis lazuli ve turkuvaz parçalarını toplamak için hasırlar serilmişti. Arkalarında, açık havada, bir ateş çukuru ve kalıplar vardı. Elllerinde esnek tahta maşalar tutan iki adam çukura eğilmişti.

Elleri lapis lazuli parçalarıyla dolu yaşlı bir adam, bir terazinin yanında duruyordu. Meren'i görünce yanındaki genç bir adama, terazinin başına geçmesini işaret etti. Ayaklarını sürüyerek Meren'in yanına geldi ve önünde eğildi.

"Efendimiz Meren'e sağlık, uzun ömür ve kudret diliyorum."

"Beni hatırlayacağını sanmıyordum Nebi."

"Firavunun Gözü ve Kulağını herkes hatırlar."

Meren gözlerini yuvarladı. "Lütfen Nebi. Öğretmenimden kaçtığımda senin atölyene saklanırdım."

Nebi güldü ve kuru ve yaralı parmaklarından biriyle burnunu kaşıdı. "Çok ama çok uzun zaman önce."

"O kadar da çok değil, tanrılar aşkına. Ama Nebi, buraya görev için geldim."

"Gölgelik bir yerde içecek bir şeyler ikram etmeme izin verin efendimiz."

Nebi, Meren'i atölyenin içine götürdü. Yerde oturan ve masalara eğilmiş olan bir sıra asistanın yanından geçtiler içlerinden biri, altın bir bokböceği muskasının içini camla kaplıyordu. Atölyenin arkasında bir sandalye, bir yatak ve tabureleri durduğu daracık bir oda vardı. Nebi'nin ilerleyen yaşını düşününce bu mobilyaların varlığına hiç şaşırmıyordu.

Nebi odadaki tek sandalyeyi Meren'e teklif edince, Meren "Hayır," dedi. "Eğer beni iyi hatırlıyorsan, ihtiyacın olduğunda senin sandalyeni almayacağımı da bilirsin."

Nebi yavaşça sandalyeye oturmaya çalışırken Meren bekledi. Yandaki taburelerden birini alarak Hormin'in üzerinde bulunan kalp muskasını çıkardı.

"Bunun hakkında bana neler söyleyebilirsiniz?"

Nebi muskayı aldı. Sanatkarın elleri bir erkek için küçük sayılırdı. Bu hassas işte onun için avantaj sağladıklarına şüphe yoktu. Her bir parmağında bir sürü yara ve çizik vardı. Pürüzsüz bir yüzeyi olan kalp şeklindeki akik, Nebi'nin parmaklarının daha da biçimsiz göstermişti. Muskayı elinde çevirdi, yüzüne yaklaştırdı, dikkatle baktı ve sonra Meren'e döndü.

"İb muskası. Sana Anubis'in Evi'nde bundan bahsetmediler mi?"

"Anubis'in Evi'nden geldiğini nereden bildin?"

"Ra'nın, güneş kayığında olduğunu nereden biliyorum?" dedi Nebi, omuzlarını silkerek. "Bu tür şeyler bilinir. Hepsi bu."

Meren karşı koymaktan vazgeçti. "Çok iyi. Mahremiyet beklememek gerektiğini düşünmeliydim. Rahip Raneb, sargıların içine koydukları binlerce muskadan biri olduğunu söylüyor. Bu muskayla ilgili özel bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum."

Nebi muskayı elinde evirip çevirdi. İnsan kalbi şeklinde yapılmış olan ib, çift kulplu, hatları belirsiz uzun bir testiyi andırıyordu.

"Bunun mu?" Düşüncelere dalan Nebi, elini tekrar yüzüne yaklaştırdı. "Aklın ve duyguların beşiği olan yürek. Bu muska, kalbi korumak ve tanrıların terazisinde, kalbin, doğruluğun tüyü karşısında ağır çekmesini sağlamak için arındırma ve mumyalama töreni sırasında vücudun üzerine konmalıdır. Anubis, tarta işleminin adilâne yapılıp yapılmadığını denetlemek için kenarda bekler. İçimizden pek çoğunun günahla dolu olduğu halde bu imtihanı nasıl geçtiğini hep merak etmişimdir."

Meren oturduğu taburede kayıldı. "Lütfen, Nebi."

"Evet, efendimiz." Yaşlı adam, muskayı Meren'e verdi. "Taşın kalitesi oldukça yüksek. Büyük ihtimalle doğu gölünden gelen büyük bir çakıl taşından yapılmış. Bu tür büyük çakıllara ender rastlanır, çünkü muhteşem bir kan kırmızısı rengi vardır. Raneb benim muskalarımı görmüş olabilir ama onlara bir sanatçının gözüyle bakmadığı açık."

"Onlarda kutular dolusu var bu muskalardan."

"Doğrudur, efendimiz. Ama bu akik, sadece çok özel muskalarda kullanacaklarım kadar kaliteli; bir soylu veya bir prens için, ya da..."

"Ya da bir kral için mi?"

Nebi başını kaldırdı. "Ben bir neshdy'yim, sıradan bir mücevher işçisiyim." Nebi, Meren'in elindeki muskayı işaret etti. "Bu bir prensin muskası."

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum."

"Bu muska delirtmemiş," dedi Nebi. "Yani bir kolyede kullanılmak üzere yapılmamış. Her iki tarafı da şekillendirilmiş, dolayısıyla, içine bir şey koyulması da istenmemiş. Bir ceset üzerine koyulmak için yapıldığını söyleyebilirim, kalbin üzerindeki bandajlar arasına."

"Yani, eğer bu muska Anubis'in Evi'nde bulunduyorsa, tapındaki hazinede saklanması gerekirdi, mumyalama barakalarında değil."

"Evet, efendimiz. Ama, birisi bir hata yapıp daha değersiz taşların arasına koymuş da olabilir tabii."

Mumyalama rahipleri bu tür muskaları bağış olarak kabul ederler."

Meren ayağa kalktı ve Nebi'nin sandalyeden kalkmasına yardımcı oldu. Birlikte atölyenin dışına yürüyerek avlunun gürültüsünden uzaklaştılar. Çıraklar ocakları ve maltızları körüklemek için üfledikçe, üfleme borularından ısıkl sesleri geliyor, borular ötüyordu. Meren, Nebi'den ayrılıp arabasına döndü. Abu onu bekliyordu ama o, düşüncelere dalmış bir şekilde safkan atının burnunu okşamaya koyuldu.

Bu kalp muskası, değerli nesnelerden bir diğeri idi. Hormin'e mi yoksa Anubis'in Evi'ne mi aitti? Bunu asla öğrenmeyebileceğim itiraf etmek istemiyordu kendine. Hormin varlıktı Bunun sebebi, hiç şüphesiz, istifçilik yapması ve payına düşen paranın fazlasını elde etmek için kurnazca yollara başvurmasıydı. Kâtip geniş gerdanlığın sahibiydi. Yine de merhem ile kalp muskasına da sahip olduğu yönünde bir tahminde bulunma hatasını yapamazdı Meren.

"Tanrı Amun'un hazinesine gidiyoruz Abu." Meren güneşe baktı. Zirvesini çoktan geçmişti ve süratle alçalıyordu. "Sen olsan hazinede kimi görmeye giderdin?"

"Alt kademe Arınmış Rahiplerden birini gördüm, efendimiz."

"Haklısın. O karınca yuvasındaki kudretli insanlar Hormin hakkında hiçbir şey bilmezler. Bilseler de bana anlatmazlar zaten."

Arabasını da yanına alarak, kraliyet teknesiyle nehrin karşı kıyısına geçti. Kısa bir süre içinde, iki tarafında koç başlı sfenkslerin dizili olduğu tören yolunda ilerlemeye başlamıştı bile. Birbiri ardına dizili tapmak kapılan gitgide büyüyor, küçük tanrıların en büyük tapınaklarını bile gölgede bırakacak boyutlara ulaşıyordu. Altın ve gümüş zeminli dikilitaşlar gün ışığında parılıyordu. Meren etrafını gözleye gözleye ilerlerken, Rahiplerden, tapmak hizmetkârlarından, dilencilerden ve yetkililerden oluşan kalabalık kendisine yol veriyordu kendisine. Meren, solan günün sessizliğinde sakince sallanan küçük bayrakların asılı olduğu direkleri görebilmek için boynunu kaldırdı. Saray, kâfirlerin başkentinden döndüğünden bu yana, Amun'un tapmağına pek sık gelmemişti. Her gelişinde üzerine zırh giyme ve karanlık köşelerdeki kobralardan sakınma ihtiyacı duymuştu. Amun'un Yüksek Rahibi, kraldan nefret ettiği gibi, Meren'den de hoşlanmıyordu.

Arabayı kullanan Abu, atları devasa kapıların altına götürdü Tapmağa yaklaştıkça daha fazla rahiple karşılaşılıyorlardı -hepsi de bembeyaz ketenlere bürünmüş, altın ve değerli taşlarla bezenmişlerdi. Çoğunluğu asillerden oluşan üst düzeydekiler, parlıtlı mücevherlerle kaplı giysiler giyiyor ve yelpazeler taşıyan uşaklar eşliğinde yollarına devam ediyorlardı. Değerli taşlara benzeyen sayısız tören alayının arasında, sıradan rahipler, itaatkâr bir şekilde mekik dokuyordu. Onlar Arınmış Rahiplerdi ve bürokratlar için yemek hazırlanması ya da tapmak okulunda oğlan çocuklarına ders verilmesi gibi sıradan tapınak işleriyle uğraşırlardı.

Abu onları karşılamaya gelen tapınak muhafızlarına arabayı teslim etti ve kendisim selamlamalarına izin verdi. Meren, tapınak duvarları içinde, Amun'un oğlu Khons'un tapınağının ve pek çok avlunun yanından geçerek kutsal gölün ardında bulunan uzun ve kubbeli bir binaya vardı. Gölün arkasında koruyucu bir taş ve değerli metal perdesinin ardında saklı olan tapınağın kendisi bulunuyordu. Hazinenin iki kanatlı kapısının kenarında duran nöbetçileri geçen Meren, binanın girişine doğru yürüdü. Tam Abu'ya aradıkları rahibi bulmasını söyleyecekti ki, firavunun babası Muhteşem Amunhotep'in adak heykellerinden birisinin durduğu karanlık bir girintiden, adının sessizce fısıldandığını duydu.

"Sevgili kuzenim Meren. Burada olduğuna inanamıyorum."

Her zaman aynısı olurdu. Aniden döndü ve bir aynanın cilalı bronz yüzeyine bakıyormuş gibi hissetti kendisini. Rahipten çok muhafıza benzeyen bir adamla yüz yüze - uzun boylu ve sıska bir adamdı; adaleli omuzları ve bacakları vaktinin çoğunu tapmaktan ziyade idman sahasında geçirdiği izlenimini veriyordu. Ama bu adam, omuzlarında kıvrımlar yapan ve bileklerine kadar inen, ince dokunmuş keten bir cüppe giyiyordu. Boynunda, üzerinde Amun'un resmi olan altın, gümüş ve turkuvaz karışımı kare şeklinde ağır bir kolye vardı. Aynı malzemeden yapılmış bilezikler, ayaklarındaki bilekliklerle uyum sağlıyordu.

"Selam Ebana."

Kuzeni, duvardaki oyuğa dayanmıştı. Uzun ve özenle kıvrılmış peruğunun altındaki yüzünde, rahiplere özgü o gülümsemelerden biri vardı. Ebana, rahip eğitimine başladığında, Meren de yanında bulunmuştu. Kendisi on bir yaşındaydı, kuzeni ise bir yaş daha büyük. Abu, Meren'in bir bakışıyla yanlarından ayrılarak Arınmış Rahibi aramaya gitti. Meren, yerinden kımıldamayan Ebana'nın yanına yaklaştı.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar yakınlaşıncaya şöyle konuştu: "Seni sarayda göremedim."

Ebana bir süre sessizce Meren'i seyretti. "Yıllar geçtikçe benzerliğimizin kaybolacağını düşünürdüm, ama hâlâ aynı rahimden çıkmış gibi görünüyoruz."

"Aramızdaki farklılıkları anlayabiliyorlar."

"Tanrı Amun adına, farklılık var mı ki?" Ebana başını çevirdiğinde, Meren, şakağından sol yanağına ve oradan da boynuna inen yara izini açıkça görebildi.

Meren başını salladı. "O gece seni uyarmaya çalışmıştım."

"Sen öyle söylüyorsun, ama Akhenaten o gece adamlarını üzerime yollamıştı ve ben yatağımda uyuyordum."

"Akıntıya kürek çekmeyelim yine," dedi Meren. İç çekti ve yakarıncasına elini uzattı, "ka'mın üzerine yemin ettim. Bana inanman için yalvardım. Neden?"

"Neden sana inanmıyorum?" Ebana yüzünü Meren'inkine dayadı. "Kahrolası tanrılar adına kuzen. Belki de o gece, kanının ve oğlumun ölümlerine tanık olduğum içindir. Hayır, bu çok hafif bir sebep oldu. Belki de hiç bitmeyecekmiş gibi görünen geceler boyunca çektiğim işkenceler yüzündendir. Hayır, bu da değil. İşte buldum. Sana inanmıyorum çünkü ben aptalım. İşte sebep bu."

Meren, ellerini Ebana'nın göğsü üzerindeki cüppesinin kıvrımlarına koydu ve onu hafifçe itti.

Ebana, Meren'in kendisini itmesine izin verdi, ama kollarını göğsünde kavuşturup Meren'e o mutlu gülümsemesiyle bakarken öfkeyle fısıldadı. "Sevgili kuzen, hâlâ hayatta olmanın tek sebebi benimle genç kral arasında aracılık yapmış olmandır."

"Benim tek istediğim aramızda barış olması."

"Ben Tanrının Hizmetkârıyım, sevgili kuzen," diye hırladı Ebana. "Şafağın Evi'ndeki gizli Ayini icra edebilecek birkaç kişiden biriyim. Tanrı Amun'un mabedine girme ayrıcalığına sahibim- Ve sen, o kâfirin sarayında sapkın günahlar içinde sefahat sürerken, ben sürgüne gönderilmiş rahipler ile ailelerinin ve onların himayesindeki hizmetkârların, kölelerin ve işçilerin nasıl açlık çektiklerini hiç unutmuyorum. Mabedin avlusunu yabancı otlar bürümüşü. Otlar! İşte bu yüzden sakın bana barıştan bahsetme, Meren. Barış bulamayacaksınız."

Ebana, Meren'e arkasını döndü ve koridorda uzaklaştı. Salınan beyaz cüppesinin altından, üzerindeki peştamal gözüküyordu. Meren, iradesiyle, eski anıları ve tazelenmiş kederleri bastırdı. Yüksek Rahip, tapınak duvarlarının arasında olduğunu duymadan önce Abu'yu bulmalıydı.

Hazine dairesi, merkezî koridorun etrafına yayılmış bir dizi uzun ve dar odadan oluşuyordu. Odaların sadece bir girişi vardı ve hiç pencereleri yoktu. Koridorda ve girişteki odanın ardındaki sütunlu fuayede muhafızlar dizilmişti. Abu fuayede belirdi, bir rahibe yol gösteriyordu.

Parıldayan tıraşlı kafasıyla ayaklarını sürüyerek yürüyen rahip, bir sütunun yanında durakladı. Ellerini çılgınca sallayarak Abu'ya bir şeyler mırıldanırken, Meren onları izliyordu. Başını o kadar hızlı sallıyordu ki, Meren, adamın düşüp bayılacağından korktu. Rahip, aceleyle koşarak hazine dairesinin içinde gözden kayboldu.

Abu, Meren'in yanına döndü ve hiç konuşmadan dışarı çıktılar. Çevreleri tapınak hizmetkârları ve rahiplerle sarıldığında, Abu, Meren'e pişmanlık dolu bir bakış fırlattı.

"Sizi rahip Ebana ile birlikte görmüş."

"Ve benimle konuşurken görülmek istemedi," dedi Meren.

"Rahip Ebana onun üstüdür, efendimiz."

Meren durdu ve kalabalık etraflarında akmaya devam etti.

"Senin Arınmış Rahip, Ebana'nın emrinde mi görev yapıyor?"

"Evet efendimiz, son üç haftadır."

Meren tekrar yürümeye koyuldu. Ölümünden bir gün önce Hormin'i kabul eden Arınmış Rahip de Ebana'nın emrinde görev yapıyordu.

"Peki qeres'ten ne haber?" diye sordu Meren.

"Hormin, kasanın ardındaki hazine odasında çalışan Arınmış Rahibe vergi muafiyet belgelerini vermiş."

Arınmış Rahip, Hormin'in neler yaptığını fark etmediğini, çünkü belgeleri incelemekle meşgul olduğunu söylüyor. Bütün hatırladığı, Hormin'in kasanın içinde gezindiği ve üç adım bile atmadan muhafızlar tarafından dışarı atıldığı."

"Hormin'in daha ileriye girmediğinden emin mi? Yani, qeres'in bulunduğu kasanın yakınlarına?"

"Merhemin saklandığı kasayı birlikte gezdik. Hepsı yerinde duruyor, fakat kavanozlardan birinin yarısı boş."

Şafağın Evi Ayini'nde, Tanrı beslenip giydirildiğinde kullanıyorlar onu."

"Ve kuzenim de bu gizli ayini icra edebilen, Tanrının Hizmetkârlarından birisi."

Abu hiçbir şey söylemedi. Arabaya yaklaşmışlardı.

Meren, arkasını dönerek tapmak binalarına baktı. Batan güneş, boyalı ve altın kaplı yüzeyleri sarı bir ateş topuna dönüştürmüştü. Dışarıdaki bu parlaklığın, mabedin içindeki soğuk karanlıkla nasıl çeliştiğini biliyordu. Tapmakta hâlâ, Akhenaten'in askerleri ile asi rahiplerin oydukları tanrı Amun ve Aten'in isimlerinin izleri vardı.

Ebana, asla affetmeyecek olan tek rahip değildi. Yüksek Rahip ve yandaşları, kraliçenin son ihanetinin arkasında yer alıyor olabilirlerdi. Kraliçenin iğrenç Hititleri tahta getirmeye çalıştığı kanıtlanabilirse, kral ıstırap çekebilir ve belki de tahtı Amun'un rahiplerine kaptırabilirdi.

Nehir kıyısına yaklaşırlarken Meren, Hormin'in bir şekilde rahiplerle ve kraliçeyle bağlantısı olabileceği ihtimalini düşünüyordu. Merhemle ilgili bu tesadüften her ne kadar hoşlanmasa da, Hormin kadar düşük seviyeli bir memurun, kraliçe ya da Ebana'nın işine nasıl yaradığı bir türlü anlayamıyordu. Emin olabilmek için daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Eve döndüğünde yorulmuştu. Gün boyunca ayrıntıların peşinde koşmuş, birçok şey öğrenmişti, ama yine de cinayetin çözümüne yaklaştığını düşünmüyordu. Sanki seramik bir vazoyu yere düşürmüş de tekrar birleştirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu kendisini; parçaların hiçbirisi birbirlerine uymuyordu.

Kraliçenin hizmetkârlarını yeniden atama meselesini görüştü Abu ile. Daha sonra, aslan avı oyununu oynamakta direten Remi ile oynadı. Çocuğu yatağına gönderip akşam yemeğini yediğinde hava kararmıştı bile. Meren, hizmetkârlarını çağırdı ve bir duş alarak, cinayetin getirdiği düşüncelerden arınmaya çalıştı. Banyoda, hizmetçi kadınlardan biri omuzlarından aşağı su dökerken, büyük kızı Tefnut'tan gelen ve onu neşelendiren mektuba gitti aklı. Eve geldiğinde mektup onu bekliyordu.

Kızının bu kış bir çocuğu olacaktı. Nihayet. En büyük çocuğunun çocuğu. Belki Tefnut bundan sonra Kysen'e bu kadar çok içerilemezdi. Kızına, oğul sahibi olmakla ilgili açıklama yapmayı denemişti ama Meren, Kysen'i eve getirdiğinde Tefnut daha çok küçüktü. Halbuki ortanca kızı Bener, Kysen'i hemen sevmişti. Çünkü Kysen onunla birlikte palmiyelere tırmanıyor ve onun için hurma ve nar çalışıyordu. En küçük kızı İsis ise, bir oğlan çocuğunu hiçbir zaman bir tehdit olarak algılamamıştı, çünkü herkesin kendisini sevdiğini farz ederdi ve genellikle de öyle olurdu zaten.

Üzerine bir peştamal ile cüppe giydi ve İmsety ile annesini izleyen adamlardan rapor almak üzere bürosuna gitti. Nöbetçi adamlarından biri, günbatımından sonra gelmesi gerekirken, hâlâ rapor vermemişti. Bu gecikmeden dolayı canı sıkılan Meren, el çabukluğu oyunlarına başlamadan önce bir haberci gönderdi. Bürosunun kapısını sürgüledi ve duvardaki bir oyukta duran, sedir ağacı ve fildişinden yapılmış kutunun içini karıştırmaya koyuldu. İçeri doldurulmuş dört adet deri top çıkardı içinden. Altın ve gümüş yıldızlarla süslenmişlerdi - en yeni toplarıydı bunlar.

Bu el çabukluğu oyunlarını yapmazsa, zihninin dinlenmesini sağlayamıyordu. Bu esrarı çözmesinin tek yolu, düşüncelerinin arpa tohumları gibi filiz vermesine izin vermektir. Üç top yerine dört top ile çalışmak, bütün kalbiyle konsantre olmasını gerektirecekti. Gizlice kraliyet hokkabazlarına danışmıştı ve tek elinde sadece iki topla çalışması gerektiğini biliyordu. İki eline de birer çift top aldı.

Sağ elindeki toplan atıp tutmaya başladı. Atıyor ve yakalıyor, atıyor ve yakalıyor. Bir süre sonra, aynı işi iki eliyle de yapmayı denedi ve bütün toplan yere düşürdü. Hokkabazların öğrettiği şekilde sırayla fırlatarak başlaması gerektiğini hatırladı ve tekrar başladı. Tam toplan iki eliyle aynı anda atıp tutmayı başarmıştı ki dışarıda birisinin koştuğunu duydu.

Yıldızlı bir top burnuna çarptı. "Lanet olsun."

Toplan yakalayıp sedir kutunun içine fırlattı. Ayak sesleri kapısına yaklaştığında kapıyı açtı. Abu, alelacele selam verdi ve derin bir nefes alarak yutkundu.

"Lordum, gitmişler."

"İmsety ve kadın mı?" Meren, Abu'nun başıyla verdiği onayı görmedi bile. Kamına öfke çöreklenmişti. "Nasıl!"

"Emin değilim efendimiz, ama muhafızlar... onlar..."

"Konuşsana kahrolası." Meren, duyabileceği şeyler için kendisini hazırladı.

"Onlar uyuyorlardı."

Bir an Abu'ya bakakaldı. "Uyuyorlar mıydı?"

"Bir tür uyku ilacı efendimiz. Biralarına koyduklarını sanıyoruz."

Hayatı boyunca bu kadar yüksek sesle bağırdığı çok ender olmuştu. Bu sesin etkisiyle bütün ev halkı hareketlenmişti. Meren, içinde bulunduğu öfkeden yerinde duramadığı için odasını arşınıyordu. Muhafızların komutanı telaşla içeri daldı, ağzının kenarından akşam yemeğinin kırıntılarını siliyordu.

Meren arama yapmaları için emirler yağdırdı, doktorun zehirlenen adamlara bakmasını emretti. Ve adamlarının bir daha asla bir katil zanlısından bira almamalarını temin etmesini istedi. Emirleri sona erdiğinde, Abu haricinde herkes çekilmişti. Kellelerini ve postlarını kurtardıkları için minnettardılar.

"Abu, nehir kenarında, zanaatkarların köyüne karşı nöbetçiler yerleştir."

"Ama efendimiz, İmsety bile gece yelken açacak kadar aptal değildir. Sığ kum tepeleri, suaygırları..."

"Önceden olsa, muhafızlarımın bir katil zanlısı tarafından uyutulamayacaklarını da düşünürdüm."

"Evet efendimiz."

"Eğer köye girmişlerse ve Kysen'i bulurlarsa..."

Meren sessizliğe gömüldü. Eliyle abanoz sandalyesini kavrayıp sıkıkmaya başladı; öyle ki parmaklarındaki kemikler derisinden fırlayacaktı sanki.

"Eğer Kysen'i bulurlarsa..."

BÖLÜM

Kysen'in o öğleden sonra Thesh'in ağzından alabildiği tek itiraf, kayıt dışı müşteriler için mezar resimleri, tabutlar ve heykeller yapılmasıyla ilgili küçük suçlardan ibaretti. Kysen'i esas şaşırtan, Thesh'in bir günahı itiraf ettikten sonra, çatlamış bir hendekten sızan su gibi diğer suçları da sıralamasıydı. Kâtip, ne yazık ki, vezirin gazabını, Kysen'in tahmininden daha fazla gözünde büyütüyor gibiydi. Kysen, cinayeti itiraf etmemesi halinde bütün köyün suçlarını ortaya çıkaracağı tehdidinde bulunduğu anda, zavallı kâtip gözyaşlarına boğuldu ama inatla sessiz kaldı. Thesh bayılmadan önce Kysen bu tehdidini geri çekti.

Thesh'in evinin çatısına tünemiş, yasadışı bir faaliyetlerini bulma umuduyla bütün gece köylüleri izlemişti. Thesh'ten hâlâ şüpheleniyordu - ve cinayeti kimin işlediğini kanıtlayana kadar da şüphelenecekti - ama, Useramun ile yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduktan sonra olayla ilgili görüşleri değişmişti.

Başını duvarın üzerine dayadı ve bir süre için gözlerini kapadı. Köye gece sessizliği düştüğünden beri etrafı izliyordu. Kimsenin kılı kıpırdamamıştı. Boş duvarlara bakıp köydeki kedilerin bağırımlarını dinlemekten bitkin düşmüştü. Bir gıcirtı duydu ve başını kaldırdı. Aşağıda, bir kapının eşiğinden çıkan bir kişi, yandaki merdivenlerden Useramun'un evine doğru süzülüyordu. Süzülerek yürüyen bu kişi, ressamdan başkası değildi.

Useramun merdivenleri sessizce tırmanarak çatıya çıktı ve köyün duvarına dayanmış olan evin arkasına doğru yürüdü. Kysen, adamın ne yaptığını görmeye çabalıyordu, ama ay ışığı, görüşüne çok fazla yardımcı olmuyordu. Sonunda karanlıkta bir hareketlilik gördü.

Useramun duvarın ardında kaybolmuştu. Kysen, peşinden uçarcasına gitmeye başladı. Duvarın üzerinden süzülerek bir iki saniyede Useramun'un çatısına vardı. Çatıya uzandı, dikkatle etrafa bakındı ve bir merdiven gördü. Useramun, merdivenin altında, uzaklardaki bir meşale ışığına doğru, karanlıkta tökezleyerek ilerliyordu. Kysen, içinden yirmiye kadar saydı ve merdivenden hızla inerek ressamın peşine düştü.

Ressamı gözden kaybetmeyecek bir mesafeden ilerliyordu. Yürümenin oldukça güç ve zahmetli olduğu kayalar üzerinde tökezlediğinde kimsenin duymasını istemiyordu. Sivri uçlu bir taş basan Useramun'un homurdandığını duydu. Büyük bir kayanın arkasına saklanan Kysen, adamın sandaletlerini düzeltmesini bekledi, sonra bir kez daha ardına düştü. Meşale, köyü çevreleyen tepeleri tırmandı ve asillerin mezarlığına giden kuzey patikasını izleyerek tekrar tepeden indi.

Kysen attığı her adımdan nefret ediyordu. Batı çölünde geceleri ruhlar gezinirdi. Bunu herkes bilirdi. Yani, Useramun'un ve takip ettiği kişinin bu tehlikeye atılmak için çok iyi bir sebepleri olmalıydı. Tepenin yamacındaki gevşek bir kayanın üzerinde Kysen'in ayağı kaydı. Çakıllar tıkırdadı ama Useramun arkasına dönmedi. Kysen yine de biraz bekledi. O beklerken, tepenin yamaçlarını, inleyen ve sızlanan bir rüzgâr dövmeye başladı.

Rüzgârın sesi gecenin boşluğunu doldurdu ve Kysen'i titretti. Öfkeli ruhlar çöllerde gezinirdi - aç iblisler, göçüp giden ailelerin öteki dünyada kendilerini besleyemeyen ataları. Kysen, kuşağındaki hançere sarıldı, ama bir ruhun saldırmaması halinde bunun bir işe yaramayacağını da biliyordu.

Aklını işine vermesinin en iyisi olacağını düşündü. Useramun tepenin yamacını dolaşmıştı. Kysen de sendeleyerek ardından gitti. Bayırın çevresinden dolaşırken ressamın peştamalının belirsiz hatlarını görmeyi bekliyordu, ama göremedi. Lanet okuyarak, bir patikaya dönüşen düz toprak parçasının üzerinde hızlandı. Patika bir tepeli daha tırmanıyordu. Kysen, zirveye ulaşmadan önce, yüzüstü yattı ve kendini göstermeden arka tarafa bakabilmek için sürünmeye başladı. Useramun ortalıkta yoktu. Bir sonraki tepenin üzerinde, küçük bir tepeye doğru yol alan meşalenin ışığını gördü.

Useramun, hâlâ o ışığı takip ediyor olmalıydı. Kysen ışığın peşinden tepeden hızla indi. Vadinin tabanında, tümsekler ve yığınlar oluşturan molozlarla karşılaşmaya başladı. Yüzyıllar önce yaşamış Firavun Sesostis'in zamanından kalma bir tapınağın kalıntılarının kenarındaydılar. Artık daha hızlı yürüyordu, çünkü ne karşı vadideki ışığı, ne de Useramun'u görebiliyordu. Kırılmış bir kireçtaşı bloğunun yanından geçti, yavaşladı ve hançerini çekerek arkasını döndü.

Bloğun dibine yaslanmış duran beyaz bir nesne vardı. Kysen, hançeri kınından çıkardı ve Useramun'un yanında dizleri üzerine çöktü. Ressam hareketsiz yatıyordu, kafası bir yana düşmüş, bacakları açılmıştı. Kysen, adamın başında kara ve ıslak bir şey gördü. Kanın bakırimsi keskin kokusunu aldı ve iyice yaklaştı. Ressamın başının arkasında derin bir yara vardı. Adamın yanında, kana bulanmış bir kaya parçası duruyordu. Lanetler savuran Kysen, ressamın vücudunu sırtüstü çevirdi ve boynundaki hayat damarını hissedebilmek için eğildi. Useramun homurdanarak gözlerini açtı. Kollarını uzattı ve kendisini savunmak için kolunu kaldırmış olan Kysen'e çılgınca vurmaya başladı.

"Kahretsin be adam, sakın ol."

"Seth?"

"Yürüyebilir misin?"

"Bilmiyorum. Öldüğümü zannettiler."

Kysen doğruldu ve ressamı ayağa kaldırdı. Useramun inleyerek karşı koydu ama ayakta durabiliyordu. "Beni dinle," dedi Kysen, ressamı ayakta tutmaya çalışırken. "Gizlenecek bir yer bul kendine. Ben devam ediyorum, ama sana yardım etmek için geri geleceğim."

"Biliyor musun? Dikkatli ol. Çok uzakta değiller, Hormin'in mezarındalar."

"Tanrılar adına, yalnız başına onların peşinden gidebildiği, ne göre, aptal olmalısın."

"Ya sen?"

"Kapa çeneni ve saklan ressam."

Useramun'un dişleri ay ışığında parılıyordu. Dağın yamacında, eski çağlardaki bir sel tarafından oluşmuş V şeklindeki bir yangı gösterirken yüzünü buruşturdu, sendeledi; Kysen yakalamasaydı düşecekti. Kysen, omzunu, adamın kolunun altından geçirdi ve korunaklı bir yere kadar götürdü. Useramun ona sıkıca sarılmıştı. Kysen tekrar lanet okudu.

"Eğer kanın üzerime boşalıyor olmasaydı, bunu sadece bana dokunmak için yaptığını düşünebilirdim."

Useramun güldü ve nefesi kesildi. Kysen onu yere bıraktı ve V şeklindeki yangın ortasına yerleştirdi.

Ressamın peştamalını yırtarak, yaranın üzerine bir parça keten sardı.

"Bunu bastır ve hareket etme."

Elleriyle başını destekleyen ve onu arkada bırakmaması için yalvaran Useramun'un yanından ayrıldı. Arayı kapatmak için koşma riskini göze almıştı, ama endişelenmesi gerekmiyordu. Meşaleyi hâlâ görebiliyordu. Neredeyse küçük tepeye ulaşmıştı. Kysen, kireçtaşının dik yüzeyinden birkaç metre uzakta bulunan bir kayanın arkasına saklandığında, meşale de durmuştu.

Tepenin yamacına bir mezar girişi oyulmuştu. Taş işçileri tarafından düzleştirilmeye hazır, dikdörtgen şeklinde bir oyuk. Meşale, girişin yanındaki bir moloz yığınının üzerine sokulmuştu. Meşalenin yanında, elbisesi çöl rüzgarında uçan Beltis duruyordu. Kysen seyrederken, cariye eğildi ve mezarın içine girmeden önce, yerde, ayaklarının dibinde duran bir çuvalı aldı. Mezarın girişinde loş bir ışık titreyordu. İçeride lambaların yakıldığını gösteriyordu bu.

Gözlerinin sağlamlığı ile gurur duyan Kysen, kayanın arkasından süzülerek çıktı ve mezarın girişine yöneldi.

Tepenin yamacına kabaca basamaklar yontulmuştu. İçeri süzüldü. Sırtını duvara dayayarak birkaç adım ilerledi. Beltis'in sesini duyunca durdu.

"Yolumuzu meşaleyle aydınlatmak çığnlıktı."

Mezar duvarlarının yankısıyla sesi değişen isterik bir erkek sesi, kadına cevap verdi.

"İblislerle karşılaşmayı göze alamam demiştin ya sana," dedi adam. "Bir daha asla. Yaptıklarımın sonu olmaz. Yeterince acı çektim."

Sesler uzaklaşmıştı, ama hâlâ tartışıyorlardı. Kysen, mezar kazıcıları tarafından bırakılan yedek meşalelerin yanından yavaşça geçerek basamaklardan indi. Kısa bir süre sonra, basamak olmaktan çıkıp hafif eğimli bir koridora dönüştüler. Koridor genişleyip dikdörtgen şeklinde bir odaya dönüştüğünde, gölgelerin arasına sığındı. Burası, yeni kazılmış ,bir kapı ile Kabir odasına bağlanıyordu. Oda oyulurken düşen döküntüler, girişin iki yanına gelişigüzel bir şekilde yığılmıştı.

Kabir odasından kazıma ve yontma seslerinin geldiğini duyabiliyordu. Birileri, bir sonraki odayı kazmaya başlamış gibiydi. Bu sesler başladığında, Beltis ile arkadaşı tartışmayı bırakmıştı. Sessizlik çökmüştü ve Kysen, her ne kadar dikkat kesildiyse de hiçbir şey duyamıyordu. Şaşkınlıkla kabir odasındaki ışığın azaldığını gördü. Bekledi, ama başka bir şey duyamadı.

Tam araştırmaya başlayacaktı ki, odadaki kazıma sesleri yeniden başladı ve ışık tekrar parıladı. Ardından başka tıkrıtlar ve yeni kazıma sesleri duydu, ama sesler bu kez kendisine doğru geliyordu. Rampaya doğru fırladı, basamakları aceleyle tırmandı ve açıklığa çıktı. Biraz önce saklanmış olduğu kayarım arkasına koştı, saklandı ve mezar girişini gözetlemeye koyuldu. Tam bu sırada Beltis'in mezardan çıktığını gördü; ardında da bir çuvalı sürüklüyordu. Sanki kaya ile doldurmuş gibiydi.

Cariyenin arkasından da bir adam çıktı. Kollan, birbiri üstüne dizilmiş bir sürü kutuyla dolu olduğu için yüzü görünmüyordu. Meşaleden yayılan ışık huzmesi altına bıraktı kutulan, ama adam o kadar uzun boyluydu ki meşalenin ışığı omuzlarına ve başına ulaşmıyordu. Kysen, kendisini görmesini engelleyen adama küfretti içinden. Bakışlarını tekrar kutulara çevirdiğinde mermer bloklar, altın tabakaları ve abanoz ilişti gözüne.

Hiçbir Mısırlı bu gördüklerini başka bir şeyle karıştıramazdı.

' Beltis meşaleyi kapıp çuvalını sürükleyerek giderken, adam kutulan yerden aldı ve kadının peşine düştü.

Adam yine ışık huzmesinin dışında kalıyordu. Geldikleri yoldan aşağı inerek köye doğru yöneldiler.

Kysen onların ayrılmasını seyretti. Ellerinde bu kadar yük varken arkalarından kolayca yetişebilirdi. Hormin'in mezarını araştırması gerekiyordu. Mezarda alınıp götürülecek bir şey olmaması gerekiyordu. Ceset mezara getirilmeden önce ölü adamın malları ebedi istirahatgâhına konulmazdı. Tekrar mezarın girişine geldi, Beltis'in kuma sapladığı meşalelerden birisini yaktı ve koridordan aşağıya inerek kabir odasına girdi.

Henüz süslenmemiş olan oda, pek yakında ölü adamın tabutuna ev sahipliği edecekti. Tabutun yerleştirileceği dikdörtgen şeklindeki lahit Kysen'in ilgisini çekti. Normalde bir kâtibin gücünün ancak ahşap

bir lahde yetmesi beklenirdi. Oysa Hormin, her iki yanı da tanrıların oyma resimleriyle süslü ve kutsal yazılarla dolu kırmızı granitten bir lahit almıştı.

Üç tane lamba yakmak için duraklayan Kysen, lahdi incelemeye koyuldu. Granitin soğuk ve cilalı yüzeyi üzerinde gezdirdi elini. Parmakları bir tanrı kabartmasının oyukları arasında dolaştı. Kapağı kaldırmak için en az dört adam gerekirdi. Lahdin etrafında yürürken, eliyle kapağın yuvarlatılmış hatlarını inceliyordu. Beltis ile arkadaşının odadan aldığı eşyaların, lahdin içinden çıkıp çıkmadığını merak etti. Yürürken, sandaletleri tozlu zeminde kayıyordu. Sendeledi ve yere baktığında, lahdin arkasındaki duvarın dibinde beyaz bir taş takılmış olduğunu gördü.

Duvarın dibindeki bir deliğin önünde, toprak yığınları ve siva parçaları yığılmıştı. Aradığı şeyi bulmuştu. Hormin'in, birkaç gün önce mezarını genişletmeye karar verdiğini ama sonra fikrini tekrar değiştirdiğini hatırladı. Şimdi bunun sebebini biliyordu; çömelmiş bir adamın geçebileceği kadar geniş olan delik, el değmemiş bir kayaya açılmış olmalıydı. Ama bunun yerine bir boşluğa açılıyordu.

Kysen, lambalardan birini aldı, deliğin önüne çömeldi ve lambayı içeri tuttu. Lambanın ışığı, bir metalden yansıyor. Kysen irkildi, gözlerini kıstı ve nefesini tuttu. Eskimiş hava, toz ve tahta ile reçinenin belli belirsiz kokusu geldi burnuna. Geriledi, topukları üzerine oturdu ve bakakaldı.

"Ulu Osiris, koru beni."

Titredi, dudaklarını yaladı ve cesaretini topladı. Eğildi, ellerini yere koyarak başını tekrar deliğe soktu ve lambayı vücudunun önünde tuttu. Altının pırıltısı vuruyordu yüzüne-altından bir duvar. Hayır, çok eskiden kalma uzun ve yaldızlı bir türbenin kenarıydı ve sadece kraliyet mensuplarının tabutları konurdu bunların içine.

Kysen yutkundu ve içeri uzandı. Delik, eski bir mezarın duvarına açılmıştı. Odanın zemini bir iki metre aşağıdaydı. Kysen içeriye eğilerek kabrin önündeki yükseliye bastı. Odanın etrafında, içinde yiyecek ve giysi bulunan kutular diziliyordu. Parçalara ayrılmış bir araba çarptı gözüne. Kenarda bir yatak vardı, üzerindeki aslan başı figürleri, Kysen'e suratlarını buruşturuyorlardı. Bir yığın silah gördü-mızraklar, kargılar, yaylar, oklar. Bir erkeğin mezarıydı bu. Bakışlarını tekrar kabre çevirdi.

Kabrin üzerindeki mühür kırılmış ve kapılan aralık bırakılmıştı. Lambayı yukarı kaldıran Kysen, kapılara yaklaştı. Kabrin içinde, üzeri tamamıyla altın varakla işlenmiş ahşap bir lahit vardı. Lahdin dibinde, eğilip bükülmüş ve kırılmış yıkıntılar duruyordu. Kapağı aralanmış olan lahdi içindeyse, kapakları açılmış bir dizi tabut görülüyordu.

Kysen, kabrin eşiğine gelip lahdi kenarından içeri baktı. Bakışları, parçalanmış bir çelenk ile kararmış bir kefenin takılınca nefesini tuttu. Üç tabutun en öndekinin içinde, yırtık kefenin altında bir kol çarptı gözüne. Göğsün üzerindeki çapraz konumundan koparılmış olan bandajlı kol, katılaşmış merhemle kaplıydı.

Nefesi sıkışmış ve hızlanmıştı. Bakışları kolun uç kısmına geldiğinde birden geriledi, çünkü elin bir kısmı bilekten koparılmıştı. Sebebini biliyordu. Bunun kadar zengin bir mezarda yükte hafif, pahada ağır bütün nesneler cesedin üzerinde olurdu - yüzükler, bileklikler, kolyeler, muskalar. Kysen başını salladı- saygısızlığa maruz kalan bu ceset karşısında midesi bulanmıştı.

Dehşet içinde kabirde gerilerken, ensesinde bir esinti hissetti. Arkasını döndü, ama çok geçti. Başında büyük bir acı hissetti Bir an için, bir boşluğun içinde asılı kaldığını zannetti. Dizleri üzerine çöktü, bilincini yitirmemek için mücadele veriyordu. Bayılmadan önce gördüğü son şey, dibine yığıldığı lahit oldu.

Meren, bürosunun zemininde diz çökmüş adamların önünde duruyordu.

"Tanrılar hepinizin soyunu lanetlesin," dedi. "Bir sandalla ne kadar uzaklaşabileceğinizi sandınız?"

Selket bir an için anlamsız bir şeyler mırıldanınca, Meren, Abu'ya kırbaç almasını işaret etti. Meren'in sabrı taşmıştı. İmsety de, merhamet dilemekten başka bir şey söylememişti. Abu, bir muhafız kırbaç ile geri döndü ve Meren'e verdi.

Kırbaçın ucundan tutan Meren, hafifçe şaklattı. Deri kırbaç ileri doğru fırladı; neredeyse Selket'e değecekti. Şaklama sesi odayı doldurdu.

Selket haykırdı. "Hayır!" Oğluna döndü. "Hepsi senin suçun. Eğer o kolyeyle yakalanmasaydın..."

"Ama Djaper, kolyenin her şeyi açıklayacağını söylemişti," diye inledi İmsety.

Meren bir an sessiz kaldı ve soma patladı. "Neden?"

İmsety kafasını eğdi; yere bakıyordu. "Bilmiyorum efendimiz. Belki değeri yüzündendir. Lütfen, yalvarıyorum size, inanın bana.

"Bunlar onun kendi sözleri miydi? Kolyenin her şeyi açıklayacağını mı söyledi?"

İmsety başını salladı ve inledi.

"Sessiz ol."

Meren çalışma masasına doğru yürüdü. Obsidyen bıçak, muska, boş qeres kavanozu ve kolye masanın üzerinde duruyordu.

Hâlâ sızlanan tutuklulara doğru döndü. "Onları bir hücreye tıkın."

Abu, İmsety ve Selket ile birlikte çıktı odadan. Meren kolyeyi alarak boncukların parmakları arasında kaymasını izledi. Kırmızı yeşim, altın ve lapis lazuli-zengin bir ödül. Artık İmsety ile annesini bulduğuna göre, bu kolyeyi kraliyet kuyumcularından birine gösterebilirdi. Kırmızı, altın sarısı ve mavi renklerden oluşan boncuk dizileri, arkadan bağlanan bir gerdanlık oluşturuyordu. Kayıp uçların altında, kolyeye, denge sağlayarak yerinde durmasına yardımcı olacak bir ağırlığın bulunması gerekiyordu.

Djaper bu kolyeye gerçek değerinden daha fazla bir önem vermişti. Her şeyin cevabı olduğunu söylemişti İmsety'ye. Cevap. Ama Beltis, kolyenin kendisine ait olduğunu iddia etmişti.

Tabii ya, kadın, Hormin yanından ayrıldığında uyanmadığı konusunda yalan söylemişti. İmsety, cariyeyi, o gece efendisinin yanından ayrılırken gördüğünü gevelemişti. Beltis'in, öldüğü gece Hormin'in nereye gittiğini bildiğine de şüphe yoktu. Ve o da mezarcıların köyüne kaçmıştı. Hem cariyeye hem de Hormin, adamın öldüğü gün köydeydiler. Mezarını ziyaret etmişlerdi.

Meren, elindeki kolyeyle birlikte sandalyesine çöktü. Bakışları, elindeki kolyeden merhem kavanozuna kaydı. Qeres o kadar değerli ve nadir bir merhemdi ki sadece kral ve kraliçe sahipti ona. Qeres eskiden prenslerin ve asillerin kıymetli merhemiydi. Kayıp nesillerin gıpta ile baktığı bir lükstü bu.

Yumruğunu kolyenin etrafına doladı ve sıkı. Kayıp nesiller. Qeres, uzun zaman önce, bir prensin yaşamında kullanılmıştı - ve ölümünün ardından, bir sonraki yaşamı için ebedî istirahatgâhına konmuştu. Ve o muska.

Nebi, bu muskanın bir mezardaki cesedin üzerine yerleştirilmek üzere yapıldığını söylemişti, varlıklı bir cesedin. Bu kalp muskası bir mezara aitti; ve hiç şüphe yok ki eski mezarlarda bolca qeres vardı.

Eline bir şey batıyordu. Meren aşağı baktığında, renkli şeritleri aralık boncuklarıyla sabitleştirilmiş olan kolyeyi, elinde sıkıca tutmuş olduğunu fark etti. Djaper, İmsety'ye kolyenin hasarlı olduğunu ve onarılması gerektiğini söylemişti-uçlarındaki boncuklar eksik - ama kolyenin eksik uçlarındaki iğne benzeri altın çubukların üzerinde hiçbir çizik yoktu. Şahin başı veya nilüfer şeklindeki uç süsleri sanki hiç takılmamış gibiydi bu kolyeye. İğnelerin yüzeyi pürüzsüz ve el değmemiş gibi görünüyordu; sanki böyle kalmaları istenmiş gibiydi.

Önemsiz bir ayrıntı takıldı aklına. Fazla eski olmayan bir hatıraydı bu. Nebi'nin yanına gittiğinde, muska ustası, bu İb'in bir ceset için yapıldığına emin olduğunu söylemişti. Muskanın cilasından anlamıştı bunu. Kolye de garip bir şekilde cilalanmıştı. Aslında kırık değildi. Belki de ucundaki süsler veya ağırlık parçası hiçbir zaman var olmamıştı. Eğer böyleyse, asla kullanılmış olamazdı. Kalp muskası için de aynı şey geçerliydi - tabii ki, hem kolyenin hem de muskanın, mücevherin tamamlanmasına gerek duymayan birisi için yapılmış olması halinde durum açıktı.

Tamamlanmış bir mücevhere ihtiyaç duymaması için kişinin ölmüş olması gerekirdi-bir kuyumcu, sadece mezarlara konulacak olan mücevherleri yarım bırakırdı.

Meren sandalyesinden doğruldu; kolye parmakları arasında sallanıyordu. İfadesiz bir şekilde obsidyen mumyalama bıçağına baktı. Peki ya Hormin'in öldürüldüğü yere ne demeliydi? Ölülerin mekânında öldürülmemiş miydi? Mezar hırsızlığı. Bir kişinin, soyguncu dostlarıyla birlikte mezar hırsızlığı planlaması için gece karanlığındaki mumyalama barakalarından daha uygun bir yer olabilir miydi? Eğer Beltis bu yağmalamadan haber-darsa ve mezarcıların köyündeyse, Hormin'i öldüren ya Beltis idi ya da en azından kimin öldürdüğünü biliyordu.

Kolyeyi çalışma masasına bırakan Meren, bilinçli olarak daha yavaş düşünmeye başladı. Hormin servetini edinmek için rüşvet almıyor ya da çiftliğinden gelen kazancı stoklamıyordu.

Mezar soyuyordu. Kâfirlikti bu. Belki de bütün suçların en büyüğüydü - ölümlere saygısızlık ediliyordu. Bu günahı işleyen bir kişi, tanrıların lanetini ve kabrin intikamını göze alıyor demektir. Ama Meren edindiği deneyimlerden biliyordu ki aç gözlülük pek çok korkuyu bastırırdı.

Ancak bu risk o kadar büyüktü ki sadece zengin mezarlar buna değerdi. Yani işin tehlikesi, edinilen servetten daha büyüktü. Herkes mezarlıkların gece gündüz korunduğunu ve hırsızlık teşebbüslerinin nadir olduğunu düşünürdü. Ama Hormin büyük ihtimalle mezarcıların köyündeyken, bir mezarı soymanın yolunu bulmuştu.

Ve bu keşif, ölümüne sebep olmuştu.

Mezarcıların köyüne gitmenin vakti gelmişti. Güneş bir iki saat içinde doğacaktı; ancak o zaman nehri emin bir şekilde geçebilirdi. Meren, çalışma masasının kenarını kavradı ve gözlerini kapadı. Kysen, büyük olasılıkla birden fazla katili barındıran bir köyde uyuyordu.

Onu oraya gönderme fikrini kendisi ortaya atmıştı. Ama artık bu kararından pişmanlık duyuyordu. Mezar soyguncuları üç kişiyi öldürmüştü bile; dördüncü bir kişi için de tereddüt etmeyeceklerinden emindi.

BÖLÜM

16

Mezarcıların köyüne indiğinde, bir ceylan sürüsünün peşindeki aslan gibiydi. Vadideki patikadan aşağı hışımla inmişti. Tepelerin ve uçurumların arasında yaya olarak yolculuk yapmak zorunda kaldığı için kaybettiği

zamana lanet okurken, muhafızları mızraklarıyla köyün kapısına vuruyorlardı. Birisi kapıyı açınca, muhafızlar kapıyı içeri ittiler. Meren adamların arasından içeri daldı ve köylü güruhunun önünde duran bir adama doğru azametle yaklaştı. Meren'in bronz ve altın zırhlı silahlarını gören adam dizleri üzerine çökmüştü.

"Ben Firavunun Gözüyüm. Hizmetkârım nerede?"

Adam önünde eğildi. "Bilmiyorum efendimiz."

"Hemen bulun onu."

Bütün köyü aramalarına rağmen Kysen'i bulamadılar. Öfkeden gözü dönmüş olan Meren, ilk konuştuğu adamın üzerine yürüdü.

"Başka kim kayıp? Çabuk söyle aptal."

"Beltis denen kadın, Useramun isimli bir ressam, tabut ustası Pawero'nun oğulları ve teknik ressam Woser. Diğerleri vardiya değişimi için Büyük Ev'deler."

Meren hançerinin kabzasını kavradı ve dışları arasından konuştu. "Kahrolası adam, bütün bu insanlar nereye gitti?"

"Bilmiyorum efendimiz. Hizmetkârınız da bizim gibi yatmaya gitmişti. Siz gelene kadar ben onun uyuduğunu sanıyordum."

"Sen kimsin?"

"Adım Thesh, efendimiz, köyün kâtibiyim."

Abu, köylülerin oluşturduğu kalabalığın arasından sıyrıldı; önünde bir adamı iteliyordu. Bu adama dayanan biri daha vardı, yürürken tökezliyor ve inliyordu.

"Ramose ve Hesire, Pawero'nun oğulları, efendimiz. Onları ve diğerlerini sorguladım. Hiçbiri hizmetkârınızın nerede olduğunu bilmiyor."

Meren'in eli hançerinin kabzası üzerinde açılıp kapanıyordu. Öfke içinde düşünmeye çalışıyordu. Kayıp köylülerin hepsi, Hormin'in mezarının yapımında yer almıştı. Mezar. Mezar hırsızlığı. Endişeleri korkuya dönüştü. Neler olmuş olabileceğim düşündükçe kalbi kaburgalarını dövüyordu adeta. Kysen katili bulmuştu - ya da katil onu bulmuştu.

"Thesh!" diye kükredi. "Hemen bana Hormin'in mezarına giden yolu göster."

Rüzgârda sürüklenen bulutların gölgeleri gibi, tepeleri aştılar, şist ve kireçtaşından oluşan vadileri geçtiler. Bir tepeyi daha aşarak, bir tapınağın kalıntılarını barındıran vadiye indiler.

Kırık bir sütunun ardında bir şeyin kıpırdadığını gören Abu bağırarak kılıcını çekti ve kendini, Meren ile sütunun arasına attı. Muhafızlar onların önüne koşarak, sütuna yaslanan bir adamın üzerine çullanıp, öne çıkardılar. Yarı baygın olan adam, iki muhafızın arama yığılıverdi.

"Useramun?" Thesh öne çıktı ve adamın omuzlarını sarstı. "Yaralanmış, efendimiz."

Thesh konuşurken ressam öne yuvarlandı. Muhafızlar onu yere yatırdılar. Bir küfür savuran Meren, ressamı köye götürmelerini emretti. Daha fazla zaman harcamadan, son bir tepeyi güçlükle tırmanan Thesh'in peşine düştü. Thesh zirveye gelince dizlerinin üzerine çöktü. Meren de ona katıldı.

Kâtip eliyle bir yeri gösteriyordu. Şafak sökmek üzereydi; gökyüzünün aydınlanmaya başlamasıyla, küçük bir tepenin yamacına oyulmuş olan mezar girişini seçebiliyordu. Terk edilmiş görünüyordu.

Kaybettiği her dakika, Kysen'in hayatını riske atıyordu, ama adamlarıyla birlikte aşağı koşarak avını ürkütmek de istemiyordu. Yalnız gidecekti. Peki ya orada kimse yoksa ne olacaktı? Korkusundan sıyrılan Meren, Abu'ya, onun ve diğerlerinin beklemesini işaret etti. Abu'nun, adamlarından birinin mezarı araştırması gerektiğini düşündüğünü biliyordu, ama oğlu tehlikedeyken bu tepenin üzerinde oturamazdı.

Kayaları ve çakıl taşlarını yerlerinden oynatmamaya özen göstererek sessizce tepeden aşağı indi ve yamacın bitimine doğru ilerledi. Son birkaç adımı süratle koşarak girişin yanındaki duvara yaslandı. Meşalenin titrek ışığını gören Meren, tanrılara şükranlarını sundu.

Hançerini çekerek içeri süzüldü. Rampaya inen basamakların başında durup dinledi. Yekpare kayalar, dışarıdan gelen sesleri kesiyordu ve aşağıdaki kabir odasından da hiçbir şey duyulmuyordu. Bir meşalenin titrek ışığı, kireçtaşı duvarları altına tavam da siyaha boyuyordu. Ayağını kayanın üzerine koyduğunda bir kadının bağırdığını duydu.

"Sana onu öldürmeni söylemiştim, aptal!"

Kadın bir çılgık daha attı. Meren aşağı atladı ve hızla koşarak, küçük bir odaya daldı. Beltis denen kadın da Meren ile aynı anda kendini tabut odasından dışarı atmıştı. Çarpıştılar. Meren, kadını yakaladı ve belli belirsiz bir gürültü duyunca kenara fırlattı.

Tabut odasına daldı. Hiçbir şey yoktu. Şaşırmış ve umutsuz bir şekilde, kırmızı granitten bir lahdin önünde duruyordu. Odada çılgınca etrafına bakınırken, tekrar bir boğuşma sesi duydu ve sonra etraf yine sessizliğe büründü. Lahdin arkasına geçince bir delik gördü. Diz çöktü ve büyük bir harabeyle karşı karşıya kaldı.

Önünde altın bir türbe duruyordu. Türbenin yanında mezar eşyaları, bir araba, şarap testileri, yerlere saçılmış mücevherler, kırık mızraklar ve sepetler vardı.

Türbenin solunda, üzerinde birinin yattığı yaldızlı bir sedir vardı. Kysen! Kysen, sanki sedirin üzerine yığılmış gibi yatıyordu. Elleri önünde bağlanmıştı ve ensesindeki bir yaradan kan sızıyordu.

Meren ihtiyatlı bir şekilde bekledi, lambanın ışığıyla aydınlanan odayı araştırırken nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Birinin türbenin arkasında kımıldadığını duydu. Meren, sessizce odada çömeldi ve türbenin duvarına sarıldı. Türbenin köşesinden dönerek arkasına baktı. Tam bu sırada, mermer bir şarap testisi taşıyan bir adam, türbenin arkasından çıktı ve Kysen'e doğru yürümeye başladı. Testiyi başının üzerinde kaldırıp Kysen'e doğru fırlatmaya hazırlanırken omzundaki ve kolundaki kaslar geriliyordu.

Meren türbeden uzaklaşıp hançerini yukarı kaldırdı, ama adam aniden dönerek testiyi ona doğru fırlattı. Meren, testi vücuduna çarpmadan önce, kısa bir süreliğine adamı görebildi. Woser! Meren, yüzünü korumak için kollarını kaldırdı ve testi koluna çarptı. Darbenin etkisiyle sersemleyen Meren, geriledi ve türbenin yanında yere düştü.

Oturdu ve başını salladı. Woser ise odanın diğer tarafında, Kysen'in üzerine atıldı. Kysen, kenara kaçarak adama çelme taktı. Yere düşen Woser, kaçmaya çalışan Kysen'in bileğini yakaladı, Kysen yere düşmüştü, ama yuvarlandı ve Woser'in karnına bir tekme attı. Woser homurdandı ve kısa bir süre doğrulamadı. Bunu fırsat bilen Kysen, döndü ve Meren'e doğru sürünmeye başladı.

Meren ayağa kalkmak için türbenin kapılarından birisine tutunmuştu. Tam bu sırada Woser, Kysen'in üzerine atıldı. Meren, oğlunun sedir ile türbenin arasında yere düştüğünü gördü.

Woser kollarını Kysen'e doladı ve ikisi kırık çömleklerle eşyaların arasında yerde yuvarlanmaya başladılar. Meren onlara doğru bir adım attı ama tekrar türbeye doğru sendeledi; başı dönüyordu. Dengesini sağladığında, Woser'in, oğlunun üzerinde oturduğunu gördü.

Woser'in elinde kırık bir mızrak parçası vardı. Kysen, Woser'in iki bileğini de kavramıştı ve tükenen gücüyle ölümcül bir darbeden korunmaya çalışıyordu. Gözüne giren kanları silen Meren, türbenin eşliğinde yerde duran hançerine baktı.

Hançere doğru hamle yaptı, doğruldu ve hançeri Woser'e fırlattı. Bıçağın sivri ucu Woser'in çıplak sırtına saplandığında tok bir ses duyuldu. Woser önce irkildi, sonra donakaldı; elindeki mızrak parçası titredi. Kysen hızla itince, Woser yana düştü. Meren, üzerinde Woser'in vücuduyla sırtüstü yerde yatan Kysen'e doğru sendeledi. Ölü adamı kenara iten Meren, Kysen'i kollarına aldı.

"İyi misin?" diye sordu Meren.

Kysen'in sesi cılız çıkıyordu. "Beni buraya kilitleyip gitmek istiyordu."

Abu, duvardaki delikten kabir odasına girdi ve onlara doğru koştu. Diz çökerek, önce Meren'e sonra da Kysen'e baktı.

"Vaaz vermeye kalkma," dedi Meren. "Biliyorum, buraya sensiz gelmemeliydim."

"Evet efendimiz. Kadını yakaladık."

"Öyleyse buradan çıkmamıza yardım etsene be adam. Yeterince belaya bulaşmadık mı. Kahretsin."

Kysen, ellerinin arasından kaydı. Meren onu yere yatırdı ve Abu, ensesindeki yarayı inceledi.

"Kan kaybından zayıf düşmüş, efendimiz, ama iyileşecek. Kafadaki yaraların ne kadar çok kanadığını bilirsiniz."

"Eğer ölürse, o kadının derisini, taş bir bıçakla diri diri yüzerim."

"Evet, efendimiz, ama ölmeyecek."

"Güzel, çünkü bu gece yeterince öldürdüm ve daha fazlasını midem kaldırmaz."

Kysen'i, Thesh ile karısına emanet etmeyi reddeden Meren, oğluyla birlikte nehrin karşısına kraliyet bölgesine yelken açtı. Limana geldiklerinde bir sedye istedi ve kısa bir süre sonra oğlunu yatağına yatırdı. Beltis bir hücredeydi, kendisi ise odasına gelmişti. O mezarın yağmalanmasına katılmadıklarından emin olana kadar, Hormin'in karısı ile oğlunun içeride tutulmalarını emretti.

Mezarın başında muhafızlarını bıraktıktan ve Kysen'in yarasının ciddi olmadığı yönünde doktorundan bilgi aldıktan sonra birkaç saat uyumayı göze alabilirdi. Bayat bir biranın tortusu gibi, Kysen hakkında duyduğu endişenin yankılan uykusunda da onu rahat bırakmadı. Şiş gözlerle ve endişeli bir şekilde uyandı. Ancak, uyumakta olan oğlunun odasına gittikten sonra giderebilirdi korkularını.

Aklına gelen ilk düşünce, saraya ve Anubis'in Evi'ne ulaklar göndererek Hormin'in katilinin yakalanıp öldürüldüğünü duyurmak oldu. Çünkü katilin Woser olduğundan hiç şüphesi yoktu. Olayın ayrıntıları, pek tabii ki Beltis'ten elde edilecekti. İşkence yapmaya hevesli değildi. Beltis ile konuştuktan sonra kendisini kirlenmiş hissediyordu.

Hormin ile diğerlerinin, garip bir tesadüf eseri kraliçenin ihanetinde yer alıp almadıklarını da acilen ortaya çıkarması gerekiyordu. Uzak bir ihtimaldi, ama mevcuttu. Ekmek, kızarmış ördek, incir ve üzümünden oluşan yemeğin ardından Beltis'i çağırma hazırlanıyordu ki, Kysen dikkatli bir şekilde içeri girdi. Remi'nin dadısı Mutemwia'nın konandaydı. Bir devekuşu tüyüyle Kysen'i yelpazeliyor ve bir çingirak sallıyordu.

"Ölülerin iblisleri, çıkıp gidin buradan, çıkıp gidin."

Çingırağın üzerindeki küçük ziller çaldıkça Kysen irkiliyordu. Yalvarırcasına Meren'e bakınca, Meren sessizlik istediğini belirtmek için ellerini çırpı. Mutemwia, çingırağı susturdu, ama içinden dualar mırıldanmaya devam etti.

"Kysen, ona gösterdiğin ilgiye ve ihtimama değer veriyordur eminim Mut, ama başını ağrıyorsun."

"Ağrıyan bir baş, ölü bir ruhun hükmettiği bir baştan iyidir."

"Mut, büyülerine ve dualarına Kysen'in yatak odasında devam edebilirsin, ama yüzüne karşı yapma."

Mut eğildi. "Nasıl isterseniz, efendimiz."

Kadın ayrıldıktan sonra Meren abanoz sandalyesini çalışma masasının önüne çekerek üzerine bir minder koydu ve Kysen'e oturmasını işaret etti. Kysen, hareket etmenin verdiği acıyla yüzünü buruşturarak oturdu. Meren, çalışma masasına dayandı ve oğlunu izlemeye koyuldu. Kysen'in rengi solmuştu ve gözlerinin altında mor lekeler vardı, ama gücü yerinde gözüküyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Meren.

"Sanki, öteki dünyadan gelen binlerce iblis, kafamın içinde davullar çalarak dans ediyor."

"Yatakta olman gerekirdi."

"Gerçekleri Beltis'in ağzından duymak gerektiğini biliyorum. Ben de bir kısmını biliyorum ve bildiklerim onu sarsmaya yeter."

"Bir hücrede geçirdiği bunca saat onun gözünü korkutmamış mıdır sence?"

"İşin aslı, Baba, hücrede geçirdiği saatleri, kendisini kurtaracak yalanlar uydurmakla harcadığından şüpheleniyorum. Ama onun ağzından laf alabileceğime inanıyorum."

"Çok iyi." Meren, Beltis'in getirilmesini emretti ve Kysen'e döndü. "Bunu şimdi yapmamın sebebi, bütün gerçeği öğrenene kadar senin rahat edemeyeceğini bilmem. Ve ben de qeres'in o mezardan çalındığına ve kraliyetin veya tapınakların stoklarından gelmediğine emin olmalıyım." Kysen'e, kraliçenin ihaneti ve merhemle ilgili bilgileri anlattı çabucak.

Meren sözünü bitirdiğinde Abu içeri girdi ve cariyeye Beltis'in girmesi için kenara çekildi. Arkasındaki bir muhafız Beltis'i içeri itti. Abu, bir raftan kâtip malzemelerini alarak yere çömeldi. Üzerindeki peştamalı, kucağında sıkı bir şekilde gerilmişti. Bu gergin zemin üzerine bir parça papirüs koyan Abu, kamış kalemini mürekkebe daldırdı ve beklemeye koyuldu.

Beltis, Abu'yu fark etmemişti. Bir Meren'e, bir de oğluna bakıyordu. Meren, sessizliğin uzamasına izin veriyordu. Bu kadının Kysen'i öldürmesine ramak kalmıştı ve onu boğazlayıp cesedini çöle göndererek akbabalara ve sırtlanlara yem yapmamak için kendisini zor tutuyordu.

Kadının üst dudağının terlediğini görünce memnun oldu. Çabuk ve kesik hareketlerle bileğindeki bir bilezikle oynuyordu. En nihayetinde konuşmaya başladı.

"Woser, onunla gitmem için beni zorladı!"

Meren sadece bir kaşını kaldırarak onu süzmeye devam etti.

"Her şeyi o planladı," diye devam etti, "günler öncesinden her şeyi o planladı. Hormin, mezarına bir oda daha ekletmek istiyordu ve işçiler kayanın sertliğini kontrol etmek için arka duvarı kazmaya başladıklarında, diğer bir mezarın duvarını deldiler. Ama Hormin, ölmeden bir gün önce bana anlatana kadar hiçbir şey bilmiyordum."

Kysen, Meren'e baktı. "En azından bu doğru olabilir."

Meren, parmaklarıyla çalışma masasının üzerinde tempo tutuyordu. Beltis'i görmezden gelerek derin düşüncelere daldı. "Geçenlerde Büyük Ev'de bir işçinin düşerek öldüğünü hatırlıyor gibiyim."

Beltis bakışlarını ondan çevirdi, ama Meren bekledi.

Aradan geçen birkaç dakikadan sonra Beltis'in tahammülü yine taşı. "Hormin işçiyi öldürmesi için Woser'i zorladığını söylemişti bana. İşçiye güvenmiyordu ve aslında şey de istemiyordu..."

"Paylaşmayı mı?" diye sordu Kysen.

"Evet." Beltis neredeyse kapalı olan gözleriyle yandan bir bakış fırlattı. "Ama ben ne kadar büyük bir günah işlediğini biliyordum. Doğru olmadığımı biliyordum ve merhamet gösterip eski mezarı mühürlemesi için efendime devamlı baskı yaptım. Beni dinlemiyordu. Gece gündüz tanrılara dua ettim, ama dinlemiyordu. Woser mezardaki mücevherleri ve diğer değerli şeyleri alıp, Anubis'in Evi'nde Hormin'e getirecekti."

"Gitti, ama mücevherlerle birlikte geri dönmedi." dedi Kysen. "Onun ölümüne ve bu servetin yok olup gitmesine öfkelenmiş olmalısın."

"Ama onu ben öldürmedim," dedi Beltis, yüzünde bir zafer ışıltısıyla. "Kimin yaptığımı biliyorsunuz. Ben masumum."

Meren gülerek çalışma masasından uzaklaştı. Beltis'in etrafında döndü, kirli elbiselerini ve tozlu saçlarını inceliyordu. Kadın ise dudaklarını sıkıyordu. Kendisine tükürmek istediğini ama buna cesaret edemediğini biliyordu.

"Hormin'in ölümünde masumsundur, belki."

"Anlamadım," dedi kadın.

"Bakwerner ile Djaper'in de öldürüldüğünü unutuporsun bakıyorum."

"Onları da Woser öldürdü. Suçunu gizlemek için delicesine bir çaba içindeydi," dedi Beltis sakince.

Meren, sandalyesinde arkasına yaslanan ve Beltis'e gülümseyen Kysen'e baktı. Bu rahatlık işareti, kadının huzursuzca kımıldanmasına neden oldu.

"Baba, Beltis'in, köyde ne kadar faal olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Meren. "Anlatsana."

"Bizim Beltis bir çekirge gibi. Bir erkekten diğerine zıplıyor. Ve yaptıklarını benim de görmemi istedi. Ressam Useramun, Thesh ve Woser ile olan ilişkileriyle böbürlenerek dolaşıyordu ortalıkta ve sonunda bana da geldi."

Meren cariyeye olan öfkesini belli etmemek için gözlerini kapadı. Bu kadının Kysen'e dokunduğunu düşünmek, ona karşı duyduğu öfke ve tiksintinin artmasına neden oldu.

"Belki de," diye devam etti Kysen, "belki de, benimle yattıktan sonra dalından koparılmış bir nilüfer gibi solacağımı zannetmişti. Aptalca bir tahmin, ama o zamanlar fazla deneyimi yoktu."

"Doğru değil bu!"

"O gittikten sonra Useramun ve Thesh'in konuşmalarına kulak misafiri oldum ve cariyenin vücudunu sunduğu insanları düşünmeye koyuldum - yani bizleri." Kysen, parmaklarıyla bütün isimleri sıraladı. "Ona sağlayabileceği şeyler için Hormin'i kullanmıştı. Ama diğerleri, yani Useramun ve Thesh, kendilerince çekici erkeklerdi. Mezarcuların köyüne gittiğinde, efendisinden daha çekici erkeklerle birlikte olma zevkini tadabiliyordu. Ben bile Hormin'den daha çekici sayılırım."

Beltis, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi, ama Kysen'in son sözleriyle bu gülümseme kayboluverdi.

"Ama Woser öyle değildi."

Meren, Kysen'in mantığını anlayınca güldü. "Doğru, Woser çekici değildi. Sıska, karga burunlu ve yoksul."

"Evet," dedi Kysen. "Eğer bizleri bir sıraya dizseydiniz, yani Beltis'in sevgili kullarını, sadece Woser bizlerden farklı görünürdü. Beltis'in Hormin'e tahammül etmesinin sebebinin, adamın görünüşünden ziyade sahip olduğu mallar olduğunu biliyordum. Useramun ve Thesh'i ise, cazibelerinden ötürü seviyordu, çünkü onlar da varlıklı değildiler. Elbette ki Woser de görünüşünü değiştirecek değildi." Kysen burada sustu ve çenesindeki teri silen Beltis'i inceledi. "Ama belki de ona başka şeyler sunuyordu."

"Senin kafan kırılmış," dedi Beltis, kibirle. "Bunlar hastalığın getirdiği hayaller."

"Normal şartlarda çöplüğünün bile yanına yaklaştırmayacağın bir adama bu kadar arzu duyduğunu fark ettikten sonra, seni daha yakından izlemeye karar verdim. Ama dün gece benden habersiz köyden sıvışverdin. Belki sen de Useramun gibi bir merdiven kullandın. Ama Hormin'i senin öldürdüğünden şüphelenen ressamı gördüm. Seni izliyordu. Ben de onu izledim."

"Sana söyledim," dedi Beltis, sesini yükselterek. "Onunla gitmem için zorladı beni."

"Şunu unutuporsun," dedi Kysen. "Seni gördüm ve daha da önemlisi seni duydum. Emirleri sen veriyordun. O mezarı yağmalamak senin fikrindi. Her halükârda, o gerdanlığı sana verdiğinde, Hormin'in mezardan da bahsettiğinden eminim."

Beltis başını salladı. Kysen ayağa kalkarak kadının karşısında durdu.

"Hormin sana daha fazla servet vaat etmişti ve sen onun ölümü gibi küçük bir ayrıntının seni bu servetten alıkoymasına izin vermeyecektin. Woser, akrepten ya da vebadan daha fazla korkuyordu iblislerden. Ama sen korkmuyordun ve o mezarı soymak için sana yardım etmeye razı olana kadar onu yıldırıydın, kandırdın ve tehdit ettin."

"Etmedim."

Meren, Kysen'in yanına gelerek Beltis'in önünde durdu.

"Garip," dedi. "Kysen, siz mezarda birlikteyken bunları sana Woser'in anlattığını söylememiş miydin bana?"

Kysen başını salladı, ve bu hareketin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu.

Meren, kollarını göğsünde kavuşturarak düşünceye daldı. "Beltis'in, Woser'i her şeyi açıklamakla tehdit ettiğini söylememiş miydin bana. Hormin'i öldürenin Woser olduğunu herkese söyleyeceğini?"

"Evet, Baba."

"Neticesinde Woser kendisini kullanılmış hissetmişti, çünkü ilk başta Hormin'i öldürmek isteyen kişi o değildi."

"Yalan bunlar!"

Kysen, küçümseyerek baktı kadına. "Woser yalan söyleyemeyecek kadar fazla korkuyordu. Woser gibi, iblislerden ve ruhlardan o kadar fazla korkan bir adam için, o mezarda geçirilen her dakika bir işkenceydi." Meren, Beltis'e yaklaşmaya başladı; kadının korkmaya ve kontrolünü kaybetmeye başladığını sezinlemişti. Kadın masum olduğunu yineleyerek geriledi.

"Woser, gölgesinden bile korkuyordu. O kadar korkuyordu ki son birkaç gün yatağından bile çıkamamıştı - özellikle de Anubis'in Evi'nde Hormin ile kavga ettikten sonra. Bu da demek oluyor ki, Hormin'in evine giderek Bakwerner'i veya Djaper'i öldürmüş olamaz. O ikisinin tehdit oluşturduğundan bile habersizdi. Geriye sadece sen kalıyorsun Beltis. Bakwerner'in, ortalıkta dolaşıp bazı şeyleri bildiğini ima ettiğini biliyordun. Eski

mezardan bahsetmiyordu, ama sen paniğe kapıldın ve bir şeyleri öğrenmiş olabileceği endişesiyle öldürdün onu."

Meren üzerine gelince, Beltis iyice geriledi; başını sallıyordu.

"Woser hastaydı," dedi Meren, cariyeye doğru ilerlerken. "Djaper'in o gerdanlığın önemini fark ettiğini bilmiyordu. Djaper her şeyi anlamıştı, öyle değil mi? Djaper akıllı bir çocuktı ve mantık yürütmüştü.

Gerdanlığın, mezara koyulacağı için yarım bırakıldığını anlamıştı."

Beltis duvardaki bir rafa doğru geriledi ve Meren'den uzaklaştı.

"Djaper de pay istedi, değil mi?" diye sordu Meren. "Kolyeyle ilgili her şeyi bildiğini ve pay istediğini söyledi sana. Çok fazla rai istemişti? Yoksa, Hormin'in öldüğünü anladığında, ona bir pay vermek istemedin mi?"

Meren bu son sözleri söylediğinde Beltis'i bir köşeye sıkıştırmıştı.

Kadın haykırdı. "Hayır!"

Kysen dikkatle Meren'in sandalyesine oturdu yeniden. "Artık usandım, sıkıldım Baba. Gerçekleri anlatana kadar, kızgın demirlerle suratını dağlayalım şu kadının."

Beltis'in kırmızı dudaklarından yayılan çığlık o kadar tizdi ki hem Meren hem de Kysen kulaklarını kapadılar. Abu, kısa bir süre sonra, kâtip Hormin'in ölümünün gerçek hikâyesini kaydetmeye başlamıştı bile.

BÖLÜM

17

Meren, o akşam Beltis'in tutuklu olduğu kışladan ayrılırken yorgundu, ama rahatlamıştı. Gerçeklerin büyük bölümünü öğrenmişti ve ne cariyenin ne de diğerlerinin, kraliçenin hizmetinde olmadığından emin olmuştu. Kysen'in odasına gitti. Oğlunun Remi'ye iyi geceler dilediğini gördü.

Kysen, Beltis konuşmaya başladıktan sonra gönderildiği yatağında yatıyordu ve Remi de yanında oturuyordu. Çocuk, tahta bir suaygırını Kysen'in karnında dolaştırırken kükreme sesleri çıkarıyor ve hayvanın ağızını açıp kapatan bir ipi çekiyordu. Meren, Remi bağırdıkça Kysen'in yüzünü buruşturduğunu gördü ve oyuncağıyla birlikte çocuğu kollarına aldı.

"Uyku vakti."

"Aaahhh."

Remi, elindeki suaygırını Meren'in burnuna vurdu. Mutemwia, üzerinde şarap ve ekmek olan bir tepsiyle belirdi, tepsiyi bıraktı ve Remi'yi aldı.

"Babana ve efendine iyi geceler dile bakalım," dedi Remi'ye.

Çocuk, Mutemwia'nın kollarından atladı, yalpalayarak yürüdü ve komik bir şekilde eğildi.

"Huzur içinde uyuyun."

Kysen, bu nazik davranışı ciddiyetle karşılarken Meren gülmemek için kendini zor tuttu. Başıyla çocuğa işaret etti.

"Çok güzel eğildin Remi."

Çocuk sırtıttı ve tekrar kükreyip yalpalayarak odadan çıktı.

Meren yatağın kenarına bir tabure çekti ve Kysen'in yanına oturdu. Kendisine şarap koydu, ama Kysen istemedi. Doktoru, iki gün boyunca sudan başka bir şey içmesini yasaklamıştı. Yatağı, Meren'inki gibi, bir platformun üzerindeki yaldızlı ahşaptan yapılmış bir çerçevenin içinde duruyordu. Minderlerin üzerinde uzanmış, verandaya ve ilerideki bahçeye açılan kapılardan giren akşam meltemiyle salman ince örtüleri seyreliyordu.

"Kadından gerçekleri öğrendin mi?" diye sordu Meren'e.

"Pek çoğunu, sanırım."

"Öyleyse anlat bana. Dehşet içindeki zavallı Woser, Hormin'i öldürmeyi nasıl becerebilmiş?"

Meren iç çekerek bronz kadehindeki şarabı salladı. "Hormin bir oda daha yaptırmak için kaya duvarı delmek istediğinde, içeride sadece Woser ile o işçi varmış. Diğer mezarın duvarım kırıktıklarında Woser hemen kapatmak istemiş, ama Hormin bu mezarı yağmamlarırken kendilerini koruması için büyü yapabileceklerini söyleyerek onu ikna etmiş. Önce cesetten başlamışlar. Takan kişiyi kötülüklerden koruyan muskaları ve büyüleri sökmüşler."

"Woser, ruhlardan ve iblislerden korkarak yaşıyordu," dedi Kysen. "Bu yaptıkları yüzünden en korkunç işkencelere maruz kalacağına inanıyordu.."

"Evet. Mezar sahibinin intikam alma imkânını ortadan kaldırmaya çalışmışlardı, ama Woser yine de onun gazabından korkuyordu. Hormin, her zamanki acımasızlığı ve kendisinden zayıflara işkence yapma konusundaki merakıyla, korkularından dolayı Woser ile alay etti. Ölü prensin, mezarından çıkarak Woser'in peşine düşeceğini söylüyor, onunla dalga geçiyordu. Beltis, mezarı ve gizli ganimetleri görmek için oraya geldiğinde, Hormin'in bunları pek çok kez söylediğini duymuştu."

Kysen, gözlerini yuvarladı. "Çıkardıkları değerli eşyaları saklamak için Woser'in yardımına ihtiyacı olduğuna göre, Hormin'in yaptığı tam bir aptallıkmış. Eşyaları Woser'in aile mezarına koyacaklardı, değil mi?"

Meren, başını salladı ve bir parça ekmek kopararak ısırıldı. Ekmeği yutunca devam etti. "Öldüğü gün, Hormin ile Beltis kavga etmişler. Kadın böyle söylüyor. Cariyeye sadece o gerdanlığı verme ve onunla yetineceğini düşünme gafletinde bulunmuş. Kadın tabii ki yetinmemiş ve bunun üzerine tartışmışlar. Kadın, adeti olduğu üzere, mezarlıkların köyüne kaçmış. Hormin onu almaya gittiğinde, kadın onu terk etmekle tehdit etmiş. Hormin kadını kaybetmemek için eski mezarı ve hazinesini görmesine izin vermiş. Bunun üzerine Beltis, Hormin'le kalmış. Ne var ki Woser, gittikçe daha da fazla dehşete kapılıyormuş. O kadar korkuyormuş ki sonunda hasta olmuş."

"Neyse, Hormin, Beltis'i memnun edebilmek için, ölü prensin ucuz eşyalarından birkaç tane daha vermeye karar vermiş ve Woser'e, o gece gizlice Anubis'in Evi'ne gelmesini ve Beltis'in çok beğendiği merhem ile prensin parmağındaki altın yüzüklerden birkaçını getirmesini söylemiş."

"Anubis'in Evi'nde hiç altın yüzük bulamadık."

"Çünkü Woser, cesede bir kez daha dokunmaya cesaret edememiş. Mezara her gidişinde büyük eziyetler çekiyormuş; Ölü adamın, her an kendisini öteki dünyaya götürebileceğinden, iblisin, ruhunu yiyeceğinden eminmiş adeta. Dolayısıyla sadece merhemi almış. Beltis, Hormin'in ölümünün ardından köye dönünce, gerçekleri Woser'in ağzından öğrenmiş. Woser, mumyalama barakasına geldiğinde, yüzükleri getirmediğini gören Hormin çok öfkelenmiş. Her zamanki münasebetsizliğiyle, Woser'e bir korkak ve ahmak olduğunu söylemiş."

"Birini bıçaklamak için pek yeterli bir sebep değil."

"Ama Hormin daha da ileri gitmiş," dedi Meren, şarap kadehine bakarken. "Woser'in, ölü prensin muskalarındaki, tabuttaki ve mezarın duvarlarındaki koruyucu büyülerden ve lanetlerden korktuğunu biliyordu."

Meren kadehini bıraktı ve kemerinden bir papirüs rulosu çıkararak Kysen'e verdi. "Hormin, kendisini korumak ve hem tanrıların hem de ölünün gazabını uzak tutmak için bunu mezara bırakmıştı. Prense yazdığı bir mektup bu. Mektupta, Woser'i mütecaviz olarak tanımlıyor."

Kysen mektubu açıp okudu. Bitirdiğinde mektubu bıraktı ve bir ısıklık aldı. "Bütün tanrılar adına, Hormin ne kadar da iğrenç bir herifmiş böyle."

"Evet. Korkmuş ve köşeye sıkışmış bir adamdan daha tehlikeli bir şey yoktur. Hormin'in, ne kadar büyük bir risk aldığına nasıl farkına varamadığım anlamıyorum. O gece, Anubis'in Evi'nde Woser'e o mektuptan bahsetmiş - hem de ölülerin mekânında. Zavallı Woser korkudan çıldırmış ve kendisine eziyet eden Hormin'i öldürmüştü."

Kysen, başını salladı, inanamıyordu. "Ve Beltis de, başından bu yana prensin mezarıyla ilgili sırlarını saklamaya çalışıyordu. İşte bu yüzden, o gün Hormin'in evine gelerek bazı şeyleri bildiğini söyleyen Bakwerner'i öldürdü."

"Bakwerner aile fertleri ile münakaşa ederken ve adamlarımın dikkati dağılmışken Beltis sessizce evden kaçtı. Bakwerner'i kayıt ve vergi dairesine kadar izledi ve öldürdü. Adamın Büyük ihtimalle gördüğü tek şey, Anubis'in Evi'ne gitmek için evden çıkan Hormin'i izleyen kardeşlerdi. Onun esas amacı, yetenekli Djaper'den kurtulmaktı."

Kysen, Meren'in kadehine bakıyordu. "Ve aynı amaçla Beltis, Djaper'in şarabına zehir koydu. Hemen ardından mezarlıkların köyüne kaçtı, her şey onun için çok kolay olmuştü."

"Köydeyken prensin mezarına gitmesi için Woser'i baştan çıkardı," dedi Meren. "Onu en sonunda nasıl ikna ettiğini biliyor musun? Hormin'in bıraktığı mektubu yakacaklarına söz vermiş. Ve o mektubun yerine, Hormin'i suçlayan ve zaten öteki dünyaya gitmekte olan kâtibin ruhuna tanrıların gazabını çağırarak olan başka bir mektup bırakacaklarım söylemiş."

Kysen minderlere iyice gömülerek homurdandı. "Aptallar. Bunların hepsi aptal."

"Sanırım tanrıları aldatabileceklerini düşünüyorlardı."

"Bu mümkün mü?" diye sordu Kysen.

"Bilmiyorum Ky, ama hiç sanmıyorum." Meren kalktı ve bahçeye baktı. Gecenin çökmesine çok az zaman kalmıştı. "Bu akşam kralı görmeliyim. Bilhassa bu cinayetle ilgili olarak bilgilendirilmek istedi. Yine kendisini kapana kısılmış ve köşeye sıkışmış hissediyor. Ve bir de şu qeres merhemi hikâyesi var. Her ne kadar bir tesadüf olsa da, onu da bilmek isteyecektir."

Meren sustu, düşünüyordu. "Ky, sarayda kraliçeyle ilgili çok kötü haberler var. Kral tehlikede. Bunu açıklayamam, ama öyle hissediyorum. Duyduğum bu endişenin hiç bir temeli yok belki de. Yarın bunu konuşmalıyız."

Kysen başını salladı; gözlerini kapatmıştı. "Bir endişen olduğunu anlamıştım zaten. Kraliyet soyundan gelmediğim için Tanrılara şükür ediyorum."

"Ben de öyle." Meren oğluna gülümsedi. "İyi uykular Ky."

Meren, saatler sonra, uzun boylu Nubyelilerin nöbet tuttuğu gizli bir geçitten, kralın yatak odasına kabul edildi. Tutankhamon, kralın başındaki ağır peruğu çıkararak ve soyunmasına yardım eden bir hizmetçi haricinde yalnızdı. Tutankhamon iç çekerek, giydiği ağır başlıklar ve taşlar yüzünden yatmayı reddeden saçlarını karıştırdı. Meren, genç kralın önünde diz çöktü.

Tutankhamon kaşlarını çatı Meren'e. "Nerelerdedin? Seni öğleden sonra çağırtmışım."

"Majesteleri beni cezalandırmakta haklılar, ama düşmanlarınızın peşinde koşuyordum."

"Of! Resmîyeti bir kenara bırak şimdi. Formalitelerin arkasında benden saklanamıyorsun."

"Evet, majesteleri." Meren doğrularak topukları üzerine oturdu. "Anubis'in Evi'ndeki katili arıyordum."

Tutankhamon, hizmetçisine altın bir kuşak uzattı ve Meren'e döndü. "Demek onu yakaladın! Her şeyi anlat bana."

Kral soyunurken, Meren ona, Hormin'in, Woser'in ve Beltis'in hikâyesini anlattı. Bitirdiğinde, kral iç geçirdi.

"Keşke ben de orada olup o kavgaya katılabilsedim."

"Tanrılar bizi böyle bir olaydan korusun. Majesteleri, kutsal yaşamlarını böyle önemsiz olaylarda ortaya koymamalı."

"Majesteleri, büyükelçilerden, ziyafetlerden, bilhassa da haremelerden ve kadınlardan bıkip usanmış durumda, Meren."

Kral, banyosuna girdi. Meren su seslerini duyabiliyordu. İkinci kez odada göz gezdirdi. Bir odaya girdiğinde daima etrafı incelerdi. Krallığın en iyi korunan odalarında bile hangi tehlikelerin bulunduğunu kimse bilemezdi. Duvarlarda, beyaz ve koyu Nil mavisi parlak çiniler vardı. Yatağın gölgelediği şeffaf cibinlik sallanıyordu. Her köşede tetikte bekleyen bir kraliyet muhafızı duruyordu. Ellerinde mızrakları, sabırlı ve sessizce bekliyorlardı.

Çok az muhafız vardı. Kral diğerlerini göndermiş olmalıydı. Ayrıca, sadece bir hizmetkâr vardı. Pek çok hizmetkâr mı daha güvende olunurdu, yoksa sadece biriyle mi? Meren ve vezir, bu konu üzerinde devamlı tartışıyorlardı. Dışarıda, iki beyaz sütun arasındaki havuzun yanında, ay ışığının gümüş ışığı altında, boylu boyunca uzun, siyah bir gölge uzanmıştı. Kralın leoparıydı bu - muhafız S a.

Meren başını salladı. Neden bu kadar gergindi? Bir savaştan veya çözölen bir gizemden sonra hiç bu kadar gergin olmazdı. Kral banyosundan çıktı, kalçasına bir kumaş parçası sarılmıştı. Kralın ardında, yağ ve merhem kaplan taşıyan hizmetkârlar yürüyordu. Tutankhamon, Meren'e veya hizmetçisine bakmaksızın havuza yöneldi ve abanoz ile altından yapılmış bir sedire oturdu. Minderlerin üzerine yerleşirken içini çekti. Meren ise kralın yanına gelerek önünde yere oturdu.

"Şimdi konuşabiliriz," dedi kral.

Meren, hizmetçiye baktığında adamı hemen tanıdı. Libyalı bir esir olan adam, daha ergenlik çağına ulaşmadan bir savaşta tutsak alınmıştı. Sağırdı. Krala hizmet etmesi için vezir tarafından eğitilmiş ve adı Teti olmuştu.

"Yarın Tören Müfettişi'ne gideceğim ve Hormin ile cariyesinin hikâyesini anlatacağım," dedi Meren.

"Yarın, vergiler konusunda Amun'un Yüksek Rahibi ile mücadele etmem gerekecek. Hem benimkileri hem de kendisinininkileri istiyor. Yaşlı çakal."

Meren önce tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Kraliçe ile konuştunuz mu?"

Tutankhamon arkasını döndü ve hizmetçisi bacaklarına yağ ile masaj yaparken, bir palmyenin yapraklarını incelemeye koyuldu.

"Konuştum," dedi. "Gözlerimin ta içine baktı. Bir an bile gözlerini kaçırmayarak her şeyi inkâr etti. Bizi ayırmak ve uyum içinde yaşayarak çocuk yapmamızı engellemek için hazırlanan bir entrika olduğunu söyledi. Ankhesenamun her zaman kusursuz bir yalancı olmuştur."

Teti, kralın ellerinden birini alarak parmaklarına ve avucuna yağ sürmeye başladı.

"Ona inanmış gibi mi gölündünüz?" diye sordu Meren.

"Evet." Tutankhamon, Meren'e baktı ve gülümsedi. "Başladığımızdan bu yana çok şey öğrendim. Öyle değil mi?"

"Majesteleri, bir sırtlan kadar kurnaz ve bir aslan kadar cesursunuz."

"Senin majesteleri, saçma sapan sözleri çok iyi bilir, çünkü kulakları onlarla sıvanmış durumda."

Meren oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Affedersiniz, efendimiz."

"Onun ihanet ettiğinden şüphelendiğim için pişmanlık duyuyormuş gibi yaptım ve onu o sarayla ödüllendirdim. Çok öfkeleni, ama öfkesini belli edemedi, çünkü onu ödüllendiriyordum. Hizmetkârlarını değiştirir değiştirmez yola çıkacak."

"Hitit kralına mektup götürürken yakalanan ulak da öldürölmüştür herhalde."

"Kaçmaya çalışırken öldüröldü," dedi kral.

Meren, ulaşın kuzeydoğu sınırında yakalanmasıyla ilgili hikâyeyi dinledi. Teti yağlamayı bitirmiş, obsidyen bir kavanoz çıkarmıştı. Kapağını kaldırıp içindeki merhemi kokladı. Genç adam, merhemi kralın ellerine ve

boynuna sürmek için yaklaştığında Meren, hizmetkâra döndü. Bir eliyle kavanozu tutan Teti, küçük bir fildişi kaşığı merheme daldırarak krala uzattı. Meren kokladı, mür ve baharat kokusu almıştı. Mür ve baharat. Meren, bir çığlık atarak ileriye doğru fırladı ve Teti'nin elini kenara itti. Hizmetkâr arkaya yuvarlandı. Kavanoz elinden düştü ve havuzu çevreleyen çinilerin üzerinde parçalanarak dağıldı. Havuzun karşısındaki leopar S a, ayağa fırladı ve onlara doğru koşmaya başladı. Meren, Tutankhamon ile Teti arasına atladığında, kral sedirinden kalktı.

"Meren! Çıldırдың mı?"

Daha kral sözünü bitirmemişti ki muhafızlar atıldılar. Meren, kralı kenara itti ve hizmetkârla Tutankhamon'un arasına girerek Teti'yi işaret etti.

"Götürün onu."

S a da onlara katıldı ve kralın bacaklarına sürtünerek dolaşmaya başladı. İki adamın kollarından yakaladığı ve dizleri üzerinde kaldırmaya çalıştığı Teti, hırıltılı sesler çıkarıyordu. Şaşkın bakışlarını, kendisini tutan adamlardan Meren'e çevirdi.

"Onu korkutuyorsun," dedi kral. Meren'in arkasından genç adama bakıyordu.

"Bir dakika, majesteleri."

Hizmetkârın kontrol altına alındığından emin olan Meren, havuzun kenarına gitti ve obsidyen kavanozun bir parçasını çıkardı. Yerdeki palmye yapraklarından birisini aldı, kopardı ve cildinin merhem ile temas etmemesi için cam parçasını yaprağın üzerine koydu. Bir lamba istedi. İsteğini yerine getiren muhafızın elinden lambayı alarak kavanoz parçasının üzerindeki kabartma yazıyı okudu. Dudakları sıkıca kapandı ve içinden küfretti. Kralın yanına dönen Meren, palmye yaprağı ve kavanoz parçasını Tutankhamon'a verdi. Kralın yazıyı okuyabilmesi için lambayı tuttu.

Kral yazıyı okudu ve yaprağı Meren'e geri verdi. "Anlamıyorum. Bu merhem, tanrı Amun'un hazinesinden geliyor."

"Bunun adı qeres, majesteleri."

"Bu o merhem değil mi?"

"Kralın Yüce Eşi'nin çok sevdiği merhem."

"Ankhesenamun," dedi kral.

İkisi de, sessizce ağlamakta olan Teti'ye döndü. Tutankhamon, hizmetkâra yaklaşmakta olan Meren'i durdurdu.

"Bana bırak. Çok korktu ve bir şey anlamıyor."

Muhafızları gönderen kral, dizleri üstüne çöken ve yanağı Tutankhamon'un ayakları üzerine koyan Teti'nin yanına gitti. Kral diz çöktü ve hizmetkârını kaldırdı. Meren izlerken, el işaretleriyle sessiz bir konuşmaya daldılar. Tutankhamon, birkaç kez, kırık merhem kavanozu parçasını gösterdi.

Kral daha sonra elini Teti'nin omzuna koydu. Hizmetçi tekrar ağlamaya başlamıştı, ama Firavunun peştamalının kenarını öptü. Genç adamı teskin etmek için birkaç kez omzuna vuran kral, hizmetçisini içeri gönderdi.

Tutankhamon, Meren'in yanına geldi. "Çok az şey biliyor. Düşündüğüm gibi. Merhem ve parfümlerimin her gün hazırlanmasından, banyonun baş hizmetçisi sorumludur. Kavanoz tepsileri bu sabah kontrol edilmiş ve sarayın depolarından doldurulmuş. Bu kavanoz, ilk kez o zaman ortaya çıkmış."

Meren sadece kralın duyabilmesi için sesini alçaktı. "Majesteleri, kraliçe, kısa bir süre önce hazineden qeres istemiş. Ve sarayda bu merhemden hiç bulunmuyor."

"Hayrete düşmem mi gerekiyor?"

"Hayır, kutsal efendimiz. Ama kraliçenin kötü şansından ötürü altın Horus'a şükranlarımızı sunabiliriz. Eğer Anubis'in Evi'ndeki cinayetle ilgili olarak bu merhem hakkında soruşturma yapmamış olsaydım, asla qeres'in farkına varamazdım."

"Zehirli mi?"

"Büyük ihtimalle. Öyle sanıyorum - olmaması gereken acı bir kokusu var."

Kralın leoparı esneyerek gezinmeye çıktı. Tutankhamon sessizliğe gömülmüştü. Meren ile birlikte, havuzdaki suyun üzerinde dans eden ay ışığının oluşturduğu desenleri izliyorlardı.

"Kraliçe yine sahnede," dedi Tutankhamon, fısıldayarak.

"Belki de değildir."

"Nasıl yani?"

Kralın yanında duran Meren omuzlarını silkti. "Merhem, Amun'un hazinesinden gelmiş."

"Ama tanrının adını taşıyan bir kabın içinde zehir yollamak çok anlamsız. Yüksek rahip asla böyle bir hata yapmazdı."

"Eğer buna zorlanmadıysa tabii," dedi Meren.

Her ikisi de bir an için düşünceye daldı.

"Qeres'i inceleyeceğiz, majesteleri. Zehirli olup olmadığını bulmak için."

"Ve sonra gizli bir yere koyacaksınız."

"Evet, majesteleri."

"Ve sonra o yaşlı çakala, merhemin elimizde olduğunu söyleyeceksiniz."

"Majesteleri çok zekiler."

"Senin majesteleri hayatta kalmak istiyor Meren."

Meren krala döndü. "Firavunun Gözü, bunun olması için elinden geleni yapacak, majesteleri."

İkisi birden, suyun üzerine düşen ışığı seyretmeye koyuldu yeniden. Meren, bileğindeki yaraya baktı. Ölü bir firavundan kalan mirastı o. Kralın hayatta kalmasını sağlamak, Anubis'in Evi'ndeki cinayeti çözmekten çok daha zor ve tehlikeli bir görevdi.